

Giới thiệu Sự Hồi Hận Muộn Màng

Thể loại: Gương vỡ lại lành, ngược tâm, ngược thân (chủ yếu ngược nam), sủng, Hắc bang, độc chiếm, HE, nam cường, 1v1.

Trong tình yêu con gái thường yêu hết lòng vì người mình yêu mà làm mọi thứ. Cô cũng không ngoại lệ cô yêu hần rất nhiều nhưng hần chẳng cảm động dù chỉ một ít. Vì hần mà cô làm tất cả mọi chuyện, cô cứu hần mà một cái liếc mắt cảm ơn hần cũng không ban tặng. Hần lại vọng tưởng cô ta là người cứu hần năm đó chứ không phải cô. Rõ ràng cô ta làm mọi chuyện xấu vậy mà sao hần cứ đổ mọi chuyện lên đầu cô?

"Cố Thần, chúng ta thật sự đã hết duyên rồi! Nếu cô kiếp sau chắc chắn em sẽ giành tình yêu của mình cho một người khác tốt hơn anh!"

.....

Hần hồi hận rồi! Tại sao lại mù quáng vậy chứ? Hần đã để cô vụt khỏi tầm tay mình, đến cuối cùng hần mới biết đau khổ, mới biết hần yêu cô cỡ nào!

"Hiểu Hiểu, về bên anh đi! Anh sai rồi! Anh yêu em!"

Truyện sẽ không quá hay nhưng mong hãy tôn trọng nó. Đừng vào cmt rồi nói lời không hay! mang truyện đi đâu nhớ hỏi con tác giả này một tiếng. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

"Cố Thần, anh hôm nay về sớm một chút nhé! Tối nay là kỉ niệm 1 năm ngày cưới của chúng ta"

"Cô mà cũng đòi làm vợ tôi sao? Hủy bỏ! Không tổ chức gì hết!"

.....

"Chu Hiểu Lam, cô làm đồ ăn kiểu gì vậy hả? Làm lại hết! Không thì đừng mong được ăn!"

"Cố Thần, em xin lỗi...em sẽ làm lại ngay!"

....

"Cố Thần, sao Lâm Đình lại đi theo anh?"

"Từ hôm nay cô ấy sẽ ở đây! Cô cô mà hầu hạ cho tốt!"

.....

"Chu Hiểu Lam! Cô chết đâu rồi? Mau lấy cho tôi 1y nước!"

"Chu Hiểu Lam, mau đi quét sân!"

"Chu hiểu lam, cô ăn gì mà ngu vậy hả? Tôi bảo cô nấu đồ ăn thế này sao? Làm lại!"

"Lâm Đình Đình, cô thật quá đáng!"

"Chát, cô giám nói tôi vậy sao? Chết đi!"

"Chát, cô đánh tôi! Tôi đáp trả!"

"Chát, chát, Chu Hiểu Lam! Cô được lắm giám đánh Đình Đình? Tôi đánh cô gấp bội!"

"Cố Thần, em...!"

.....

Chu Hiểu Lam ngồi lặng lẽ trên chiếc bàn gỗ. Tay cầm một chiếc bút viết gì đó, ấn hiện trên gò má trắng hồng một vài giọt lệ tuôn rơi.

"Cố Thần, tạm biệt"

Bỏ lại lời nói, Chu Hiểu Lam xách chiếc vali to đứng bước đi. Nơi này vẫn làm cô lưu luyến, nhưng cô không muốn để bản thân mình và hần đau khổ nữa! Có một mối rồi!

"Cố tổng, đây là toàn bộ tài liệu ngài tìm!"

Người đàn ông cung kính đưa một sấp tài liệu.

"Ra ngoài đi! Khi cần tôi gọi!" _ Khuôn mặt yêu nghiệt chăm chú nhìn tập tài liệu, phát tay cho lui, Cố Thần liền nhanh chóng mở sấp tài liệu cầm trên tay.

Lát sau, Đôi mắt tinh thần mở to về ngạc nhiên, hồi hận rồi cảm hận. Bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm, hần khoác chiếc áo vest áo rồi chạy thật nhanh về nhà.

"Chu Hiểu Lam, chờ anh về nói lời yêu em! Chờ anh!" Cố Thần vừa lái xe vừa thầm nói, chiếc xe đã vượt qua tốc độ nhất định lao vù trên đường. Cảnh sát giao thông dù nhìn thấy vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, họ không muốn đắc tội người đàn ông này a~

"Rầm, bịch... bịch... bịch..." Cố Thần vung chân đá mạnh chiếc cửa gỗ lớn, mở hồi tử chân cháy ra liền hồi, hần vẫn không để tâm mà chạy thật nhanh lên lầu. Hần cảm thấy sợ hãi khi tù quần áo trống trơn nhưng đồ đạc vẫn yên vị trong căn phòng yên tĩnh. Hần cầm lấy tờ giấy trên bàn mở ra rồi đọc, từng giòng chữ chìm hần vào mắt hần.

Giới Cố Thần!

Em biết khi anh đọc xong bức thư này thì em đã không còn ở đây nữa! Em muốn đi thật xa...thật xa. Em cũng chẳng biết mình sẽ đi đâu nữa? Em đúng thật ngốc mà! Anh biết không? Từ ngày mình lấy nhau cũng được 2 năm rồi đó! Mà chắc anh không biết đâu nhỉ? Em xin lỗi! Em đã không nghĩ cho anh mà nhất quyết đòi cưới anh! Xin lỗi vì làm anh và Lâm Đình Đình không đến được với nhau! Trong hai năm nay em đã suy nghĩ kĩ rồi! Em không muốn ép anh sống cùng người anh không yêu, em trả lại tự do cho anh đó! Hãy sống hạnh phúc nhé! Em chắc chắn rằng nếu cô kiếp sau em sẽ giành tình yêu của mình cho người đàn ông khác tốt hơn anh!

Tạm biệt người em yêu Cố Thần!

Hần ngả quỵ khi đọc bức thư. Lại liếc nhìn trên bàn còn một tờ giấy nữa liền cầm lên đọc nào ngờ đó lại là một tờ giấy li hôn cô viết, có đủ chữ kí của cô.

Một giọt...hai giọt...rồi ba giọt...bốn giọt lệ tuôn rơi nơi khóe mắt. Phải, hần đang khóc. Khóc cho sự ngu dốt, tàn nhẫn của mình. Hần đánh mấy nhát vào đầu mình rồi ngồi quỳ xuống thành giường gục đầu xuống. Bàn tay vẫn chung thủy ôm lấy lá thư cô viết. Hần tự trách mình tại sao không nhận ra sớm hơn, tại sao không nhanh hơn để chờ về nói lời yêu cô?

Hần đã cho người điều tra rõ ràng mọi chuyện.

Năm đó lúc hần 7 tuổi băng qua đường thì từ đâu một chiếc xe chạy ngang qua, tưởng bản thân bị từ thần đến gặp nhưng nào ngờ một bóng giáng nhỏ khoảng 5 tuổi đẩy hần ra, bản thân thì bị chiếc ô tô kia đâm phải. Lúc đó hần rất sợ, tay chân liên tục bủn rùn, miệng lắp bắp.

Một tốp người thấy vậy liền chạy ra bế cô gái nhỏ đến bệnh viện, hần nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi chạy theo. Ngày hôm đó là ngày ba mẹ và hần đi mĩ, chứa kíp nói lời cảm ơn hần đã bị bắt quay về. Nhưng cũng may hần thấy được chiếc vòng cổ cô bé đang đeo có hình bô công anh nhỏ, hần thề hần sẽ lấy cô bé ấy làm vợ! (Au: Anh lấy thân báo đáp đó:)))

Mấy năm sau ngày hần trở về trung quốc, hần gặp một cô gái tên Chu Hiểu Lam, cô gái này có điểm giống với cô bé năm đó nhưng cô lại không có chiếc vòng đeo cổ đó và cũng không biết hần là ai, hần cảm thấy thất vọng. Mà cô gái đó hình như có cảm tình với hần thì phải! Hần là người không gần sắc nữ! (Au: Hừ nữ đừng nghĩ khác nha!) nhưng hần không cảm thấy ghét cô nên thân cận với cô hơn một chút.

Nhưng một ngày cô đã làm cho hần thất vọng. Cô hiền lành như vậy mà lại đi đánh người, còn là bạn của mình (Au: Đấy mà giống tình bạn à? ("="."=")). Hần nào biết rằng Lâm Đình Đình đã si nục cô làm cô không kiềm chế nổi cho cô ta một bạt tai. Hào cảm hần dành cho cô ngày càng đậm bớt rồi nhạt dần nhờ có sự góp mặt của người cô đánh- Lâm Đình Đình. Hần thấy cô ta đeo một chiếc vòng hoa bô công anh nhỏ, hần hỏi cô ta về vụ việc năm đó, cô ta bảo không nhớ gì về vụ việc năm đó hết! Hần không một lời da nguyền liền cho rằng cô ta là cô bé ấy.

Chính ngày hần và Lâm Đình Đình quen nhau là ngày hần nói lời cay đắng với Chu Hiểu Lam, cô đã tỏ tình hần mà hần không thương tiếc từ chối nó. Hần quá mê muội tin lời của Lâm Đình Đình rồi!

Hần không cả hiểu cảm xúc của mình nữa, nói rằng yêu Lâm Đình Đình nhưng tâm lòng lại có chút gì đó hướng về Chu Hiểu Lam. Ngày hần và cô ta chia tay cũng là ngày mà hần và cô cưới nhau. Hần luôn cho rằng cô là người làm hần mất đi tình yêu, là người có khuôn mặt của thiên sứ mà bên trong lại thời nát đến đáng sợ. Vì vậy, ngày ngày hần hành hạ cô cũng đồng thời mà theo tiêu tam Lâm Đình Đình về nhà làm cô đau khổ.

Mọi việc nên đã được làm sáng tỏ, giờ đây hần rất hối hận và cũng căm thù Lâm Đình Đình.

Hần thay khuôn mặt đau thương bằng một nét mặt của quý satan gọi điện cho thư kí

"Cậu mau đi bắt lấy Lâm Đình Đình rồi về Huyết Dạ cho tôi! Đừng để cô ta chạy thoát tôi sẽ xử cô ta sau!"

Thư kí cũng phải hoảng sợ với lời nói của Cố Thần, văng vẳng dạ rồi nhanh chóng đi làm nhiệm vụ không hé răng hỏi nữa lời.

Còn hần bây giờ phải đi tìm cô rồi xin cô tha thứ, hần nghĩ giờ không phải lúc khóc lóc như mấy nam chính trong mấy bộ truyện ngôn tình kia (Au: Ủa, anh cũng đọc truyện ngôn tình hà...Mà anh cũng là nam chính trong chuyện ngôn tình đó!)

Cố Thần liền sai vệ sĩ đi dò tìm vị trí của Chu Hiểu Lam cũng tầm khoảng một hai tiếng rồi khi máy bay cất cánh, vậy là không kịp rồi.

"Phải rồi đặt vé...đặt vé"

Hần bước xuống dưới nhà, cùng lúc đó vũ lan (□) muốn xem nên bật TV, hần chết lặng khi nghe tin tức

"Chiếc máy bay SDUOT (không có thật, chế tên:))) bị phát nổ, nguyên nhân do rò rỉ dầu...."

"Không!!!!!!!!!!!" Hần ôm đầu gào thét, nước mắt tuối nhau rơi xuống.

Vũ Lan hoảng sợ chạy ra đỡ hần rồi dò hỏi. Hần ấp a ấp ung trả lời Vũ Lan. Bà cũng hoảng sợ mà gục xuống. Hiểu Lam đi chuyển bay đó?

Hiếu Lam là một cô gái tốt mà cũng bị chịu cảnh như vậy sao? Tất cả...tất cả đều tại thẳng trời đánh Cố Thần này! Bà liên tục đánh rồi chửi mắng hần ác độc gián tiếp hại chết Chu Hiểu Lam. Hần nào quan tâm, hần giờ chỉ nghĩ đến hình bóng bé nhỏ gọi hần Cố Thần.

Hần hối hận rồi! "Hiếu Hiếu trở về với anh!"

Chương đầu nhỏ Vote cho ta nha.

Ta có thể viết sai chính tả nên các nàng hãy thông cảm. Còn nữa hãy comment giúp ta thêm động lực viết truyện!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

5 năm sau

Tại quán bar Lost anger ở mĩ. Một thiếu niên với mái tóc xanh lục mượt mà, đáng người khoảng 1m65, thân vận đồ đen, đi đôi giày thể thao đen nốt hàng hiệu. Khuôn mặt có thể coi là tạo hóa hoàn hảo của thượng đế. Người gặp người mê, nam nhân lần nữ nhân cũng khó mà thoát khỏi. Làn da trắng hồng, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng cherry thật chỉ muốn cắn. Đặc biệt, với đôi đồng tử đen lấy đậm chất người phương đông đã điểm tô cho nhan sắc đẹp hơn mấy phần, nhìn lâu sẽ bị thu hút.

Chàng thanh niên lắc lắc li rượu vang đỏ trên tay, miệng nở nụ cười yêu nghiệt, tay kia ôm một nữ nhân thân hình nhỏ nhắn nhưng áo quần lại thiếu vài đang đầm say vào miệng đẹp.

Lời nói chàng thanh niên phát ra thật mỹ hoặc, đồng thời làm thêm mấy cô gái khác say mê.

"Người đẹp, muốn làm bạn gái anh không?"

"Thiếu nữ" (Au: Quán bar mà có thiếu nữ chắc chết!) e then gạt đầu. Hải lòng, chàng thanh niên đặt li rượu vang xuống, vòng tay qua ôm lấy eo cô gái, đôi môi nhẹ đặt xuống, hai người đắm chìm vào sự quyến rũ khiến cho hai nam nhân đang tiến và bỗng đen mặt.

Nam nhân với bộ vest đen sang bóng, khuôn mặt đẹp trai pha lẫn lạnh lùng, đôi huyết mâu, thân hình quyến rũ lại không khỏi khiến trái tim mấy "thiếu nữ" rộn ràng. Nam nhân này bỗng nhiên kéo cánh tay chàng thanh niên về phía mình, giọng nói chiếm chút lạnh lùng nhưng cũng không bớt phần dịu dàng.

"Mộc Tinh Y, em về nha cho anh, ai cho phép đến nhưng nơi này hả?"

"Hứa Duệ, anh...anh đến rồi sao? Ah! Phải rồi anh ngồi đi tiện thể cho vui!" Mộc Tinh Y hơi hoảng loạn, kéo tay Mộc Hứa Duệ ngồi xuống ghế bên cạnh mình giúp đỡ nam này hạ hỏa.

Nhưng, mỗi nam lại càng tức giận lời Mộc Tinh Y đi ra khỏi quán bar ra xe. Nam nhân lúc này đi cùng Mộc Hứa Duệ tên là Mộc Lăng, khuôn mặt có vài điểm giống với Mộc Hứa Duệ nhưng ôn hòa hơn, phải nói người này cũng rất soái nha! Mộc Lăng leo đèo đi sau Hứa Duệ và Tinh Y.

"Mộc Tinh Y! Anh nói bao nhiêu lần rồi hả? Em sao cứ muốn đi đến quán bar hả? Lại còn là đi chọc ghẹo gái bar nữa chứ!"

Mộc Hứa Duệ ép sát Mộc Tinh Y vào cửa xe, hai tay chống lên thành cửa xe nói với giọng tức giận và có chút giễu chua???

"Hứa Duệ em...em xin lỗi"

Hai ngón tay chò chọc chọc vào nhau, khuôn mặt cúi xuống, giọng nói như con mèo nhỏ biết lỗi làm khốn đốn trái tim của hai chàng trai.

Mộc Lăng bị mê hoặc trước, nhanh chóng nói vài lời giải vây cho Mộc Tinh Y

"Duệ, Tinh Nhi biết lỗi rồi mà! Hay tha lỗi cho em ấy đi! Còn Tinh Nhi, em đứng đi trời hóa nguyệt nữa! Nhìn em xem xem, có ra giống một đứa con gái không hả? Hết nói nổi!"

Chính xác!

Chu Hiểu Lam năm đó là Mộc Tinh Y. Sau vụ máy bay nổ cô cùng một số người khác may mắn thoát được, nhưng cô lại bị mất trí nhớ. Hai anh em Mộc gia đã cứu cô, ba mẹ Mộc cũng chấp nhận cô là con nuôi nuôi chiều hết mực vì họ không có con gái. Cô cũng giúp cho việc kinh doanh của gia đình trở nên tốt hơn. Chẳng hiểu sao sau khi mất trí nhớ, cô lại nổi sở thích đi trêu ghẹo gái nhà lành không thì lại gái ở quán bar mà còn là gái nam nữa chứ! mấy nữ nhân kể cả nam nhân đều bị cô bị cô mê hoặc nên có thích thú lắm, tiếp tục lộng hành, tàn tình lắm quen với mấy đứa con gái khoảng vài ba ngày thì bỏ, nhưng điều đó ít bị được duy trì bởi sự kiểm hãm của hai tên anh trai mặt bệch miệng không!

"Tinh Nhi, em lên xe đi, mai chúng ta sẽ đi kí hợp đồng bên trung quốc, em đi cùng anh" Mộc Hứa Duệ nói

Mộc Tinh Y chỉ biết văng dạ trả lời, hần (MHD) là anh trai và cũng là sếp tổng của cô nha, cô là thư kí của tổng giám đốc Mộc Hứa Duật_ người được mệnh danh không gần sắc nữ mà lại gần gũi cô?

Trở về Mộc gia

Dù sao cũng đã hơn 11h rồi nên ba mẹ đã ngủ trước, ba anh em còn lại cũng chào nhau rồi nghỉ ngơi.

Bước lên căn phòng xanh lam phối trắng của mình, cô gỡ mái tóc giả ra thay vào đó là mái tóc xám khói xoăn mượt dài ngang lưng ông ả. (Àu: Chị ợc thừa hưởng từ mẹ ruột a!). Khuôn mặt cũng không khác là bao, chỉ có phần yếu mị hơn chút.

Ánh trăng đêm nay thật sáng! Cô cảm thấy lần này đi đến trung quốc sẽ có nhiều điều thú vị, thật đáng mong chờ!

Ngắm nhìn lúc lâu rồi đi đến chiếc giường kingside chìm vào giấc ngủ.

Trăng đêm nay sẽ mờ dần cho cuộc gặp mặt đầy thú vị, vui buồn có, đau khổ có và tình yêu cũng có. Vì họ là định mệnh của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

"Hiểu Hiểu, không có em bên cạnh thì cũng như bao ngày nào, hôm nay cũng là ngày buồn chán!"

Người đàn ông với bộ vest đen, thân hình cao khoảng 1m8. Khuôn mặt v-line, làn da ngăm bánh mật. Đôi đồng tử tím than sâu thẳm, ẩn sau trong đó pháp phản hồi hận, chán nản và đau lòng.

Cố Thần tay ôm một bó hoa lưu ly đặt xuống một ngôi mộ khác tên Chu Hiểu Lam. Từ hôm cô "mất", ban ngày hần lao đầu vào công việc, ban đêm thì lấy rượu giải sầu. Hần dần trở nên ôn hòa hơn chút đối với mọi người, nhưng hần sẽ biến thành con quỷ khi đối diện với Lâm Đình Đình và gia đình cô ta.

Hần nhốt cô ta ở Huyết Dạ - nơi tử hình cho những kẻ phản bội. (Àu: Cố thần là bang chủ Huyết Dạ)

Cuộc sống của Lâm Đình Đình phải nói sống không bằng chết, ngày ngày bị hần lời ra tra tấn, đánh đập dã man. Nhiều lần cô ta trốn nhưng không thành, con bị chịu phạt nặng hơn. Lâm gia bị chèn ép dẫn đến phá sản, dù sao gia đình cô ta cũng vô tội nên chỉ nhận tội "nhẹ" như vậy thôi!

Gống như bao ngày khác, cách 5 ngày hần lại đến đây một lần, hần giành cả nửa ngày ngồi nói chuyện cùng "cô". Ông lão hay dọn dẹp mộ ở đó gương như cũng quen thuộc với hần, nhiều lần ông cũng thương cảm cho người đàn ông này, ông chỉ đành chép miệng nói hai chữ si tình.

.....

Hôm nay là ngày kí hợp đồng với Cố Thị, Mộc Tinh Y cùng Mộc Hứa Duật cùng ngồi máy bay tư nhân bay đến trung quốc. Trông nét mặt của cô bây giờ rất vui vẻ, hơn hờ vì lại sắp được đi chơi a~ Mà cô không giả nam nữa nên sự chú ý của nữ nhân dân chong mình cũng giảm hần.

Xuống máy bay, cô cùng Mộc Hứa Duật đến biệt thự Mộc gia tại trung quốc. Thật không biết diễn tả nó là cung điện hay nhà ở nữa. Cực khủng luôn!

Nhanh chọn một căn phòng màu lam tươi sáng, Mộc Tinh Y nhanh chóng chạy vào tắm rửa, giờ cũng đã gần trưa, cô cùng Mộc Hứa Duật đến nhà hàng ăn cùng Cố Thần như đã hẹn.

Nhà hàng KOR nổi tiếng với những món ăn có giá trên trời, được xây dựng dưới tập đoàn Cố thị.

Ngồi chờ này giờ cô có chút "mắc" nên muốn đi WC giải tỏa.

Người đàn ông mặc vest đen bước vào khiến cho phục vụ cùng nhân viên nhà hàng tôn kính cúi đầu. Cố Thần cũng gật đầu ra hiệu họ làm việc tiếp. Đến trước bàn Mộc Hứa Duật, hần (MHD) bắt tay chào hỏi với hần (CT), hay người bắt đầu hàn huyên về vụ hợp tác.

"Cố Tổng, vụ án này xem ra rất cần sự hợp tác của ngài, tôi mong chúng ta hợp tác vui vẻ" Mộc Hứa Duật nói

"Mộc tổng hợp tác vui vẻ!" Cố Thần gật đầu đáp lại.

"Cố tổng, nghe danh ngài đã lâu, nay được gặp thật lấy làm vinh hạnh chó tôi"

Mộc Tinh Y bước ra bước ra với vẻ mặt tươi cười, đưa tay ngỏ ý muốn bắt.

Cố Thần gờ đây đã chết lặng, đồng tử tím than mở to hết cỡ, ngạc nhiên có, vui vẻ có, hối hận có và dụi dằm cũng có.

"Hiểu Hiểu..." Khuôn mặt này, đôi mắt này ắt hẳn là cô.

Không kìm được cảm xúc, Cố Thần liền chạy lại kéo cô vào lòng ôm chặt lấy, miệng không ngừng lẩm bầm, run run phát ra tiếng

"Hiểu Hiểu...em trở về rồi...anh xin lỗi...anh đã rất hối hận khi để mất em...lần này anh sẽ không mắc lại sai lầm ấy lần nào nữa...đừng bỏ anh..."

Mộc Tinh Y ngạc nhiên, trái tim khẽ giao động, cảm giác này làm cô thấy dễ chịu, người đàn ông này hình như rất quen thuộc. Sau mấy giây, ý thức đã trở lại cô đẩy Cố Thần ra thay vào đó là nụ cười gương gao.

"Cố tổng, anh nhận làm người rồi! Tôi tên Mộc Tinh Y không phải Hiểu Hiểu!"

"Em...Xin lỗi tôi nhầm làm người?" Cố Thần đang định nói gì đó thì dừng lại, hần cần điều tra rõ ràng. Nếu cô là Chu Hiểu Lam hần sẽ không ngần ngại mà bắt cô về đâu!

"Xin lỗi, tôi có việc nên đi trước!" Cố Thần có chút gấp gáp. Nhận được cái gật đầu của Mộc Hứa Duật xem như chào tạm biệt liền nhanh chóng rời khỏi. Trước khi đi liền liếc đến Mộc Tinh Y một cái, tìm một tia giả dối trong mắt cô nhưng vô dụng.

"Tĩnh Nhi, anh ta vậy mà nhận làm người sao?" Mộc Hứa Duật nghi hoặc.

Mộc Tinh Y chỉ lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

"Cố tổng, tài liệu ngài cần!" Người đàn ông gõ cửa, nhận được sự đồng ý liền bước vào, tay anh ta cầm sấp tài liệu đưa cho Cố Thần. Hần phát tay ra hiệu, anh ta liền hiểu ý rồi lui ra ngoài.

Đồng từ tìm than chầm chú đọc từng dòng tài liệu, tâm tình càng ân hận hơn nhưng cũng vui mừng.

"Thật may em vẫn sống tốt, nhưng trời hoa ghẹo nguyệt là sao? Lại là nữ nhân? Không được rồi, hiểu hiểu không thể bị bẻ cong được!" Cổ Thần ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ, sẽ có nhiều chuyện hay xảy ra đây!

.....

"Tình Nhi, tối nay theo anh đi dự tiệc, về nhà đi anh dẫn em đi mua đồ!"

Mộc Tinh Y hiện nay đang ngồi trong...quán bar (□). Tay phải ôm một cô gái với bộ ngực khủng, quần áo thiếu vải rất hở hang, cô ta như đang hưởng thụ cái ôm của cô (MTY), đương nhiên Mộc Tinh Y là đang giả trai rồi. Tay trái với lấy chiếc I Phone đọc tin nhắn, là Mộc Hứa Duật gửi.

Cô quay sang nâng cằm cô gái ngồi cạnh, áp cánh môi mỏng lên má cô ta rồi nói

"Bảo bối, hôm nay anh có việc phải đi trước, lần sau sẽ bồi em thêm!"

"Ưm! Tinh ca ca, anh hứa rồi đó!" Cô ta với về tiếc nuối nhưng biết điều liền buông cô ra, giọng nũng nịu khiến người nghe nổi da gà.

Mộc Tinh Y quay đi, gật đầu hiểu ý.

Cô muốn ngắm cảnh nên đi dạo. Bỗng nhiên trong căn hẻm nhỏ xuất hiện bóng dáng hai cô gái nhỏ đang chống lại một bọn côn đồ. Vốn tính nghĩa hiệp, cô liền nói vọng vào rồi đi đến gần.

"Ê mấy thằng kia, giữa ban ngày ban mặt mà đi ức hiếp con gái nhà lành hả?"

Một tên nhuộm tóc vàng, quần áo mặc trên người cũng không phải loại tầm thường. Chắc là thiếu gia nhà nào rồi, được chiều chuộng nên sinh hư đấy mà. Tên đó trùng Mộc Tinh Y, chứ bói

"Mấy đùng nên xen vào chuyện của người khác không thì phải lành hậu quả cao đấy! Một tên tiểu bạch kiểm mà cũng đòi làm anh hùng, nực cười!"

Tên đó nói rồi cười vang lên, mấy bọn kia cũng vui vẻ hùa theo xem thường.

"Bốp...bốp" Tên áo vàng lạnh chọn cú đấm của Mộc Tinh Y vào mặt rồi vào bụng ngã xuống.

Dù sao cô cũng là đai đen karate, bị chệ cười như vậy nên không chịu được liền cho mấy phát vào mặt tên đó, sức mạnh cũng không phải nhỏ.

Tên tóc vàng bị đánh thì tức lắm, hấn gọi cả bọn đi lên đánh cô.

Tùng tên cứ vậy mà lãnh chọn những cú đấm, đá của cô. Chẳng mấy phút sau tên nào tên nấy đều mặt mày bầm dập. Tên tóc vàng do sợ hãi nên đã cầm đầu chạy trước, hấn còn bỏ lại câu nói. "Mấy cứ đợi đấy, tao sẽ còn quay lại!"

Hai cô gái khi này đứng quan sát cô mà tỏ ra trầm trồ thần phục. Nhìn kĩ thì rất đẹp nha! Mộc cô gái mái tóc đen tuyền thả dài trên lưng, mặc bộ váy hồng nhạt trông rất dịu dàng. Cô gái còn lại giống con lai, mái tóc vàng óng ả buông thõng ngang vai, sẫm cho mình chiếc áo sơ mi trắng và quần jean rất cá tính nhưng không kém phần quyến rũ. Mà cô gái này cao thiệt, hơn hẳn Mộc Tinh Y một cái đầu.

Hai cô gái trầm trồ khen ngợi Mộc Tinh Y rồi không quên cảm ơn, về mặt thần phục.

"Thật sự cảm ơn anh rất nhiều, anh rất giỏi đấy ạ, một mình có thể đánh lại bao nhiêu người!"

"Cảm ơn" Cô cũng hạnh diện đáp lại.

"Ưm, nếu có thể chúng ta làm bạn nhé?" Cô gái váy hồng về mặt e thẹn, hai ngón tay chò chọc chọc vào nhau ra dáng tiểu bạch thủ dễ thương.

"Nếu được vậy chúng tôi sẽ rất vui nha!" Cô gái tóc vàng đáp lời.

Mộc Tinh Y không cưỡng lại được sự dễ thương liền đưa tay bẹo má cô gái váy hồng, miệng nở nụ cười yêu nghiệt làm cho mỗi nữ nào đó tìm đánh trống lên hồi. Cảm thấy hơi lố, cô liền buông tay đáp lời "Được thôi, chúng ta ra quán coffee kia nói chuyện nhé?"

Ba người bước vào, những ánh mắt nóng rực bắn vào họ, lời bàn tán cũng theo đó mà tăng lên.

"Nè nè, bà nhìn kia anh chàng kia đẹp trai thiệt!" Nữ nhân A

"Ưm, bạn trai tui mà được vậy chắc vui lắm!" Nữ nhân B

"Hai cô gái kia cũng rất đẹp nha!" Nam Nhân A

.....

Ba người bỏ mặc những lời bàn tán, Mộc Tinh Y lên tiếng trước "Tôi là Mộc Tinh (Aur: Tên giả trai), 25 tuổi rất hạnh được gặp hai quý cô đây!" Cô giới thiệu

"Ưm! 25 tuổi sao? vậy xưng cậu tộ nhé. Mình là Triệu Hạ, 25 tuổi. Còn đây là Mạc Vi cũng 25 tuổi." Cô gái tóc vàng đáp lời

Ba người ngồi hàn huyên một lúc thì Mộc Tinh Y chào mọi rồi ra về, xuất nữa cô quên mất là phải đi dự tiệc cùng Mộc Hứa Duật.

"Vi vi, mình thấy hình như cậu thích Mộc Tinh a~ Vi Vi của chúng ta lớn thiệt rồi!" Triệu Hạ mỉm cười với Mạc Vi rồi xoa đầu làm rối mái tóc đen tuyền suông mượt.

Mạc Vi không trả lời chỉ đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Triệu Hạ cười ha hả về mặt khoái chí rồi đặt tay Mạc Vi ra về.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Bữa tiệc nhà họ Triệu được tổ chức với quy mô lớn tại biệt thự Triệu gia. Khách mời đến đây đông đảo đều là người có gia thế, các tiểu thư cũng lợi dụng cơ hội này mà đến tham gia mong muốn tìm được ý trung nhân.

Nghe nói bữa tiệc này tổ chức để mừng sinh nhật năm 20 tuổi của nhị thiếu Triệu gia- Triệu Vĩnh Kỳ, vì vậy mà Chu Hiểu Lam cảm thấy thật nhàm chán.

Bước vào biệt thự là một đôi trai gái, nam diện vest tuyền tử, nữ thì xinh đẹp. Với chiếc váy xanh lam nhạt và khuôn mặt cầu nhân, cô dễ trở thành trung điểm của mọi sự bàn tán.

Cổ Thần từ lúc cô bước vào hẳn đã chăm chú nhìn cô, hẳn cũng bị thu hút bởi nó. Hấn vậy mà lại bị cô cho ăn một thùng dấm to, mấy nam nhân kia sao cứ nhìn chăm chăm cô vậy? Thật muốn chọc thùng mất bọn họ!

Phải biết Cổ Thần là người rất kiêu kì, mấy lão già bụng phệ thường xuyên đến bắt chuyện hấn nhưng hấn chỉ gật đầu lấy lệ, tuyệt nhiên không nói quá năm câu. Giờ đây lại trực tiếp chạy lại chào hỏi Chu Hiểu Lam thật làm người ta mở rộng tâm mắt.

"Tinh Y, chào cô! Mộc tổng, chào!"

Chu hiểu lam quay lại thì thấy Cổ Thần đang đứng đó, cô cũng chào lại.

"Hừ, Tinh Y?" Mộc Hứa Duật không khỏi khó chịu với cách nói chuyện thân mật của Cổ Thần, hấn ta thân thiết với cô thật làm hấn (MHD) tức giận. (Aur: Dễ hiểu lắm lắm nha!)

Trên khán đài, MC cầm micro nói gây sự chú ý của khách mời trong bữa tiệc "Kính Thưa mọi người, sau đây là Nhị thiếu gia- Triệu Vĩnh Kỳ, xin mọi người cho một tràng vỗ tay."

Lời vừa kết thúc hẳn nhiên những tràng vỗ tay vang lên bộp bộp. Bước xuống cầu thang là một nam nhân với mái tóc vàng, khoác trên mình bộ comle đen không kiếm phần sang trọng. Đặc biệt, đôi đồng tử xanh lục sâu xa lóe lên sự nhậy bén cũng thâm sâu khó lường khiến người ta không thể tưởng đây là thiếu niên vừa tốt nghiệp.

Chu Hiểu Lam có chút hứng thú với Triệu Vinh Kỳ từ đầu đến cuối quan sát anh rất rõ. Nhưng như thế nào lại thể hiện trong mắt Cố Thần là cô đang bị an (TVK) hớp hồn? Một cảm cổ giác khó chịu xuất hiện, hẳn liền hung hăng kéo cô đi. Chu Hiểu Lam bất giác bản thân liền mặc kệ hần phó mặc. Hần là muốn làm gì a?

Hần kéo cô ra tận ngoài vườn mới buông tay, cô theo phản xạ hỏi hần

"Cố Tổng, anh là định làm gì vậy?"

Cố Thần trầm lâm một lúc rồi trả lời "Gọi tôi Thần. Bên trong không khí có chút khó chịu nên muốn cùng em đi dạo một chút!"

"À" Hiểu Lam của chúng ta là chưa biết một bình dấm chua đang nổ chậm bên cạnh. Ở gần hần, cô thấy tình thần thoải mái, cảm giác rất gần gũi nên cũng không bài xích hần.

"Bộp...bộp" Thân hình Cố Thần đề lên người cô, chẳng may hần trượt chân nhưng hần cũng lợi dụng cơ hội ngã trên người cô. Bàn tay giữ lấy đầu cô khỏi đập.

Mắt đối mắt, không khí giương như ngai ngừng. Khuôn mặt Chu Hiểu Lam dần ửng đỏ. Sự ngai ngừng của cô đã thu hút hần, đôi môi hần dần áp xuống môi cô. Bỗng chợt, Cố Thần bị dấm vào mặt rồi ngã xuống, định hình người trước mặt rồi tục giằng trằng mắt.

Mộc Hứa Duật khi phát hiện cô không ở bên cạnh mình liền lo lắng đi tìm, hần lại thấy không khí ái muội của bọn họ. Con ghen không được càn lại liền bùng phát, hần giáng cho Cố Thần một nắm đấm, hần (MHD) vẫn muốn đánh tiếp

Chu Hiểu Lam gạt mình cản Mộc Hứa Duật, miệng nói "Hứa Duật, anh dừng lại đi, đừng đánh nữa!"

"Tình Nhi, hần vậy mà lại giám sàm sở em? Có sao không?" Nói xong hần trừng mắt nhìn Cố Thần

"Không...không phải, anh hiểu lầm rồi, Cố Tổng chỉ trượt ngã thôi, thật sự không có gì!" Cô nhanh chóng giải thích, sự việc lại chuyển bé xé to.

"Mộc Tổng, anh là đang ghen cái gì chứ? Chỉ là hiểu lầm thôi mà!" Cố Thần đứng dậy phủi bụi trên người, nhấn mạnh chữ "ghen" với hần (MHD), quả nhiên hần (CT) đoán không sai.

Nhận thấy vẻ mặt đắc chí của Cố Thần, hần tức giận liền bỏ đi. Những truyện liên quan đến cô hần không thể kiểm chế được! Nhớ lần có nam nhân trên ghẹo cô liền bị hần đánh phải nhập viện, nay Cố Thần bị đánh như vậy là nhẹ lắm rồi!

Chu Hiểu Lam chỉ đành thay mặt Mộc Hứa Duật xin lỗi Cố Thần, cô đưa hần một chiếc khăn tay chấm khô môi ứa máu rồi chạy đi tìm hần (MHD).

Cố Thần đứng đó nhếch mép hình bán nguyệt, giám đánh hần trước mặt Hiểu Hiểu hần trả lại gấp 10 lần.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Chu Hiểu Lam cùng Mộc Hứa Duật hiện tại đang ngồi trên xe hơi. Khuôn mặt hần cứ hầm hực khiến bầu không khí lạnh bao trùm xung quanh, hần vẫn đang giận!

Chu Hiểu Lam mặc dù có chút sợ hãi nhưng vẫn can đảm nói chuyện, không thể vì chuyện lúc này mà hạo cảm giữa hai công ti bị rạn nứt "Hứa Duật, em nghĩ nên tạ lỗi với Cố Tổng, dù sao anh cũng gây thương tích cho người ta!"

"Hừ, mặc kệ hần. Cùng lắm bị dấm một phát thôi cũng không chết, em cứ kệ đi!"

Mộc Hứa Duật hừ lạnh, hần là không muốn xin lỗi đó.

"Không nên vậy, anh ta cùng chúng ta đang hợp tác cùng một dự án, không thể trở mặt thành thù!" Chu Hiểu Lam khuyên nhủ.

Mộc Hứa Duật nhủ mảy, một câu hai cô đều nhắc Cố Thần làm hần thực khó chịu "Cùng lắm là hủy hợp tác thôi, hần chính là vừa nãy sàm sở em đó, nếu anh không tới kịp chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra!"

"Hứa Duật, em nói rồi, lúc này chỉ là hiểu lầm hoàn toàn không như anh thấy. Nghe em, cứ xin lỗi người ta cho xong chuyện. Dự án này không thể hủy, đây là công sức của mọi người trong nửa tháng qua!" Chu Hiểu Lam ánh mắt chờ mong nhìn Mộc Hứa Duật. Phải mất tám năm phút hần mới đồng ý, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Cô đâu biết rằng chuyện này đâu giải quyết dễ vậy, mỗ sởi nào đó luôn tranh thủ từng cơ hội "ăn thịt" cô.

.....

Buổi sáng tại Cố Thị

Ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc đối diện với Cố Thần là hai ông bà.

Nam nhân tuy già tuổi nhưng vẫn có nét cương trực cùng tuấn tú, không ai khác là Cố Tịch- ba của Cố Thần. Nữ nhân không hần là già, da mặt chắc hần được chăm sóc kĩ càng tất nhiên là mẹ của Cố Thần - Trương Thẩm

Trương Thẩm đập tay xuống bàn, hẳn giọng "Tiểu Thần, mẹ nghe tin con cùng một nữ nhân tên Mộc Tinh Y đang dao du, giải thích rõ ra cho mẹ"

"Haizz- Bà bình tĩnh chút đi. Chẳng lẽ con quên Hiểu Lam một cách dễ dàng vậy sao?" Cố Tịch trấn an Trương Thẩm nhưng cũng tra hỏi Cố Thần. Nói đến đó cũng phải nói đến con dâu nhà họ. Một cô gái tốt vậy mà lại bị Cố Thần làm khổ.

"Ba mẹ, con mãi không quên Hiểu Hiểu. Chỉ là Mộc Tinh Y chính là Hiểu Hiểu nên con mới như vậy. Con đã điều tra rõ ràng rồi, cô ấy là bị mất trí nhớ" Cố Thần giải thích, nhắc đến Chu Hiểu Lam hần mím cười dịu dàng.

Ba mẹ Cố nữ không tin vào tai mình liền định thần hỏi. Họ vui mừng, con dâu của họ là chưa chết. Chắc hai ông bà kia sẽ mừng đến phát khóc (Ý chỉ ba mẹ Hiểu Lam)

"Ba mẹ lần này trở về chắc sẽ không đi du lịch nữa nh? Hay là giúp con giành lại Hiểu Hiểu đi! Cô ấy đang có nguy cơ bị giành mất!" Cố Thần lại bày ra vẻ mặt nịnh nọt, hần không muốn chờ lâu nữa, cô sẽ vượt khỏi lòng bàn tay hần. Mà thêm người giúp mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn!

Ba mẹ Cố cũng tức lắm, con dâu của họ bị cướp mất sao? Không thể được! Khuôn mặt của họ bây giờ thập phần gian xảo. Chuyện này họ chắc chắn sẽ giúp hần.

Lúc sau ba mẹ hần cũng ra về, trước khi đi Trương Thẩm còn quay lại nhếch miệng nhìn hần hiện đây ẩn ý.

Thư kí của hần vào truyền tin, là Chu Hiểu Lam muốn gặp. Dĩ nhiên hần đồng ý để cô vào.

"Cố Tổng, chào anh" Chu Hiểu Lam mặc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần bó đen tạo nên sự thanh lịch. Cô mỉm cười nhẹ với Cố Thần làm hần đánh trống trong lòng ngực.

"Chào em, lại đây" Cố Thần ngắc ngắc ngón tay sự ân cần thể hiện nhiều ở hần.

Đối mặt với cô là hần hiện giờ, khoảng phút sau cô là người bắt chuyện trước, câu mở đầu lại là câu xin lỗi khiến hần khó chịu "Cố Tổng, hôm qua chúng tôi thành thật xin lỗi. Hứa Duật là mất khống chế nên mới vậy!" Cô lại xin lỗi họ hần (MHD), cách xưng hô còn thân thiết đến vậy.

"Gọi tôi Thần, với lại chuyện hôm qua tôi sẽ xem như chưa có (mới là lạ) em yên tâm" Hần nhủ mị, cô gái ngốc này gọi hần một câu Cố tổng hai câu Cố tổng.

"Cảm ơn anh...Thần" Cô cảm thấy gọi hần như vậy rất thân mật nhưng lại có phần quen thuộc...mà thôi kệ!

"Phải rồi, sẵn tiện em ở đây tôi cũng muốn thông báo một chuyện" Nói rồi hần lấy sấp tài liệu trên bàn đưa cô.

Chu Hiểu Lam hiểu kì mở ra đọc, hình như cô không đồng tình lắm!

Cố Thần nhìn cô chăm chú, lâu lâu nhủ mảy thì liền bổ sung "Em chắc chắn sẽ không chịu thiệt"

"Tạm thời làm thư kí cho anh 3 tháng? Tôi sao?" Chu Hiểu Lam gấp sắp tài liệu để trên bàn, miệng hỏi.

"Phải! Chúng ta sẽ tiện trao đổi. Bên Mộc Tổng cũng đã nhận được thông báo, em không cần giải thích nhiều!" Xem ra hẳn rất chu đáo nha!

"Sao anh không bảo Hứa Duật? Anh ấy dù gì cũng có nhiều kinh nghiệm hơn tôi!" Chu Hiểu Lam thắc mắc, nếu không tính Mộc Hứa Duật thì còn rất nhiều nhân tài bên tập đoàn Mộc gia, hẳn sao chỉ chọn cô?

"Em nghĩ Mộc tổng sẽ chịu làm thư kí cho tôi sao? Tôi cũng đoán được phần nào kết quả rồi! Tôi chọn em vì chỉ có em mới xứng đáng, bất luận về điểm gì về em tôi cũng vừa lòng" Hiềm khi thấy Cổ Thần giải thích cho người khác. Cô vạ này ngộc thật! Nhưng bắt quá lại rất dễ thương (À: Dễ thương chỗ nào?)

Câu nói của Cổ Thần hiện đầy ẩn ý nhưng Chu Hiểu Lam sẽ không hiểu được. Nhìn vào đôi đồng tử hắc khiến cô bị thuyết phục bất giác gật đầu.

Kì xong giấy tờ cô liền ra về. Hẳn ngồi trên sofa nét mặt phúc hắc cùng sung sướng. Thở nhỏ nhinh bầy rồi, phải thưởng cho tên kia mới được!

Ồ đầu đó, tên kia hất hơi liên tục, ai lại nhắc anh a?

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

Khi Chu Hiểu Lam trở về nhà thì đã là buổi chiều. Vừa bước vào bóng hình to lớn đã hiện hữu đập đôi mắt khiến cô không khỏi giật mình.

"Tình nhi, về chuyện làm thư kí em không cần đi, anh sẽ giải quyết sau" Mộc Hứa Duật âm trầm, tay cầm chén trà nhấp miệng. Chuyện này hẳn đã được thông báo, tuy nhiên hẳn không nỡ lòng nào giao cô cho tên sói già này được (À: Cáo già thành tinh ấy chứ:))

"Hứa Duật, anh đừng bận tâm chuyện này, em đã kí cùng đồng ý rồi! Dù sao em cũng muốn có thêm kinh nghiệm" Chu Hiểu Lam liền bác bỏ ý kiến của hẳn, cô thật sự muốn thử.

"Hừ, hợp hợp đồng đi! Anh sẽ lo!" Mộc Hứa Duật để chén trà trên bàn xuống, đồng thời lòng mày rậm nhu lại. Sao cô không hỏi ý kiến hẳn trước?

Chu Hiểu Lam giờ đã có chút thành kiến với hẳn. Việc gì hẳn cũng ngăn cản khiến cô không vừa lòng, chẳng lẽ hẳn ghen tị cô? (À: Ảo tưởng cmnr)

"Hứa Duật đừng ngăn cản em, chuyện này em có thể tự quyết định được!" Nói xong cô cũng quay lại đi lên lầu. Bỏ mặc Mộc Hứa Duật tay đang nắm thành nắm đấm, đôi mắt hiện rõ vẻ tàn ác, trong đầu hẳn bây giờ chỉ có tức giận "Được lắm Cổ Thần, Tình nhi vậy mà cũng dám cướp khỏi tao? Mày chờ đó!"

Sau khoảng thời gian suy nghĩ giờ hẳn đã biết mình đã thích Chu Hiểu Lam, à không nói đúng ra là yêu mới phải. Đầu sao cũng không cùng huyết thống, hẳn sẽ nắm lấy tay cô mãi không rời.

(À: Ai thích nam phụ hắc hóa không?)

.....

Đồng hồ chỉ điểm bảy giờ, lúc này Chu Hiểu Lam cũng đã đến Cổ Thị. Hôm này cô mặc bộ đồ công sở màu đen, mái tóc óng ả cột thành đuôi ngựa, nhìn thấp phẳn chừng chạc.

Đến trước phòng chủ tịch, Chu Hiểu Lam định gõ cửa thì tiếng nói dịu dàng phát ra trong căn phòng "Tình Y đến rồi sao, em vào đi" Hẳn cứ như nhà tiên tri vậy, biết cả lúc nào cô đến hay là đang chờ cô?

Cô theo lời hẳn bước vào, hẳn đang ngồi trên bàn làm việc với một đồng sắp tài liệu bên cạnh. Chu Hiểu Lam hỏi "Cổ tổng...à Thần, phòng làm việc của tôi ở đâu vậy.

Hẳn ngẩng mặt chỉ chiếc bàn gỗ mới toanh, tinh xảo được đặt gần mình "Ồ đấy!"

"Hả?" Chu Hiểu Lam lăm lăm bộ mặt "đơ" Không phải có nên có phòng riêng sao? Ai lại thư kí cùng chủ tịch chung phòng chứ?

"Được rồi đừng thắc mắc nhiều, lại ngồi đây sẽ tiện (ăn đậu hủ) hơn" Cổ Thần đứng dậy bước về phía Chu Hiểu Lam kéo về phía trước bàn, bổ sung một câu "Tình Y, phải chăng em chưa ăn sáng?"

"À...ừm" Chu Hiểu Lam gật đầu, liên quan cái méo gì đến công việc chứ?

"Phải ăn sáng đầy đủ nếu không sẽ không tốt!" Cổ Thần cau mày nhắc nhở, cái thói quen này của cô mãi chẳng bỏ được, đây cũng chỉ là một thói quen nhỏ của cô lúc ở cùng hẳn mới ghi nhớ được,

nghĩ lại lòng lại chưa sót,

"Vậy em ăn *Vân thân* nhé?" Nếu hẳn nhớ không lầm món này cô thích thì phải? Không đợi cô trả lời hẳn đã nhắc máy gọi trợ lý mang một phần lên đây.

Vân Thân: Hay còn gọi là Hoành Thánh, một món ăn điểm tâm phổ biến ở Trung Quốc.

Chưa đầy mười phút sau trợ lý đã mang lên, anh ta có chút tò mò, lần đầu thấy Cố tổng mang thức ăn lên trên phòng hơn nửa là cho một cô gái. Nhưng phận tôi tớ không cho phép nhiều lời, biết điều anh ta liền lui xuống.

"Lại đây ăn một mình nhé! Anh sử lí nốt đồng tài liệu kia" Cố Thần vậy gọi Chu Hiểu Lam, xong hẳn liền đứng dậy đi về phía chiếc bàn gỗ.

"Này có phải Cố Thần quả chu đáo không? Làm thư kí cũng được đối xử đặc biệt như vậy! Mà thôi kệ đi, ăn trước rồi tính!" Chu Hiểu Lam thảnh thơi rồi đến ghé sofa ngồi xuống thưởng thức, vẻ mặt thỏa mãn (Àu Chị tự nhiên nhì! Không sợ Thần ca bỏ cái gì vào trong á?)

Cố Thần nhìn vẻ mặt bảo bối mà mỉm cười, cô ấy đáng yêu thật! Hẳn dần cảm thấy cô đã mở lòng mình hơn với hẳn, đây là dấu hiệu tốt.

Chu Hiểu Lam thưởng thức đồ ăn mà không biết có ánh mắt nóng rực đang dõi theo mình. Nó dịu dàng, ân cần nhưng cũng rực lửa, chiếm hữu.

Đến lúc ăn xong cũng là tám giờ. Cô có hỏi hẳn về công việc mình, hẳn nói "Em ăn xong rồi thì có thể nghỉ một chút, nếu chán lấy sổ sách của công ti ra thử nghiệm qua cũng được" Phải biết sổ sách của công ti rất quan trọng, kể cả người thân cận hẳn cũng không thể đụng vào. Hẳn cư nhiên bảo cô lấy ra xem cho đỡ chán. Liệu có phải hẳn mắc bệnh đại gái không?

Một ngày bình yên trong phòng làm việc cứ vậy trôi quá. Một người mang tâm trạng vui vẻ, người kia thì khó hiểu.

Có ai cảm thấy truyện ta viết nhạt nhẽo thiếu muối không vậy? Vì hết ý tưởng nên thông cảm. Đừng quên vote và comment để ta lấy thêm động lực viết tiếp nhé! Cảm ơn nhủ!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Hôm nay là cuối tuần nên Chu Hiểu Lam được nghỉ. Sau một tuần làm việc thì ngày hôm nay cô rất vui nha. Nói thật thì cô làm việc gì nhiều đâu, ở Cố Thị hết ăn rồi lại chơi khiến cô thấy chán.

Mộc Hứa Duật kể từ ngày cô kí hợp đồng thì trở nên trầm lặng hơn, gặp nhau chỉ chào hỏi một chút rồi lại lao đầu vào công việc. Cô cũng không lấy làm bận tâm lắm.

Cũng lâu rồi cô không đến quán bar, trừu chọc mấy cô gái ở đó khiến cô cảm thấy vui vẻ hẳn. Cô là đang trên đường đến đó a, tất nhiên cũng là già trai. (Àu Chị có nguy cơ bị bê cong)

"Bộp...ah, xin lỗi" Đang đi trên đường bỗng có cô gái đâm sầm vào người, cô liền nhanh chóng đứng dậy xin lỗi người ta, tay phải chia ra tỏ ý muốn kéo dậy.

"Là cô!"

"Là cậu!"

Người đâm vào cô chẳng ai khác là Mạc Vi (nếu quên xem lại chương 4), hai người bắt gặp thốt lên cùng lúc. Mạc vi hiểu ý nắm lấy ta cô đứng dậy, miệng cười mỉm "Cậu không phải Mộc Tĩnh sao? Thật trùng hợp"

Chu Hiểu Lam gật đầu.

Một bóng dáng thiếu niên chạy lại, miệng không ngừng thở dốc đồng thời luôn miệng hỏi "Tiểu vi, chị không sao chứ?"

Ồ, đây còn không phải nhĩ thiếu gia họ Triệu- Triệu Vĩnh Ki sao? Trái đất cũng thật tròn quá đi!

"Đây là..." Triệu Vĩnh Ki giờ mới biết có sự xuất hiện của người thứ ba.

"Mộc Tĩnh, hẳn hạnh được gặp mặt" Chu Hiểu Lam tự giới thiệu rồi gio bàn tay. Triệu Vĩnh Ki coi như không biết chỉ gật đầu "Triệu Vĩnh Ki"

Đây thật sự là chính quá mà, lúc đầu còn thấy thú vị. "Để xem tôi chính cậu như thế nào nhé!" Triệu Vĩnh Ki là đã để lộ cho cô cảm giác bị coi thường, mà điều tồi tệ của Chu Hiểu Lam là bị người khác coi khinh, xem ra sẽ có người bị chính rất thể thâm a.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng Mạc Vi lên tiếng "Úm...sẵn tiện đây chúng mình đang đi chơi, Tiểu Tĩnh không bận gì chứ?"

"Ồ, không bận không bận, mình tham gia cùng với nha!" Thấy Triệu Vĩnh Ki nét mặt không mấy làm vui vẻ nên cô đã đồng ý, xem ra hôm khác sẽ đi bar sau vậy.

Trước mặt hiện giờ là trước cửa công viên giải trí, Mạc Vi đứng giữa, hai người kia thì bên cạnh. Biết bao nhiêu ánh mắt mọi người xung quanh chiếu xuống chỗ ba người, say mê có, ca ngợi có và ghen tị cũng có, nhưng ba người họ mấy ai quan tâm chứ? Cứ thẳng đường mà đi vào thôi.

"Chúng ta thử cái này nha!" Mạc Vi hào hứng chỉ vào cái tàu lượn siêu tốc. Tiếp đó lôi kéo tay Chu Hiểu Lam vào cùng. Triệu Vinh Ki đỏ mặt nhìn thấy cái tàu lượn, nhưng khi Mạc Vi cùng kéo cô đi vào anh liền chạy theo mặc kệ sợ hãi.

"Áhhhhhhh" Triệu Vinh Ki hét ầm ngồi đằng sau Chu Hiểu Lam cùng Mạc vi, bà già bên cạnh cứ kìm hãm anh. Giới trẻ thật là, có cái tàu lượn cũng sợ "Cậu trai trẻ, làm ơn đừng hét nữa, già này sẽ bị đau tai mất!" Bà lão gần 60, 70 tuổi vừa nói vừa vỗ liên tục vào vai anh. Nhưng mỗi nam nào đó làm gì chú ý chứ, anh sợ sắp "tê" rồi nè (Àu Bà già chơi tàu lượn siêu tốc?)

Chu Hiểu Lam và Mạc Vi bước xuống, hai người họ ra về rất vui nhà. Triệu Vinh Ki chạy lại chỗ cái cây non thốc non tháo. Mạc Vi lo lắng vuốt lưng cho anh, hỏi "Tiểu Ki, em không sao chứ? Sợ mà còn chơi! Đợi chị đi mua cho chai nước nhé"

Mạc Vi toan chạy đi thì bị cô giữ lại "Để mình đi mua cho!"

Mạc Vi gật đầu.

Sau tầm 5 phút, Chu Hiểu Lam chạy lại với chai nước khoáng trên tay đưa cho Triệu Vinh Ki. Anh giờ đang rất khó chịu, giằng lấy chai nước từ tay cô mà đâu để ý nắp chai đã được mở từ trước, mỗi nữ nào đó nhìn cười đến nội thương.

Ba người giành cả ngày đi chơi rồi đi ăn. Trông họ rất vui vẻ duy chỉ có Triệu Vinh Ki khuôn mặt hầm hầm, trong người lại cảm thấy khó chịu.

Giờ cũng đã là năm giờ chiều, Chu Hiểu Lam chia tay Mạc Vi cùng Triệu Vinh Ki, cô đã nhận ra quán bar không phải là chỗ giải trí vui nhất.

Mười hai giờ đêm

Biệt thự Triệu gia có vẻ rất hào hức nhà. Cậu hai- Triệu Vinh Ki cứ ôm khư khư WC, bác sĩ và người làm trong nhà đi qua đi lại tỏ vẻ lo lắng.

Triệu Vinh Ki ngồi trong nhà vệ sinh thắm chửi rủa Chu Hiểu Lam "Mẹ kiếp, tôi mà gặp anh thêm lần nào nữa anh chắc chắn sẽ chết với tôi!"

Chu Hiểu Lam đúng là ranh ma mà! Lâu lắm mới có thời gian đi chơi cùng chị Tiểu Vi, cô lại đến phá, hết nắm tay lại ôm ấp khiến anh tức phát điên. Mà điều quan trọng nhất đó là Cô giám bỏ thuốc sổ cho anh uống hại anh khoảng hai tiếng cứ ôm ấp cái nhà vệ sinh.

"Áhhh Mạc Tinh, tôi hận anh"

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

"Mọi người sáng hào" Chu Hiểu Lam tâm trạng đầu tuần đang cực kì tốt. Bước vào Cỗ thị cô tươi cười chào buổi sáng tiện thể thêm mấy cái vẫy tay.

"Thần, sáng hào" Cổ Thần đang ngồi trên bàn làm việc, được Chu Hiểu Lam chào, hẳn thấy tinh thần trở nên phấn chấn hơn nhiều. Làm việc cùng hẳn lâu ngày cô đã quen dần còn được miễn phép lịch sự tối thiểu là gõ cửa trước khi vào phòng, đương nhiên là do Cổ Thần miễn.

Mỉm cười đáp lại cô với giọng nói dịu dàng "Ừm, Tinh Y tâm trạng đang vui?"

Chu Hiểu Lam gật đầu không nói, bắt đầu ngồi vào bàn làm việc. Mà công việc của cô là gì nhỉ? Ngồi ngắm Cổ Thần? Aiss~ Chẳng biết nữa.

"Ngồi ở Cỗ Thị có vẻ nhàm chán, đi công tác bên Pháp cùng anh không?" Cổ Thần thông báo lịch trình cho cô (Àu: Ủa, sao ta thấy nó ngược ngược giữa Chủ tịch và thư kí)

Chu Hiểu Lam nghe thấy ba từ "đi công tác" thì rất sáng như sao trời. Dĩ nhiên đối người ham chơi như Chu Hiểu Lam thì không thể nào không đồng ý cơ hội tốt vậy rồi "Ừm em sẽ đi mà bao giờ?"

"Mai nhé, tầm sáu giờ sáng anh sẽ đến đón em" Cổ Thần nhận được câu trả lời như ý muốn thì rất vui vẻ, đây chắc cũng là một điểm yếu dễ dụ dễ cô.

Mộc Hứa Duật hẳn (CT) chẳng cần phải lo. Mộc Thị bên nữ cũng liên quan đến Hắc đạo. Lò hàng bên đó bị hẳn cướp trắng trợn chắc giờ Mộc Hứa Duật tức lắm, hẳn (MHD) giờ cũng đang chờ lại đó vui đùa vào công việc, Chu Hiểu Lam lại không theo hẳn (MHD) trở về. Hừ, cũng đáng lắm. Dám đánh hẳn trước mặt Hiểu Hiểu hẳn trả lại gấp mười.

Đúng là một công đôi việc!

"Ừm ừm, em nhất định sẽ chuẩn bị thật kĩ" Chu Hiểu Lam đáp

Giờ là tầm mười giờ ba mươi phút, nhớ đến người bên cạnh Cổ Thần liền nhấc cánh tay nhìn đồng hồ miệng nhắc "Tinh Y, trưa rồi đi ăn com thôi!"

Chu Hiểu Lam cùng Cổ Thần xuống dưới đại sảnh, hẳn hỏi "Em muốn ăn gì? Ở đâu đây?"

Đưa ngón trỏ lên cằm, Chu Hiểu Lam ra về nghĩ ngợi "Chúng ta xuống dưới phòng ăn đi! Em muốn ăn *mì sào chow mein*"

**Mì sào (chow mein)*: Là món ăn rất phổ biến tại Trung Quốc, một món ăn giàu chất dinh dưỡng và rất có lợi cho sức khỏe*

Cổ Thần gật đầu, cho dù chưa thử ăn ở phòng ăn cho nhân viên bao giờ nhưng có thích hẳn sẽ chiều.

Phòng ăn cho nhân viên tại Cỗ Thị không chỉ đảm bảo vệ sinh mà còn rất xa xỉ. Mỗi bữa ăn ở đây cũng phải mất 500 tệ hoặc nhiều hơn. Giá cả như vậy cũng coi bộ hợp lý, bữa ăn không chỉ đầy đủ dinh dưỡng mà còn là sơn hào hải vị nên được mọi người yêu thích thưởng thức.

Cổ Thần cùng Chu Hiểu Lam bước vào khiến mọi người kinh ngạc, dừng mọi câu chuyện tập trung ánh mắt vào hai người.

Chu Hiểu Lam giương như không thoải mái liền lên tiếng "Chúc mọi người bữa trưa ngon miệng"

Nhận thấy ánh mắt bắt buộc của Cổ Thần đằng sau lưng cô, tất cả hiểu ý mỉm cười đáp lại rồi tiếp tục ăn.

Chu Hiểu Lam đi đến một chiếc bàn trống rồi ngồi xuống. Cổ Thần lèo đèo theo sau, mấy món ăn cũng được mang ra ngay sau đó.

Đĩa mì sào chow mein cùng nhiều món ăn khác được đặt xuống, hương thơm ngào ngạt xộc vào khứu giác khiến Chu Hiểu Lam chảy nước miếng, không kiềm nể gì liền cầm đĩa lên thưởng thức.

Cổ Thần thấy bảo bối ăn ngon thì vui lắm, hẳn lại xuất hiện sở thích ngắm nhìn cô ăn.

"Thần, anh không ăn sao?" Chu Hiểu Lam đưa miếng mì sào vào miệng vừa nói.

"Nhìn em ăn anh thấy no rồi, mấy thứ ở đây ăn hơi ngán, anh lại thích ăn cái khác hơn" Cổ Thần câu nói đầy ý tứ, ánh mắt lơ lửng tía gian tà nham hiểm.

Mọi người quanh bắt ngờ nhìn, Chủ tịch cao cao tại thượng của bộ họ còn biết thái thỉnh sao?

Nước sốt dính trên miệng Chu Hiểu Lam lại khiến hắn bật cười khe khẽ, nhanh chóng lấy khăn giấy ra lau miệng còn bồi thêm "Ăn từ từ, em xem nước sốt bắn lên miệng rồi này!"

Nhân viên lại được phen kinh hồn nhìn hắn "Chu tịch a~ Bọn tôi yếu tim lắm không chịu được những bất ngờ ngài ban cho đâu"

Bữa ăn trưa "vui vẻ" cứ diễn ra như vậy, người ăn, người ngắm, người thì kinh hồn nhìn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

"Kính koong...kính koong...kính koong..." Chuồng cửa cứ vự mà vang lên liên hồi.

Chu Hiểu Lam chui đầu ra khỏi chăn, quần áo ngủ xộc xệch, đầu tóc rối mù như tổ quạ, cùng lúc đó chiếc đồng hồ điểm sáu giờ cô mới giật mình tỉnh táo chạy vụt xuống dưới lầu, miệng không ngừng nói "Ra đây, ra đây"

"Tình Y, em còn chưa dậy. Xem em kia! Hahaha..." Cổ Thần đứng ngoài cửa cười to thành tiếng nhìn chằm Chu Hiểu Lam.

Đơ đần một chút mới sức nhớ, đôi tay đưa lên vuốt lại mái tóc, khuôn mặt ửng đỏ gần gối la lên "Thần, im ngay"

Nhận thấy bảo bối dỗi, Cổ Thần mới ngừng cười "Xin lỗi, xin lỗi. Giờ cho anh vào nhà nhé?"

Chu Hiểu Lam tránh qua một bên tỏ ý nhường đường. Cổ Thần liền bước vào, việc đầu tiên hắn làm là ngồi xuống sofa và quan sát.

Căn nhà tuy không to lắm nhưng cũng đủ rộng rãi, trang trí rất dễ thương cùng sinh động, nhà cũng sạch sẽ nữa. Bảo bối là tuyệt nhất!

Cổ Thần ngồi vắt chân, ngả lưng dựa vào chiếc sofa êm ái, tay nâng tờ báo số mới nhất, bên cạnh còn có một ly rượu vang đỏ sóng sánh.

Thật biết hưởng thụ a!

Chu Hiểu Lam từ trên cầu thang bước xuống với ba mươi phút chuẩn bị. May là bây giờ mới bay, không thì cô ngủ quên tận sáu giờ mới dậy thì chắc là nghỉ ở nhà quá!

"Thần, em xong rồi. Đi thôi" Cổ Thần ngẩng đầu có chút trầm ngâm ngắm nhìn Chu Hiểu Lam, cô thật sự rất đẹp. Mái tóc bồng bềnh óng ả thả dài trên lưng. Chiếc váy xanh lam tôn lên dáng người ba vòng cầu nhân. Khuôn mặt độc nhất chỉ có một cây son đường màu cherry mọng đỏ quyến rũ, nhìn là muốn cắn một ngụm.

"Thần, đi thôi" Chu Hiểu Lam xua tay vẫy vẫy trước mặt Cổ Thần làm hắn giật mình tỉnh mộng. Vội đứng lên đặt ly rượu xuống, tay nắm thành đấm che miệng kêu hai tiếng "khụ khụ" rồi đáp lại "Ừm, đi thôi. Trên máy bay sẽ ăn sáng sau"

Nói rồi, Cổ Thần đoạt lấy hành lý của hắn và cô đưa cho vệ sĩ ngoài cửa xách hộ. Chu Hiểu Lam lèo đèo chạy theo sau rồi cùng hắn leo lên xe ô tô chạy vụt mất.

.....

Cổ Thần và Chu Hiểu Lam là đang đi máy bay tư nhân a. "Chắc chắc, quá xa xỉ đi! Chắc người bên cạnh anh ta rất sung sướng đây. Thật ghen tị!" Chu Hiểu Lam nói thầm trong miệng nhưng lại để lọt vào tai Cổ Thần, hắn miệng nói "Vây Tình Y lấy anh đi, đảm bảo nửa đời còn lại em sẽ rất sung sướng a~"

Chu Hiểu Lam mặt đơ ra nhìn hắn, theo phản xạ tự nhiên cô hỏi "Hả?"

Cổ Thần chỉ mỉm cười kéo tay cô leo máy bay.

Nhận thấy câu nói của hắn, Chu Hiểu Lam xuất hiện vài phiền đó trên khuôn mặt xinh đẹp. Da mặt cô thật mỏng a.

Vài phút sau đó, món ăn được mang lên gồm nhiều món phương đông lẫn phương tây, Chu Hiểu Lam cô thích nhất trong này là *chà giò*. Thật bất mắt.

Chà giò (Àu: Ta sẽ thưởng cho những hình của món ăn vào, ai không thích thì cứ lướt nhé!)

Chả giò hay còn gọi là spring roll là một trong những món ăn nổi tiếng ở Quảng Đông, Trung Quốc. Món ăn sử dụng nhiều nguyên liệu khác nhau như thịt lợn thái lát, tôm luộc, rau sống, carrot, đậu phụ

Chu Hiểu Lam tay cầm một miếng lên ăn thử, mùi vị ngon tuyệt lan đều trong khoang miệng khi cô cắn miếng đầu tiên, vẻ mặt thưởng thức.

Cố Thần phì cười, bảo bồi tham ăn thật!

"Tinh Y, ăn cơm nữa, ăn cái này sẽ thiếu chất!" Nhận thấy đĩa chả giò chỉ còn một nửa, Cố Thần cau mày nhắc. Ăn thực phẩm chiên nhiều sẽ không tốt.

"Ừ ừ, em muốn ăn tiếp" Chu Hiểu Lam nhong nhèo

Cố thần trái tim lại đập rộn ràng. Chu Hiểu Lam liền bồi hấn một miếng vào miệng hỏi "Anh ăn cái này xem ngon không?"

Cố Thần tuy hơi bất ngờ nhưng cũng thưởng thức, gật đầu "Hảo, ngon lắm a!"

Chu Hiểu Lam thấy vậy vui lắm, tay nâng đĩa sói com cho lên miệng "Ăn chả giò cũng không phải không tốt, nó rất ngon a nhưng ăn com tốt hơn!"

Không gian ấm áp bao quanh bữa ăn của hai người. Người nói người cười cứ diễn ra. Nhưng họ đâu biết rằng tiếp viên cùng phi công ngồi đó lại rất khó chịu. Làm ơn đi, họ còn là dân FA nhá!

Chương này có vẻ hơi nhảm nhưng mong mọi người đọc tạm.

Khoảng từ chương này đến mấy chương sau nữa ta sẽ sùng cặp đôi này, vì vậy cứ tận hưởng đi, không biết lúc nào ta sẽ ngược đâu!

Đừng quên vote và comment cho au thêm động lực nữa nhá!

Yêu! ☐

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

(Aư: Ta không biết tiếng Pháp nên các cuộc đối thoại trong này vẫn là tiếng việt nhé! Mà ta thấy viết tiếng nước ngoài rất phiền phức cũng không có ích gì cả, vì vậy mọi người thông cảm! ^_^)

Buổi sáng tại Pari tầm tám giờ. Máy bay cũng đã đến lúc phải hạ cánh. Chu Hiểu Lam đầu tựa vào vai Cố Thần, đôi mắt nhắm nghiền chưa chưa tỉnh giấc, những tia nắng tinh nhịch khẽ len lỏi chui vào máy tóc óng ả.

Cố Thần khẽ lay tay Chu Hiểu Lam, gọi "Công chúa của anh à, đến nơi rồi mau dậy thôi!"

"Ưm...năm phút nữa" Chu Hiểu Lam cự quấy mình, giờ bàn tay nắm ngón, miệng mấp máy.

Cố Thần phì cười, thấy bảo bối rất dễ thương nhưng cũng là đến nơi thời tiết đã se lạnh, với cả đây là ở trên máy bay sẽ không tiện "Hoàng tử sẽ đánh thức công chúa bằng một nụ hôn nhé!"

Tức thì, Chu Hiểu Lam liền mở mắt ngồi thẳng dậy chu môi "Em dậy rồi nè! Em đi thay đồ mới được"

Cố Thần đã thay đồ từ lâu rồi nên ngồi chờ Chu Hiểu Lam, tiện thể lấy tờ báo ra đọc.

Tầm mười lăm phút, cô bước ra với chiếc áo khoác dài quá đầu gối. Cố Thần đi lại nắm tay Chu Hiểu Lam dẫn đi "Ăn sáng đã rồi quay về khách sạn"

.....

Tại một nhà hàng ở thủ đô Pari

Cố Thần và Chu Hiểu Lam xuất hiện trước cổng nhà hàng để trở thành tâm điểm của mọi sự bàn tán.

Cả hai bước vào chọn chỗ ngồi gần cửa sổ vì Chu Hiểu Lam muốn ngắm cảnh bên ngoài.

Phục vụ chạy đến cúi chào rồi đưa cho Cố Thần quyển menu. Hần hỏi "Tĩnh Y, em ăn gì thì chọn nhé" rồi lại đưa cho cô.

Chu Hiểu Lam về mặt thích thú, hai mắt sáng rực liệt kê nhiều món ăn khiến phục vụ đỏ mặt hời.

Lát sau đồ ăn được mang ra đầy bàn, cô vui vẻ cùng hần thưởng thức. Mà hần như toàn là cô ăn thôi, hần chỉ làm công việc là ngồi ngắm.

Chu Hiểu Lam thích thú nhất với món *Bánh Crepe* bởi vẻ ngoài bắt mắt.

Bánh Crepe (bánh kếp) có xuất xứ từ vùng Bretagne, nước Pháp. Bánh được làm từ bột mì hay bột lúa mạch trộn với trứng, sữa, bơ sau đó tráng mỏng hình tròn rồi chiên vàng hai mặt

Lấy dao đĩa cắt một miếng ăn thử. Tận thế bồi thêm cho Cố Thần một miếng khiến người ngoài nhìn vào liên tưởng đến một đôi tình nhân ngọt ngào "Ngon mà đúng không?"

Cố Thần liếm khóe môi, ánh mắt phong tình vạn chủng, nhếch miệng trả lời cô "Ừm, thật sự rất "ngon" a!"

Câu nói đầy ẩn ý nhưng tiếc rằng Chu Hiểu Lam sẽ không hiểu được, cô cứ ngồi mà thưởng thức thôi.

Ăn xong cô và hần trở về khách sạn, mấy cô tiếp tân thấy hần bỗng hoảng hốt trở về thái độ nghiêm chỉnh làm việc miệng nói hơi lắp bắp "Chù...à không chào mừng quý khách đã đến với khách sạn chúng tôi!"

"Chúng tôi muốn đặt hai phòng" Chu Hiểu Lam nhanh nhẩu nói.

"Thật sự rất xin lỗi quý khách, mong quý khách thông cảm. Hiện giờ chỉ còn một căn phòng tổng thống chưa có người đặt" Tiếp viên kiểm tra trên máy tính.

"Ah, vậy...chúng ta tìm khách sạn khác nha" Chu Hiểu Lam nuối tiếc quay ra hỏi Cố Thần.

"Không sao, đưa chìa khoá phòng chúng tôi" Nhặt chìa khoá trên tay, Cố Thần hết sức dụ dỗ Chu Hiểu Lam "Tĩnh Y, ở đây thật ra rất khó tìm được khách sạn tốt, chúng ta cũng chỉ ở đây vài ngày thôi mà, em cố gắng ở tạm đi! Hay là em sợ anh sẽ làm gì em?"

Chu Hiểu Lam xua tay lắc lắc miệng lắp bắp giải thích "Thần...không phải đâu...thật sự không phải..." Cô biết rằng hần rất tốt đương nhiên sẽ không làm những chuyện đó (tự nghĩ), và lại hần rất quân tử nữa. (Aur. Rất tiếc đó không phải tính cách Thần ca:)))

Cố Thần đưa tay nhéo mũi cô "Được rồi anh hiểu mà, vậy chúng ta chỉ ở tạm thôi được không?"

Chu Hiểu Lam chỉ đánh thờ dãi ngao ngẩn mà đồng ý với Cố Thần. Vậy là mỗ sói nào đó thực hiện được kế hoạch thì rất vui, quán quýt với Chu Hiểu Lam rồi dẫn cô lên phòng. Không lâu nữa đâu cô sẽ bị hần ăn sạch không còn một mẩu xương nào!

(Aur. Hình tượng nữ chính hơi ngốc nhiv?)

Chu Hiểu Lam bước vào căn phòng thì rất thích thú, chạy đi chạy lại ngắm nghía xung quanh, vẻ mặt trẻ con khiến Cố Thần lại đánh trống trong ngực.

Đúng là phòng tổng thống có khác, trang trí cực xa xỉ mà không gian cũng rộng nữa, quả thật rất tốt và tiện lợi.

"Em thay đồ đi nhé, tám 8h chúng ta đi gặp đối tác"

Cố Thần xách vali rồi xếp quần áo của cả hai vào tủ. Tận tay đưa cho Chu Hiểu Lam một bộ quần áo và nhắc nhở, cô gật đầu như đã hiểu rồi nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Thật xin lỗi mọi người, mấy ngày nay do lười nên ra lâu, mà chương này hơi nhầm á nhưng hãy vote và comment để ta có thêm động lực nha! ☐

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Theo dự định, Cố Thần cùng Chu Hiểu Lam đi gặp đối tác tại nhà hàng nổi tiếng ở Pari.

"Dạ quý khách đi mấy người ạ?" Phục vụ cúi chào rồi lễ phép hỏi.

"Cổ Thần" Hân ra tên của mình. Đường nhiên phục vụ đã được thông báo trước liền dẫn hân đi.

Đối tác của Cổ Thị là một lão già đầu hói bụng phệ, nhìn bộ đồ đắt tiền trên người lão cũng đủ biết nhân vật này hân có giá thể đi.

Lão gơ bàn tay ra trước mặt Cổ Thần chào hỏi "Cổ Tổng chúng tôi thật lấy làm vinh hạnh khi được hợp tác cùng ngài"

Cổ Thần cũng nắm lấy bàn tay lão "Thành tổng, chúng tôi cũng vậy"

Lão già này là Thành Thiên khoảng sáu mươi tuổi, người Pháp gốc Trung, một lão cáo già trên thương trường, đặc biệt lão cực kì háo sắc đã ly hôn tận bốn lần và cũng chuẩn bị kết hôn lần thứ năm với một cô người mẫu đáng tuổi con cháu mình. Thật ghê tởm!

Thấy Chu Hiểu Lam, ánh mắt dâm tà của lão nổi lên, nếu để ý kĩ sẽ thấy miệng lão đang chảy nước miếng

Cổ Thần nhủ mảy kéo tay cô che chắn sau mình rồi đi đến bàn ăn.

Tầm mười lăm phút sau đồ ăn cũng được mang ra ước chừng cũng phải hơn vạn tệ một món. Món bánh *Pain au chocolat* làm Chu Hiểu Lam thèm thuồng.

Pain au chocolat

Pain au chocolat là loại bánh mì nhân sô-cô-la, tinh hoa của nghệ thuật ẩm thực Pháp và được xếp vào 1 trong 7 món ngon Paris dành cho người hảo ngọt.

Tuy nhiên lần này đi gặp đối tác nên Chu Hiểu Lam sẽ ăn rất từ tốn, ra dáng thực nữ đoan trang.

Cổ Thần ngồi cạnh, một lúc lại gấp thức ăn cho cô rồi cùng trao đổi với Thành Thiên. Nhiều lần bất giác ánh mắt gian tà của lão làm hân hồi hận khi cho cô đi cùng. Nhưng hân cũng không yên tâm khi để cô ở khách sạn một mình, chỉ đành ăn nhanh rồi về thôi!

"Phải đây tôi chưa biết quý danh của cô, hân hạnh được gặp mặt!" Lão bỗng chốc hỏi Chu Hiểu Lam còn gơ tay ra trước mặt cô.

Cô hơi nhũn mảy, phải nói lần đầu tiên gặp, háo cảm của cô gần cho lão chỉ là con số không mà thậm chí còn giảm nửa ấy chứ, bất giác câu hỏi của lão làm cô gương gao "À... Tôi là Mộc Tinh Y, thư kí của Thần"

Nhận thấy bàn ta mình gờ lên không có người bắt liền thấy mình hơi bị "lố" lão đánh bô tay xuống nghiêng rằng nghĩ "Hừ con nhỏ này lại dám coi thường ông? Để xem ông sẽ trừng phạt mảy thế nào nhé! Mà cái cách gọi là Thần thật rất thân mật, chắc thẳng thộc kia đã xoi tái con nhỏ này rồi!" (Ài Chi sắp xoi thôi!))

Cổ Thần nhếch mép với cách cư xử của Chu Hiểu Lam, phải thế mới xứng đáng làm người phụ nữ của hân chứ!

Sau khi đã dùng bữa xong, bàn hợp đồng được đưa đến trước mặt Cổ Thần. Hân bắt lấy, những dòng chữ hiện lên trong con người và bộ óc nhạy bén nhanh chóng xử lí công việc. Hừ, quả thật là lão cáo già mà! Như thế này sẽ không phải Cổ Thị bị lố sao? Cũng phải lỗ đến mấy triệu NDT, mà hân không phải người muốn vậy.

"Thành tổng, bàn hợp đồng với lãi 5-5 này không đủ! Nguyên liệu đều do Cổ Thị đảm nhiệm, bản thiết kế cũng một phần do chúng tôi phụ trách, lãi suất thế này thật quá ít đi!"

"Vậy ý Cổ tổng là..." Thành Thiên hỏi dứt quãng

"6-4, ngài 4 tôi 6. Nếu không thì chẳng cần kí nữa!" Cổ Thần ra điều kiện khiến lão hơi tức giận, nếu không vì Cổ Thị rất phát triển thì lão cũng chẳng muốn hợp tác làm gì, đành tạm thời chiều theo ý hân thôi, có cơ hội lão sẽ chiếm tất cả.

"Được...được rồi! Theo ý ngài vậy, bây giờ ngài có thể kí hợp đồng rồi chứ?"

Cổ Thần gạt đầu lấy bút kí một đường, sau đó cầm tay Chu Hiểu Lam kéo dậy, miệng nói "Hợp đồng đã hoàn thành, do có việc nên chúng tôi về trước. Hẹn ngày tái ngộ"

Nói rồi hân dắt tay cô ra ngoài cửa để lại Thành Thiên khuôn mặt giận dữ, ngón tay dâm vào da thịt, miệng thì nghiêng rằng ken két. Thù này không trả lão không phải người!

....

Cuối cùng cũng về tới khách sạn. Cổ Thần bước ra khỏi phòng tắm khoác lên mình chiếc áo ngủ hình thỏ xám do cô cùng hân vừa mua về. Hân nhất quyết không muốn nhận nhưng thấy ánh mắt long lanh kia khiến tim hân mềm nhũn mà chấp nhận.

Chu Hiểu Lam mặc bộ đồ ngủ hình thỏ trắng nhìn Cổ Thần mà tính thần vui vẻ. Quả đúng là giống một tiểu Shota, thật quá dễ thương đi!

Bất giác đạo ánh mắt bắt về phía mình, Chu Hiểu Lam mới thu hồi lại bộ mặt hồi nãy, già ho "Khụ khụ...chỉ có duy nhất chiếc giường này, ai sẽ là người được nằm nhi? Em thật mong là mình!"

"Nằm chung đi! Người tốt là phải biết chia sẻ" Cổ Thần chân bước về phía cô

Chu Hiểu Lam lam mắt dơ "Không phải chứ, nam nữ thụ bất tương thân a!"

Cổ Thần lại bắt đầu ra chiều chộ dụ dỗ tho giấc lợc bấy "Sẽ không nha, nếu một trong hai anh và em ngủ dưới đất sẽ không tốt, ngủ ở sofa thì hết chán rồi với lại thời tiết ở đây rất lạnh. Chúng ta ngủ chung giường sẽ không phải tiện lợi rồi sao?"

"Thiếu chân có thể kêu phục vụ..."

"Giờ cũng đã muộn em nghỉ còn ai làm việc nữa?"

"Vậy cũng đúng, đã muộn vậy rồi mà! Hay là vậy đi" Chu Hiểu Lam nghĩ ngợi xong liền nảy ra một ý định, cô ôm một con gấu thật to bự đặt lên giường rồi nói "Con gấu này là giải phân cách, và lại giường rất rộng sẽ không tồn diện tích"

Cổ Thần mặt trầm xuống, có ai nói cho hân biết cô mua cái con gấu làm kỉ đã cần mĩ này từ lúc nào không? Ánh mắt hân cứ liếc xéo con gấu bông nhưng miệng đánh đồng ý, vậy là cả hai ngủ chung một giường...cùng em gấu to bự.

Chương 13

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Đồng hồ điểm đúng bảy giờ thì Chu Hiểu Lam mở mắt, ánh sáng tinh nghịch chui qua cửa sổ len lỏi soi vào khuôn mặt phong tình vạn chủng của Cố Thần.

"Đẹp thật đó! Còn hơn cả nữ nhân!" Đây là suy nghĩ riêng của Chu Hiểu Lam. Cô bỗng giật mình nhìn lại cảnh tượng này. Cô là đang nằm trong lòng Cố Thần sao?

Chu Hiểu Lam cố đẩy thân hình to lớn của hắn ra thì hắn liền thức giấc, câu đầu tiên cũng là câu chào hỏi "Tỉnh Y sáng hảo".

"Ừm..Thần...sáng hảo. Tư thế này...hơi kì cục" Chu Hiểu Lam giọng nói lắp bắp vì khuôn mặt đã đó ứng từ khi nào.

"Ừm...nếu một ngủ thêm một lát đi?" Cố Thần nói rồi rúc đầu vào ngực cô, tay còn ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh.

Này chứ, hắn là không hiểu ý cô sao?

"Thần, nam nữ thụ thụ bất tương thân"

"Ừm"

"Thả em ra đi"

"Ừm" Uy, nói vậy mà hắn vẫn ôm lấy cô sao? Đúng là dễ chọc người ta giận mà.

"Anh đúng là đại vô sỉ"

"Hừ, đại vô sỉ? Tỉnh Y em nhớ rõ lại hôm qua đi! Chính em là người quấn lấy anh rồi còn chui vào lòng anh nữa mà, hại anh ôm em đến toàn thân đau nhức, giờ em nên phải bồi thường nha!" Cố Thần với về mặt tỳ khuất, nhanh chóng phản bác lại cô khiến cô cảm thấy tội lỗi.

"Có sao? Chẳng lẽ trong lúc ngủ mình lại nổi lên thù tính?" Chu Hiểu Lam vẫn còn nghi hoặc lời nói của Cố Thần.

"Em xem, dấu vết này do ai gây ra?" Nói rồi hắn vạch áo để lộ khuôn ngực săn chắc, trên đó còn có vết cắn hơi ửng đỏ.

Chu Hiểu Lam vậy mà lại hoàn toàn tin tưởng hắn rồi! Cô đúng là đại ngốc mà!

"Em xin lỗi...nhưng mà sáng rồi! Nền rồi giường!"

"Đêm mai em phải bồi thường anh"

"Hà...haizz~ Được rồi!" Chu Hiểu Lam không tình nguyện.

Cố Thần thấy vậy tâm tình nổi dậy vui vẻ, chuyện cô cắn hắn là có thật, chắc do lúc ngủ cô mơ đến đồ ăn thôi (À: Hình tượng nữ chính của ta.v). Nhưng chuyện hắn nói cô chủ động ôm hắn thì tất nhiên là sai rồi! Đêm cô ngủ say hắn đã quang em gấu to bự xuống giường còn mình thì kéo cô lại ôm ấp. Fufufu, hắn thật thông minh mà!

.....

Sau bữa ăn đầy vui vẻ cùng Chu Hiểu Lam, Cố Thần ngồi bên đồng hồ tài liệu còn đang dở, mấy bữa này vui đùa cùng cô mà quên mất còn việc cần làm, vì vậy bây giờ hắn có chút tỳ khuất duyệt tài liệu.

Chu Hiểu Lam nằm trên sofa, không giữ ý tứ gì mà gác chân lên thành ghế, miệng nhai nhóp nhép trái cherry đỏ mọng, tay thì bấm điện thoại. Ở khách sạn thật nhàn chán, cô là đang muốn đi dạo quanh đây a.

"Thần, em đi chơi đây"

Cố Thần nhiu mày "Hừ, anh sẽ đi cùng"

"Không cần a, chỉ là đi dạo quanh đây chút thôi, với lại anh còn nhiều việc"

"Được rồi, chi mười lăm phút thôi! Nếu đúng giờ mà em không về anh sẽ đi kiểm em" Cố Thần đặt điều kiện, kìm hãm cô ở bên mình mãi cũng khiến cô mất tự do, vậy sẽ không tốt, nên để cô khuấy khóa chút cũng được.

"Ừm, yes sir" Chu Hiểu Lam động tác tinh nghịch đưa tay lên chào kiểu quân đội rồi đi ra ngoài cửa.

Không khi bên ngoài giờ đang se lạnh, những đứa trẻ con vẫn vui đùa bên đồng tuyết trắng. Một cơn gió nhẹ thổi qua lùa vào mái tóc đen mượt khiến cô run lên. Chợt thấy chiếc ghế gỗ đặt bên kia đường, Chu Hiểu Lam chạy lại ngồi đó ngắm cảnh.

Chiếc ô tô dừng lại trước mặt cô, một vài tên áo đen bước xuống với vẻ mặt ghê rợn.

Chu Hiểu Lam sợ hãi "Các...các người là ai?...muốn...muốn làm gì?...á dừng..."

Chưa kịp cô nói xong bọn chúng đã dùng một tấm vải trắng bịt miệng cô rồi kéo lên xe, Chu Hiểu Lam chìm vào vô thức.

.....

Cố Thần vươn vai sau khi duyệt xong đồng hồ tài liệu, nhớ ra một điều hắn quay lại nhìn chiếc đồng hồ với vẻ lo lắng "Hơn ba mươi phút rồi mà cô ấy vẫn chưa về?"

Nói rồi hắn đứng dậy lấy cái áo khoác vào rồi rời khỏi khách sạn. Đi tìm những khu vực xung quanh đây đều không thấy cô, lòng hắn dâng lên một dự cảm không lành. Hắn bật điện thoại gọi điện cho trợ lý với giọng gấp rút "Mau tập hợp mọi người tìm Tỉnh Y, nhanh nhất có thể"

Trợ lý vàng vang dạ dạ rồi tiến hành công việc, đi công tác tại Pari hắn cũng mang theo rất nhiều vệ sĩ được huấn luyện ở Huýết Dạ để đề phòng gặp bất trắc.

.....

Chu Hiểu Lam tỉnh dậy với trạng thái mệt mỏi cùng cực mê man, khẽ dụi dụi khóe mắt cô nhìn chằm chằm căn phòng mình nằm.

Căn phòng được thiết kế với phong cách hiện đại, nếu quan sát kĩ thì thấy đồ vật xung quanh có giá trị không nhỏ.

Cô đã chắc chắn một điều là mình bị bắt cóc, nhưng tại sao tên bắt cóc lại nhốt cô ở nơi như thế này?

Bỗng cánh cửa gỗ bật mở, một tên nam nhân với bộ vest đen bước vào khiến Chu Hiểu Lam thất kinh, là lão ta- Thành Thiển.

Ánh mắt lão dăm tà nhìn nữ nhân trước mặt, miệng còn chảy cả nước miếng khiến cô kinh tím.

"Thành tổng, ngài là muốn làm gì?" Chu Hiểu Lam cho dù tức giận khi người ta bắt nhưng vẫn giữ phép lịch sự kính trên nhường dưới.

"Mĩ nhân a! Em thật sự rất xinh đẹp" Thành Thiển càng nói càng lại gần cô, giờ bàn tay nhần nheo ra chạm vào khuôn mặt Chu Hiểu Lam khiến cô lại càng kinh tím.

Cô hất bàn tay lão ra khiến lão tức giận đánh cô một bạt tai làm cô chao đảo ngã xuống giường, miệng lão lại còn nói nhưng lời lẽ thô tục "Hừ, một điểm thói tha như mày mà lại dám khinh thường tao? Để xem ông đây dấy dỗ mày thế nào nhé?"

Nói rồi, lão ta nhét vào miệng cô một viên thuốc trắng ép cô nuốt.

Chu Hiểu Lam giờ thì chẳng còn lại một chút kính trọng cùng lễ nghi, cô hướng mặt lão mà quát **"Lão già chết tiệt, ông đã cho tôi uống cái gì?"**

"Bốp" Lại một bạt tai giáng xuống gương mặt trắng nõn, khóe môi bị ảnh hưởng mà chảy máu.

"Còn nhỏ này, tao chắc chắn mày sẽ ngoan ngoãn mà phục vụ tao thôi"

Lão ta đề lên người cô, tay nhanh chóng lột bộ đồ của mình. Chu Hiểu Lam càng sợ hãi, la hét trong vô vọng. Giờ phút này tâm trí cô chỉ xuất hiện hình ảnh Cổ Thần, cô...muốn thấy hắn.

"Khốn kiếp, lão già mau dừng tay" Một tiếng nói cùng tiếng đập cửa khiến Thành Thiên cùng Chu Hiểu Lam ngoái lại nhìn.

Nhớ vote nhé! Mà chương sau có H, ai hong hom? ☐

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: (h)

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

(Chương này có H, ai chưa đủ 18 tuổi đừng cố đọc và có thể lướt qua. Nói vậy chứ ta đã đủ tuổi đâu, thích thì viết thôi)

"Khốn kiếp, lão già mau dừng tay!" Cổ Thần đập cửa hung hăng bước vào khiến Chu Hiểu Lam cùng Thành Thiên ngoái đầu nhìn lại.

"Cổ...Tông?" Thành Thiên lắp bắp. Cổ Thần hùng hổ đi đến đâm cho lão ta một phát bay khỏi giường, vậy phải biết lực đạo mạnh cỡ nào.

Lão quy một chân xuống rồi ho khụ ra máu. Cổ Thần ra lệnh cho vệ sĩ đồng thời cời vào vest khoác lên người rồi bế Chu Hiểu Lam theo kiểu công chúa "Giám ông ở Huyết Dạ, mấy người muốn hành hạ thế nào thì tùy nhưng đừng để lão chết là được!"

"Dạ" Vệ sĩ đáp lại lời hắn rồi lời lão ta đi

Thành Thiên khuôn mặt trắng bệch hoảng sợ đến toát mồ hôi, ông ta không ngừng kêu gào tha mạng nhưng hắn chỉ cười khinh bỉ Chu Hiểu Lam ra xe.

"Úm...nóng...thần, em khó chịu" Chu Hiểu Lam nằm trên ghế sau lần qua lần lại, tiện tai kéo áo xuống để giảm nhiệt độ cơ thể.

"Tình Y, chịu đựng một chút, anh đưa em đến bệnh viện" Cổ Thần lo lắng, theo hắn đoán chắc chắn bảo bối đã trúng xuân dược.

Chu Hiểu Lam khó chịu đến cực hạn, cô thật muốn lấp đầy bởi thứ gì đó. Cô đã bị xuân dược làm cho không giữ được ý thức, chườm người đầy ôm cổ Cổ Thần từ đằng sau miệng không ngừng ni non "Thần...thật sự rất khó chịu...em muốn!"

Bàn tay bé nhỏ mà mẫm trước vòm ngực hắn khiến thân hắn tăng nhiệt độ, tiểu Thần Thần hình như vì vậy mà trướng lên một ít.

"Bảo bối, đừng nghịch sẽ rất nguy hiểm" Hắn không muốn động vào nếu cô không cho phép vì hắn tôn trọng cô, chút ý chí cuối cùng của hắn chỉ còn lại nhiều dẫy, bảo bối còn nghịch nữa thì sợ hắn sẽ không chịu nổi mà muốn cô, và lại hắn đang lái xe sẽ rất nguy hiểm

"Úm..." Chu Hiểu Lam làm ngơ lời hắn nói, miệng nhỏ không ngừng cắn nhẹ vào vai hắn tạo thành dấu hôn ửng đỏ.

"Chết tiệt, thật sự không chịu nổi nữa rồi, bảo bối quá mê người" Hắn xoay đầu ô tô phóng trở về khách sạn.

Đến nơi, Cổ Thần mở cửa xe rồi bế cô lên phòng, Chu Hiểu Lam khó chịu ngo ngoáy trong lòng hắn.

Hắn nhanh chóng chiếm lấy đôi môi mọng đỏ cherry, đè cô xuống giường rồi tiếp tục ngấu nghiến phát ra những âm thanh "chặc...chặc".

Nhận thấy bảo bối dần thiếu đường khí, Cổ Thần mới luyến tiếc rời đôi môi ngọt ngào.

"Em sẽ không hối hận chứ?" Hắn vẫn muốn hỏi ý kiến Chu Hiểu Lam

"Úm..." Chu Hiểu Lam gật đầu.

Ánh mắt cô và hắn đã bị lấp đầy bởi dục vọng.

Cổ Thần bàn tay khẽ cời áo quần của cô và của mình. Thân ảnh trắng nõn nà hiện ra trước mắt, da dẻ trắng hồng mịn màng như trẻ sơ sinh.

Cổ Thần để lộ cự long nổi đầy gân xanh, cô lại có chút sợ hãi với "con quái vật" này.

Hắn cúi xuống ngậm một bên ngực cô, bên kia cũng được xoa nắn không rõ hình dạng.

Chu Hiểu Lam thoải mái đến phát điên, thân hình uốn ẹo.

Bàn tay thô to chạm đến "khu rừng cấm địa" Cổ Thần đâm một ngón tay vào miệng còn nói "Tiểu huyết là chặt rồi, đã nhiều nước đến vậy rồi sao?"

Chu Hiểu Lam không trả lời chỉ khẽ "um" vài tiếng, như vẫn chưa đủ, cô nói "Em...muốn nữa ah"

Hắn nghe vậy liền thỏa mãn Chu Hiểu Lam bằng hai ngón tay nữa, rồi lại ba ngón, d*m thủy càng ngày càng nhiều.

"Ú...ah...um.um" Miệng nhỏ phát ra thật nhiều âm thanh, cự long của hắn lại càng trướng.

Tầm vài phút sau, hắn mới rút tay tay ra khỏi hoa huy*t. Chu Hiểu Lam lại bắt màn muốn cắn cái lớn hơn.

"Thần...thực sự...không chịu nổi...nữa a...mau cho em"

Giọng nói như mê hương thu hút hắn tuân theo, nam căn thô cứng đã đặt trước cửa tiểu huyết chờ thời cơ đi vào.

"Ah...đau...híc híc...thật sự quá đau"

Giường như nam căn chỉ mới vào một nửa mà cô đã không chịu nổi, nước mắt chảy đầm đìa.

Cổ Thần mới nhớ ra đây là lần đầu tiên của cô khi nhìn thấy tiểu huyết chảy máu. Lấy nhau cũng mấy năm nhưng hắn vẫn chưa động cô lần nào cả cho dù vào đêm tân hôn, hắn muốn để giành lần đầu tiên của mình cho người hắn yêu mà hắn lầm tưởng là Lâm Đình Đình, nghĩ lại hắn thấy mình quá là quá ngu ngốc mà, tin lời con hồ li tính rồi xa cách vợ mình.

"Bảo bối đừng khóc nữa, làm vậy anh đau" Cổ Thần lau hôn lên mắt cô ngăn từng giọt nước mắt đang chảy.

Hắn cứ dỗ dành và cô cũng dần thích ứng được. Cổ Thần ra vào từ từ rồi chuyển nhanh dần, những âm thanh "phốc xuy" cùng tiếng rên rỉ đứt quãng của Chu Hiểu Lam khiến người nghe mặt đỏ tím đập.

"Úm...ah...em ra...rồi...um" Chu Hiểu Lam miệng thông báo, bàn tay ôm chặt lưng hắn.

"Ú...bảo bối thật nhanh...chỉ mới có hơn ba mươi phút a~" Cổ Thần lại hơi bất mãn càng luôn động càng mạnh.

Chu Hiểu Lam xưng sướng đến điên dại theo hoạt động hân mà rên rì to lên.

Cuối cùng, hân đâm thật mạnh vào cổ tử cung rồi bắn ra dòng tinh dịch trắng đục, một mùi người vẫn dề lên thân cô.

Chưa dừng lại ở đó, Cổ Thần lại quay lưng Chu Hiểu Lam lại rồi tiếp tục luân động, nhưng giường như cô đã quá mệt mỏi mà thiếp đi để nam nhân kia ra vào đến gần sáng.

Tầm một giờ hân đã bắt đầu thấy mỏi và buồn ngủ, kéo cô dựa đầu vào ngực mình ôm thật chặt như sợ biến mất cũng không quên nói câu "Bảo bối...ngủ ngon" (Aư: Nó ngủ từ cmn đời nào rồi còn đầu mà chúc ☐)

Mọi người thấy kinh nghiệm viết H của ta thế nào? Nhớ vote và comment nhé!

Còn ta phải đi truyền máu gấp đây! Mất máu quá nhiều!!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

"Ưm...thật đau" Chu Hiểu Lam tỉnh dậy với sự mệt mỏi cùng đau nhức toàn thân.

Những hình ảnh hôm qua như một đoạn phim tua chậm hiện lên trong tâm chí.

Nhìn thấy bên dưới ga giường có vết

máu đỏ thẫm đã khô lại mà Chu Hiểu Lam lại thấy tức nuối, cô đã không còn là xử nữ! Lại quay ra nhìn Cổ Thần, mắt hân vẫn nhắm nghiền chưa tỉnh, cánh tay đặt ngang eo cô.

Chu Hiểu Lam thật không biết sẽ đối mặt với hân thế nào đây?

"Aizz~ Tất cả đều tại lão già kia" Cô vò tóc thảnh nghĩ. Hành động này lại đánh thức mỡ sõi đang ngủ.

"Ưm...Bảo bối, sáng hảo" Vẫn là nụ cười dịu dàng ấy nhưng trong mắt cô sao nó lại quyến rũ mà nị vậy nhỉ?

"Chuyện hôm qua..." Chu Hiểu Lam lảng tránh ánh mắt hân, giọng điệu ngại ngùng.

"Yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm" Cổ Thần với giọng chắc nịch tuyên bố.

"Mọi chuyện cứ vậy mà cho qua đi! Dù sao anh cũng chỉ là cứu em nên mới vậy, em sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm"

Chu Hiểu Lam nhìn vào ánh mắt Cổ Thần. Hân liền nhủ mảy, không bắt hân chịu trách nhiệm chẳng lẽ cô lại là người dễ dãi đến vậy?

"Em không cần nhưng anh cần, tâm thần xử nam của mình bị em chiếm mất rồi! Em cũng nên chịu trách nhiệm chứ!" Hân xoay người cô đối diện với mình, nói bằng giọng ủy khuất như vừa chịu uất ức.

TMD! Có thể loại phụ nữ chịu trách nhiệm với đàn ông á? Cô không bắt hân chịu thì thôi đi hân lại vậy mà bắt đền cô! Chu Hiểu Lam xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

"Sao chứ? Em là phụ nữ mà!" Cô nói

"Vậy em là ăn xong rồi chúi mép chạy chốn sao? Đầu dễ vậy" Cổ Thần lại càng bầy ra khuôn mặt vạn phần ủy khuất, còn cổ nặn ra vài giọt nước mắt.

"Em...haizz~ Vậy em phải chịu trách nhiệm thế nào đây?"

"Cả cho anh" Cổ Thần đang rất nghiêm túc.

"Chưa thể gà được...hay là hãy đính hôn trước thôi nhé?"

Mấy tháng nay ở cạnh Cổ Thần nếu nói cô không thích hân thì chính là giả. Lần đầu gặp hân tim cô giường như đã đập rất mạnh, cái cảm xúc giận dữ những cũng yêu thương cứ len lỏi trong trái tim khiến cô khó chịu, như là đã từng...gặp hân trước đây vậy. Thật khó hiểu!

Nhưng cũng không thể vậy mà kết hôn luôn a! Mấy cặp đôi khác cũng là tìm hiểu nhau trước rồi mới tiến tới hôn nhân mà!

Cổ Thần tuy hơi thấy mất mát nhưng đính hôn cùng cô coi như là đã nắm được một nửa hạnh phúc rồi, cô sẽ không bị mất tên khác cướp mất...nhưng nếu nhớ lại mọi chuyện, cô không bỏ rơi hân chứ? Hân rất sợ!

"Ưm, vậy mấy ngày nữa chúng ta về nước đính hôn, còn giờ đi chơi thôi, anh xong hết công việc rồi!" Cổ Thần vui vẻ kéo Chu Hiểu Lam đứng dậy vào nhà tắm, cô cũng mặc kệ. Dù sao cái gì cũng đã thấy hết rồi chẳng cần mắt công che đây (Aư: Chị rất hiểu chuyện)

....

Cổ Thần dắt tay Chu Hiểu Lam đi trên đường, cô muốn ngắm cảnh xung quanh nên hân đành vớt xe hơi ở khách sạn rồi chiều cô.

Dừng chân ở tháp eiffel, Chu Hiểu Lam chạy ra đứng trước nó, miệng không ngừng giục "Thần, mau mau chụp giúp em tấm hình đi!"

Hân bắt đầu lờ máy ảnh ra chụp, những tấm hình cô tạo dáng trông rất buồn cười nhưng lại dễ thương.

Hân nhớ chưa có kỉ niệm nào với cô nên nhờ một người gần đó chụp hộ, họ cũng vui vẻ giúp đỡ.

Cánh tay Cổ Thần đặt lên vòng eo nhỏ nhắn, Chu Hiểu Lam cảm thấy nhột mà cười to hơn, âm thanh đứt quãng "Thần...Haha...đừng...em nhột...haha"

"Bảo bối thật đáng yêu a!" Nói rồi hân nâng cằm cô đối diện với mình, đặt lên môi cô một nụ hôn không mạnh bạo mà lại rất dịu dàng. Người chụp hình lại rất tinh ý chụp được tấm hình đó. Trong hình Cổ Thần ôm hôn Chu Hiểu Lam, nụ cười hai người đang rất hạnh phúc. Nhưng có phải hay không nó chỉ là mồi đầu cho mọi sự đau khổ sắp diễn ra? Điều đó chỉ có thể do số phận an bài!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Chuyện là vừa xuống máy bay về nước Cổ Thần liền với cô về sống cùng hân, nguyên nhân là sợ cô chạy trốn không muốn chịu trách nhiệm với hân, còn thứ hai đó là hai người sắp đính hôn cũng như sắp tiến tới hôn nhân, nên ở cùng nhau tiện bởi dưỡng tính cảm và tìm hiểu nhau nhiều hơn.

Chu Hiểu Lam lại không muốn vậy, cô sợ những lời đàm tiếu không tốt liền nhất quyết từ chối hẳn. Nhưng với vài lời dụ dỗ ngon ngọt nên giờ cô mới mang khuôn mặt ủy khuất đến đây nè. Thật sự đúng là không có tiền đồ mà!

Đứng trước căn biệt thự to lớn được thiết kế với phong cách cổ điển phối hợp hiện đại này, tâm Chu Hiểu Lam lại cảm thấy có chút thân quen, nhớ nhung và...đau lòng? Tại sao cô lại có cảm giác vậy chứ? Giường như có một số điều cô đã bỏ quên chẳng?

"Bảo bối, vào nhà đi!" Tiếng nói hân thành công làm cô thức tỉnh theo hẳn vào.

Đứng trước mặt cô là một bà vú khoảng bốn năm, bốn sáu tuổi cùng một vài người làm. Khuôn mặt bà đã xuất hiện một vài nếp nhăn, câu nói của bà gây cho cô sự thiện cảm

"Thiếu phu nhân, tôi là Liễm Thanh, cô có thể gọi tôi là Thím Thanh hay vú Thanh cũng được. Còn những người bên phải tôi đây là Tiểu Hương, Lương Vinh, Hương Lan, Thành Thiện và Sương Sương"

Thím Thanh vừa giới thiệu một lượt xong thì mọi người cũng chào hỏi cô "Xin chào thiếu phu nhân"

Chu Hiểu Lam có vẻ ngại ngùng, cũng như là không thoải mái lắm về cách xưng hô "Mọi người cứ gọi tôi là Tinh Y là được rồi!"

Người làm nhìn Cổ Thần phía sau, nhận được cái gật đầu của hắn họ cũng đồng ý.

Theo bước Cổ Thần vào căn phòng ngủ thoáng mùi bạc hà, đập vào mắt cô là sự sang trọng cùng quý phái được kết hợp hai gang màu đen trắng. Cô coi vẻ rất thích thú chạy đi chạy lại. Nói căn phòng tổng thống ở khách sạn kia bé hơn mấy lần phòng ngủ này là điều là thật, vậy thì phải biết cái phòng ngủ này to cỡ nào.

"Thần, em sẽ ở phòng này sao?"

"Không...là chúng ta sẽ cùng ở phòng này!" Cổ Thần dừng một chút rồi nói tiếp đoạn sau khiến mặt cô lại dần đỏ.

"Sắp đính hôn nên ở cùng phòng thì chẳng ai dòm ngó đâu, em yên tâm!"

Chu Hiểu Lam gật đầu đồng ý với hắn mà chẳng muốn phản bác câu nào, thôi thì cứ mặc kệ việc hắn sắp xếp đi.

"Còn nữa, mau tắm rửa đi rồi xuống dùng cơm nha, anh đến thư phòng giải quyết chút việc!" Cổ Thần đưa một bộ quần áo cho cô rồi bước ra ngoài. Chu Hiểu Lam nghe lời liền vào phòng tắm.

Tắm khoảng ba mươi phút sau cô bước xuống lầu, đúng lúc đó tiếng chuông cửa vang lên, cô chạy lại mở cửa.

Cổ Tịch và Trương Thâm được Cổ Thần thông báo tin muốn đính hôn cùng cô thì liền nhanh chóng chạy đến đây hỏi rõ mọi việc.

Chu Hiểu Lam xuất hiện trước mặt hai người thì cảm xúc nhớ nhung của họ tăng lên, Trương Thâm học mất đã đó hoe ôm chăm lấy cô "Hiề...à Tinh Y, nghe tiểu tử kia nói con và nó sắp đính hôn, vậy con sẽ là con dâu tương lai của ta rồi!"

"Ah...bác là..." Chu Hiểu Lam ngạc nhiên hết sức, vừa mở cửa ra gặp hai người xa lạ mà họ còn ôm lấy mình thì phải hết hồn ấy chứ!

"Mẹ nó à...Con dâu vừa xuống may bay chắc giờ còn mệt lắm, bà thả nó ra đi!" Cổ Tịch nhận thấy nét mặt cô thoáng tia gượng gạo liền giải vây giúp, nói rồi kéo bà bước vào ngồi trên ghế sofa.

Chu Hiểu Lam ngồi đối diện câu chào hỏi đương nhiên sẽ phát ra trước từ miệng "Dạ cháu chào hai bác. Bác trai và bác gái hẳn đây là ba mẹ của Thần ă?" Họ gọi cô là con dâu mà nên cô đã đoán trước được.

"Con và tiểu tử kia là sắp đính hôn rồi nên đổi cách xưng hô đi chứ nhỉ? Nào, gọi cha mẹ đi!"

"Ừm...cha, mẹ" mấy giây sau Chu Hiểu Lam mới mặt hơi đỏ nói.

"Ba mẹ là đến có chuyện gì vậy ă?" Cùng lúc đó Cổ Thần từ trên cầu thang bước xuống đại sảnh ngồi ngay cạnh cô.

Trương Thâm thấy vậy liền phản bác luôn "Thằng tiểu tử, phải có chuyện gì thì mẹ mới có thể đến đây được á? Ta là muốn đến gặp con dâu đó!"

"Nghe nói con muốn cùng Tinh Y tổ chức lễ đính hôn!" Cổ Tịch nâng ly trà lên miệng.

"Dạ, nó sẽ tổ chức vào ba ngày nữa. Con đang cho người chuẩn bị!"

"Sao chứ? Như vậy là sớm quá đi!" Chu Hiểu Lam bên cạnh mém tí sặc nước.

"Không sớm không sớm a con dâu, thằng tiểu tử này tính toán rất chuẩn xác. Mà theo ta biết con với nó là đã phát sinh quan hệ lúc ở Pari, có thể cháu ta là sắp có a!" Tin tức này được phu nhân Cổ Gia nắm bắt quá chuẩn xác, quả thật quá hơn người đi!

Lời này đối với Trương Thâm là vui vẻ, bà không muốn con dâu từ chối nên thêm lời nhưng đối với Chu Hiểu Lam lại là xấu hổ, cô cúi gằm mặt xuống, cô là sợ bị người ta chỉ trích "ăn cơm trước kẻng"

"Haizz~ Mẹ đừng chọc cò ấy nữa. Con nghĩ là cha và mẹ đến đây không phải chỉ với chút việc còn con như là gặp mặt con dâu!" Cổ Thần đương nhiên hiểu hai ông bà này, sự hiểu chuyện của hắn cũng từ hai người này ra mà.

"Cũng phải, chúng ta lên thư phòng con rồi nói. Còn Tinh Y con có thể đi tham quan khuôn viên hoặc xung quanh nhà cho đỡ nhàm chán, lát nữa chúng ta sẽ cùng ăn trưa!" Trương Thâm vừa nói xong liền theo chồng bà Cổ Thần lên lầu.

Phải lên tận thư phòng để nói chuyện chắc là quan trọng lắm đây. Mà thôi kệ họ vậy, cô cũng muốn đi tham quan cái biệt thự này a.

Không khí trên thư phòng bây giờ phải nói là cực kì ngột ngạt. Trương Thâm đã không còn là khuôn mặt tươi cười lúc nãy nữa mà thay vào đó là nét mặt thập phần đau thương.

"Ta nghe nói Chu Diệc và Minh Ý đã gặp sự cố máy bay khi đi du lịch nhưng vẫn toàn mạng và đang nằm ở bệnh viện, quân gia bên đó đã báo với chúng ta vào hai ngày trước!" Chu Diệc và Minh Ý là cha mẹ Chu Hiểu Lam, sau khi con gái "mất", Chu Diệc dù đau buồn nên đã đưa vợ đi du lịch để xua tan cảm giác đau thương ấy, Chu Thị thì giao lại cho thư kí thân cận tiếp quản hộ.

Cổ Thần nghe xong lại rơi vào trầm ngâm theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. "Cha mẹ vợ vậy mà lại gặp sự cố máy bay sao?" Có phải hay không là lão thiên đang giúp hắn? Nếu vậy cha mẹ vợ sẽ khó mà gặp được cô đây, mà hẳn là muốn ngăn cản chuyện gặp mặt. Hắn không muốn cô nhớ lại mọi việc rồi rời bỏ hắn. Hãy để hắn ích kỉ giữ gìn cái hạnh phúc nhỏ bé này.

"Lễ đính hôn con không muốn có sự góp mặt của giới truyền thông, tổ chức đừng quá to, không nên để gia đình cô ấy biết được chuyện này, con thực sự không muốn mất cô ấy!" Cổ Thần không nhanh không chậm nói ra.

Giường như ông bà Cổ rất hiểu ý thẳng con này nên gật đầu đồng ý. Mong rằng chuyện vợ chồng nó sẽ suôn sẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Cuối cùng hai ngày Chu Hiểu Lam sống ở biệt thự này cùng Cổ Thần đã qua. Nay là ngày thứ ba, hắn đã rất mong chờ.

Đồng hồ kim ngắn đã chỉ điểm số sáu cũng đã đến lúc cô nên dậy, hắn liền nhắc với giọng dịu dàng "Bảo Bối a, thức tỉnh nào"

"Ừm...chỉ năm phút!" Chu Hiểu Lam đối mặt tiếp tục nhắm nghiền, cựa quậy mình trong lòng hắn.

"Hôm nay rất quan trọng, là đính hôn của chúng ta được tổ chức đó!" Thấy có hơi mệt mỏi hắn cũng chẳng lỡ đánh thức, sau hôm nay hắn sẽ bồi cô ngủ thoải mái luôn.

"Ah, em quên haha!" Đói đồng từ trên tuyến đã mở hẳn, Chu Hiểu Lam tỉnh dậy cười xều xòa rồi giải đầu.

Cổ Thần đen mặt, ngày quan trọng vậy mà cô cũng không nhớ sao? "Được rồi, em mau vào tắm rửa đi, lát nữa thợ trang điểm sẽ đến"

Nói rồi hắn kéo cô vào phòng tắm, tự mình cũng hiểu ý đi ra ngoài.

Cố Thần rất nhạy cảm (là cảm xúc nhạy bén nha), giường như hắn nhận thấy sẽ có điểm chẳng lành xảy ra...hắn rất sợ...

.....

Lễ đính hôn được tổ chức rất xa xỉ ở bờ biển Bắc Hải- một trong những địa điểm du lịch tập trung rất đông khách.

Nhưng vào ngày này lại khác, Cố Thần đã bao tát cả bãi biển này, hắn muốn cô có một lễ đính hôn thật hoành hảo.

.....

Khách khứa đã đến rất đông đủ ngồi an vị trên những chiếc bàn ăn phủ khăn trắng. Giờ chỉ còn đợi hắn và cô đi ra là có thể dùng bữa.

Chu Hiểu Lam ngồi trong phòng chờ thực rất hồi hộp. Bỗng từ ngoài cửa một người phụ nữ bước vào với nhiều vết thương trên tay, chân, khuôn mặt đã bị hủy.

Chu Hiểu Lam sợ hãi liền theo phản xạ tự nhiên mà đứng dậy hỏi "Cô là ai, sao cô vào được đây?"

"Tôi là ai không quan trọng, tôi đến chỉ muốn cho cô biết sự thật về Cố Thần" Cô ta đi đến cạnh cô rồi rất tự nhiên ngồi vào cái ghế gần đó. Không để cô trả lời cô ta bắt đầu kể.

"Cô nghĩ mình tên là Mặc Tinh Y thật sao? Tên thật của cô mới là Chu Hiểu Lam- người vợ hữu danh vô thực của Cố Thần. Hắn ta đã từng đã thương cô như thế nào chẳng lẽ cô không rõ một chút? Hừ, sau lần này ắt hẳn hắn làm lễ đính hôn với cô chỉ là muốn hành hạ thể xác cô thôi! Cô nghĩ hắn yêu mình thì đó chính là một suy nghĩ điên khùng nhất, yêu cô mà lại có thêm vài tình nhân khác sao? Hừ, lời cũng đã nói hết thì mặc cô nghĩ" Lời cô ta nói về trên hoàn toàn đúng nhưng về sau đương nhiên là sai sự thật, là muốn dă kích cô thêm chẳng?

Cô ta quay đi để lại Chu Hiểu Lam với sự khó hiểu. Tại sao nó chán thực đến vậy? Nó rất quen thuộc, là thân thể thực sự của cô trước kia sao? Một điều gì đó đang hối thúc cô nhớ lại

....

Mặc Hứa Duật và cả gia đình hắn ta cũng được Cố Gia mời tham dự, nói thế nào Chu Hiểu Lam cũng là con nuôi của gia đình đó, nếu họ không xuất hiện ở đây thật không phải phép.

Mặc Lăng lời kéo Mặc Hứa Duật ra xa cho khách mời, với nét mặt lo lắng hắn hỏi "Anh hai định mặc kệ cho Tinh Y làm vậy sao? Cố Thần là kẻ thù của chúng ta..."

"Được rồi, em bình tĩnh đi. Cố Thần sẽ nhận được sự bắt ngờ sau vài phút nữa thôi"

Cùng lúc đó điện thoại trong túi quần hắn vang lên, Mặc Hứa Duật trả lời, nét mặt gian xảo, hắn nhếch môi cười cợt "Ha, cô làm rất tốt. Tiền tôi sẽ nhờ người đưa cho cô"

"Anh rốt cục đã làm gì?" Mặc Lăng tò mò

"Cứ xem rồi biết" Hắn không trả lời lên bước vào. Mặc Lăng cũng theo chân hắn.

.....

Cố Thần với bộ âu phục hết sức điển trai. Đầu tóc vuốt kéo một nửa hất ra đằng sau, một nửa lại thả xuống che đi đôi đồng tử kia đang đầy ý cười. Hắn đặt tay cô ra sân khấu, Chu Hiểu Lam cũng mặc hẳn phở mặc vì đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

MC trên sân khấu cầm micro nói khiến mọi người chú ý "Cô tiên sinh là đang có đôi lời muốn gửi gắm đến cổ phu nhân, xin mọi người hãy trật tự"

Cố Thần bước lên nhận lấy micro từ tay MC, giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng pha chút độc chiếm "Tinh Y, anh thật sự rất thương em, cũng không đòi hỏi em quá yêu anh, chỉ muốn nhận lấy tấm chân tình của em, dù chỉ một chút yêu thương từ em cũng được" Yêu một người và thương một người lại hoàn toàn khác nhau. Ý hắn muốn chỉ mình thực sự thương cô, cho dù nếu không còn tình cảm nhưng vẫn luôn quan tâm, dõi theo bảo vệ cô.

Bỗng nhiên về phía Chu Hiểu Lam, một tiếng hét vang lên, mọi người đổ dồn vào xem

"Áhhhhh...Đau...đau đau quá...áhhhh"

Chu Hiểu Lam ôm đầu quy xuống, Cố Thần hoảng hốt chạy lại ôm lấy cô, hỏi han "Tinh Y sao vậy?..."

"Buông tôi ra...Cố Thần, tôi ghét anh" Cô gạt tay hắn trên người mình rồi chạy đi để lại một đồng tử suy nghĩ khó hiểu cho khách mời.

Giường như nhận ra điều gì đó, hắn đuổi theo gọi với "Tinh Y...dừng lại đi...Tinh Y..."

Trương Thẩm dù trong lòng đang lo lắng nhưng nét mặt ở ngoài lại điềm tĩnh, bà trấn an khách mời "Thật sự xin lỗi mọi người, con dâu tôi chắc là một mối quái độ nên mới như vậy. Mọi người hãy cứ dùng bữa"

Nghe vậy mấy bà tám hiểu ý dừng lại cuộc nói chuyện.

Mặc Hứa Duật nhếch mép thầm nghĩ "Tinh Y, đừng trách anh"

Nam nhân và nữ nhân cứ vậy mà nộ nhau trên bờ biển. Người ngoài nhìn vào cứ ngỡ một đôi uyên ương đang nỏ đùa.

Cuối cùng hắn cũng bắt lấy được tay cô ôm vào lòng, thờ hồng hộc.

"Hic hic...sao lại lừa tôi...tại sao?" Chu Hiểu Lam ôm mặt khóc

"Tinh Y...em đã nhớ lại? Em..." Hắn sợ hãi, giọng nó thấp phần lắp bắp. Điều tồi tệ này đã thành sự thật...

Mấy nàng ạ, thực chán quá đi. Ta cảm thấy hình như cách hành văn của ta càng ngày càng kém. Có ai chịu góp ý thì ta rất cảm ơn đó!!! ☐

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

Vậy là điều hần lo sợ đã đến, mà trời trêu thay lại là vào ngày đính hôn này.

"Cố Thần...lẽ đính hôn coi như hủy bỏ đi. Không có tổ chức gì nữa"

Chu Hiểu Lam cũng đau khi cô nhớ lại chứ! Lúc trước là hần đã phụ cô, hơn hết còn mang tiểu tam- Lâm Đình Đình về nhà ôm ấp áp hại cô đau lòng. Giờ đây hần lại muốn nói lại tình xưa, muốn rằng buộc để hành hạ cô sao? Tình nhân của hần còn đây ngoài kia sao cứ phải là cô chứ? (À: Một sự hiểu lầm không hề nhỏ!)

"Hiểu Hiểu, trước kia là anh sai, nhưng giờ anh muốn bù đắp cho em, muốn..."

Lời hần chưa nói hết đã bị cô chiếm trọn, với vẻ mặt lạnh lùng cô cự tuyệt khiến trái tim hần chảy máu

"Cảm ơn anh lại đi! Tôi đã nói rồi, quan hệ của chúng ta từ nay kết thúc"

Cố Thần dõi theo bóng dáng Chu Hiểu Lam rồi đi mà nét mặt tối sầm, hần nghiêng giọng **"Hiểu Hiểu, em đứng lại cho anh"**

Cô hơi lưỡng lự nhưng cũng mặc lời hần. Tức giận, hần chạy lại vác cô trên vai như bao gạo bước về phía chiếc xe hơi gần đó.

"Thả ra...thả tôi ra" Chu Hiểu Lam quấy đạp liên tục.

Hần với bàn tay to đánh vào mông cô "Ngoan ngoan nằm yên đi! Không thì đừng trách anh"

Nét mặt Chu Hiểu Lam giờ là ai oán cùng giận dữ. Từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến giờ cô là cực kì ghét những ai đánh vào mông mình, ba mẹ cũng chưa từng đánh cô. Vậy mà hần lại dám? Thật tức chết cô mà.

Chu Hiểu Lam dù tâm trạng như nào đi nữa cũng chẳng hé mồm nửa lời. Cố Thần thấy bảo bối nghe lời tức giận cũng giảm đi.

"Anh là muốn dẫn tôi đi đâu?"

"Về nhà chúng ta"

"Tôi không muốn, thả tôi ra!"

"Bảo bối, như vậy là không ngoan. Em còn đau khâu liền lập tức ăn em tại đây!" Cố Thần điều khiển xe hơi nên cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của hần

"Hần cũng đẹp trai đấy chứ!" Giật mình với suy nghĩ riêng của mình, cô liền lắc nhẹ đầu. Đây là lúc nào rồi còn mê trai? Thật sự emn không có tiền đồ mà!

"Em nên ngoan ngoan một chút, anh nhất định sẽ sung em tận thiên"

Cô biết nếu còn đấu võ mồm với hần nữa thì người thua thiệt cũng chỉ là mình, thôi thì chờ hết giận rồi đàm phán với hần cũng được.

"Ôáp ~" Từ sáng giờ coi bộ là cô đã dậy rất sớm đi, trong người lại mệt mỏi, gáp một hơi thật dài liền chìm vào giấc ngủ.

(À: Thật sự rất muốn viết kịch liệt một chút nhưng chẳng hiểu sao lại thành ra thế này ☹)

"Hiểu Hiểu...em là nữ nhân của anh vì vậy đừng hồng roi xa anh cho dù chỉ nửa bước" Cố Thần nói khi cô đã ngủ, hơi thở tràn đầy độc chiếm, vuốt ve khuôn mặt diễm lệ hần tự hứa với lòng

....

"Anh hai, Tình Y là do anh kích động mà nhớ ra?" Mộc Lăng lo lắng đi qua đi lại trên máy bay tư nhân. Dĩ nhiên, hai anh em nhà hần là đã điều tra thân thế của Chu Hiểu Lam từ năm năm về trước.

"Lăng, dừng cái việc đi lại của em đi! Anh chẳng muốn giải thích nhiều đâu" Mộc Hứa Duật xoa xoa huyệt thái dương nói với giọng chán nản.

"Tại sao không đón em ấy về cùng chúng ta? Nhớ Cố Thần làm điều gì tổn thương em ấy thì sao?" Mộc Lăng lại với cái giọng chất vấn Hần (MHD)

"Hần sẽ không giám làm gì tổn hại em ấy đâu. Những điều anh làm chỉ muốn tốt cho em ấy..." Liệu đây có phải là ý nghĩ trong đầu Mộc Hứa Duật hay còn có chủ ý, âm mưu khác? Tất cả chỉ còn chờ vào thời gian giải đáp.

....

Lúc Chu Hiểu Lam tỉnh dậy thì trời đã chập tối. Cô khẽ cựa quậy mình nhưng lại rất khó, nhìn ra mới thấy chân là đang bị xích lại, mặt cô lại đen hơn.

"Con mẹ nó! Cố Thần, anh lại giám nhốt tôi?"

Quá giận, Chu Hiểu Lam hét lên khiến kẻ ở ngoài kia bước vào phòng.

"Hiểu Hiểu, vừa mới xuống dưới lầu một lát mà đã nhớ anh rồi sao?" Nhìn cái bản mặt vô si kia thật muốn đánh cho hần một trận mà!

"Cố Thần, tôi không rảnh mà giỡn chơi với anh, thả tôi ra mau!"

"Hiểu Hiểu, em nên ngoan ngoan một chút đi. Đừng để anh nổi giận!" Cố Thần hướng phía cô mà bước tới, cánh tay vuốt ve khuôn mặt nữ nhân khiến hần yêu đến độc chiếm.

Chương này dừng ở đây nhé!

Mặc dù hơi ngắn nhưng mong các nàng đọc tạm. Nhớ vote và cmr nữa nha! <3

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

(Vừa nghe nhạc vừa đọc truyện cũng không tệ ^o^)

Ngày xx/yy/yyzz

Cô gái với mái tóc dài đen huyền óng ả, thân hình không quá cao cũng chẳng quá thấp, khuôn mặt dễ thương. Đối diện là một thanh niên phải nói là cực soái, nhưng nét mặt lại biểu hiện sự chán ghét

"Có việc gì nói nhanh đi"

"Cổ...Cổ Thần, em rất thích anh..."

"Hừ, cô hẹn tôi ra đây cũng chỉ là nói mấy cái chuyện vớ vẩn này? Mất thời gian" Lời cô gái chưa nói hết đã bị nam nhân kia chiếm trọn, hần quay đi để mặc cô gái.

Hôm ấy trời mưa rất to, là ngày mà anh đã chối từ em

....

Ngày xx/yy/xyxy

"Hừ, thật kinh tởm. Cô không đáng để tôi dụng vào" Nam nhân kia không tiếc lời nói sỉ nhục nữ nhân.

Ngày cưới của chúng ta anh đã bỏ mặc em mà đi

....

Ngày xx/yy/xyyx

"Rầm...choang. Có nấu cái này cho chó ăn ả? Làm lại!" Đồ ăn cùng bát đĩa vỡ rơi khắp xuống sàn nhà. Nam nhân bực bội bỏ lên lầu.

Anh có biết để nấu được những món ăn này em đã cố gắng đến thế nào không? Em bị dao cứa vào nhiều lần đó...

....

Ngày xx/yy/yxyx

"Cổ Thần, hôm nay anh về sớm một chút được không? Em..."

"Tút...tút...tút"

Em còn chưa nói xong mà! Sinh nhật em sao anh không về sớm một chút? Em lại tự ăn bánh kem một mình rồi

....

Ngày yy/xx/yxyx

"Từ nay Đình Đình sẽ sống ở đây, cô cổ mà đối xử em ấy tốt một chút"

Kì niệm một năm ngày cưới của chúng ta anh dẫn tiểu tam về nhà, còn là kẻ thù em...

....

Ngày xy/xx/yyyy

"Cô giám đồ nước lên tay Đình Đình? Đồ đàn bà độc ác"

Cổ Thần, em thật sự không có làm mà! Em còn chưa giải thích anh đã cho em một bạt tai...anh không thấy em phòng khắp tay chân sao?

.....

Những cái kí ức đầy tồi tệ đó giữa cô và hần sao Chu Hiểu Lam không nhớ chứ!

Thật sự cô chẳng thể tha thứ hần lần nữa rồi.

"Hiểu Hiểu, đói không? Anh mang hoành thánh cho em này!"

Chu Hiểu Lam đầu tựa thành giường, mặt hướng cửa sổ suy nghĩ vu vơ. Cổ Thần tay bưng hoành thánh tiến vào

Hoành Thánh

Mì hoành thánh còn được gọi là "Hun Dun" bằng tiếng phổ thông, là một trong những món ăn ngon rất độc đáo ở Trung Quốc

"Anh đã tự nấu đó, em thử xem thế nào?"

Hần thổi nguội rồi bón cô ăn. Chu Hiểu Lam trừng mắt vang tay hần ra khiến bát mì rơi vỡ, nước nóng bắn lên tay hần gây bỏng.

"Cổ Thần, anh định giam tôi đến bao giờ. Càng ngày càng khiến tôi càng thêm chán ghét anh hơn thôi!"

Hần may mắn không quan tâm lời nói Chu Hiểu Lam, miệng phát ngôn lệch hần lại cô hỏi "Bát mì này đồ rồi! Để anh lấy bát khác cho em nhé?"

Hắn thu dọn lại phòng rồi đi ra ngoài, để Chu Hiểu Lam mất chữ O miệng chứ A hết sức cả kinh.

Một lúc đã đến trưa, Chu Hiểu Lam ngồi trên giường, khoanh tay trước ngực.

Cổ Thần bước vào thì trang phụ đã rất chỉnh chu, hắn mặc vets đen trở lại thân phận chủ tịch Cổ Thị.

"Hiểu Hiểu, ở nhà ngoan nhé! Anh đi làm đến tối rồi sẽ về..." Dừng lại chút, hắn nói tiếp "Và nhớ đừng tìm cách chạy, em không trốn được đâu"

Chu Hiểu Lam coi lời hắn như gió thoảng qua tai không thêm quan tâm, Cổ Thần nét mặt không hài lòng nhưng tâm vẫn nhìn rồi đi mất.

.....

"Thưa chủ tịch, công ti NDO sẽ hợp tác dài với chúng ta thời gian tới, mất hàng là..."

Trong phòng họp lớn, Cổ Thần ngồi ghế chủ tịch, đọc hai bên là các cổ đông lớn Cổ Thị. Một nam nhân xuất hiện vài nếp nhăn trên mặt đang thông báo về công việc thì tiếng chuông điện thoại vang lên, ai nấy sợ tái mặt. Chủ tịch họ ghét nhất bị làm phiền khi họp.

Các cổ đông nhìn đọc nhìn xuôi tìm "hung thủ", bỗng nhiên ánh mắt thất kinh của họ đổ dồn trên người Cổ Thần. Hắn nhìn chiếc điện thoại rồi nghe máy, lời nói bên kia vang lên nghe chút sợ sệt.

"Thiếu gia, thiếu...thiếu phu nhân muốn đi dạo ở hoa viên, ngài..." Thím Thanh được giao nhiệm vụ thông báo tình hình của Chu Hiểu Lam, công việc bà chỉ có vậy nhưng tìm cũng đã đập loạn xạ lên rồi.

"Nói có ấy chờ tôi về, đích thân tôi sẽ đưa cô ấy đi" Cổ Thần nói rồi dập máy. Cô ấy định trốn sao?

Năm phút sau

"Reng reng reng...Sao vậy?"

"Thiếu gia, thiếu phu nhân nói nếu không được ra hoa viên cô ấy sẽ đập tất cả các bức tranh ngài yêu thích..."

"Hử?...vậy mang thêm mấy bức nữa vào cho cô ấy đập chán thì thôi"

Bảy phút nữa

Một cuộc điện thoại nữa vang lên và "hung thủ" vẫn là Cổ Thần, hắn thấy tình không ổn liền giải tán cuộc họp, tay xoa xao huyệt thái dương, xoay ghế hướng phía cửa sổ.

"Thím Thanh, cô ấy lại muốn gì nữa?"

"Thiếu gia, không xong rồi. Thiếu phu nhân nói sẽ tự sát nếu ngài không thả cô ấy ra"

"Thím cứ can đừng cho cô ấy làm vậy, tôi liền về ngay" Cổ Thần gấp rút chạy xuống sảnh rồi lên xe hơi phóng về nhà. Nhân viên ở đây lại kinh ngạc, tổng tài cao cao tại thượng của bọn họ cũng có ngày như vậy sao?

Vote and comment, chương sau sẽ có H!

Ai hóng hơn?

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: (h)

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

(Chương này là H nha, ai thấy quá nóng mắt mời ra ngoài hóng tiếp chương mới)

Đập vào mắt Cổ Thần là một căn phòng như một bãi chiến trường thu nhỏ. Quần áo lộn sộn, những tấm hình bị vỡ nứt khiến thủy tinh rơi vung vãi trên mặt sàn.

Trước mặt hắn, Thím Thanh cố khuyên ngăn Chu Hiểu Lam, tay cô đang cầm một mảnh thủy tinh định cửa vào cổ tay mình.

"Hiểu Hiểu, dừng tay"

Bây giờ hai người mới để ý đến hắn đang đứng trước cửa, thím Thanh như gặp vị cứu tinh, vui mừng khôn siết

"Thiếu gia...người hãy ngăn cản thiếu phu nhân..."

"Được rồi, để tôi lo. Thím ra ngoài đi"

Thím Thanh đi ra tiện tay khóa cửa để bọn họ lại trong phòng, hắn nhủ mảy "Chuyện này là sao hử? Em còn không mau thả mảnh thủy tinh xuống"

"Cổ Thần, tôi lệnh anh mau thả tôi ra. Nếu không tôi chết cho anh coi" Chu Hiểu Lam không cầu xin mà là ra lệnh, mảnh thủy tinh chạm vào da thịt làm cô tay cô chảy chút máu.

"Haha, vậy em làm đi, cửa vào tay đi..." Cổ Thần nói tiếp "Nếu em chết rồi thì người thân em cũng phải xuống mồ theo"

Đáy rõ ràng là lời đe dọa, Chu Hiểu Lam liền nghe lời mà vứt mảnh thủy tinh xuống, nhưng không vì vậy mà khuất phục hắn "Cổ Thần, càng ngày anh khiến tôi càng kinh tởm anh thêm đó"

"Vậy tùy em thôi! Kinh tởm, ghê tởm tôi cũng được. Nhưng vị trí Thiếu phu nhân Cổ gia em nên ngồi cho vững" Hắn không vì vậy mà tức giận, tiến đến sofa ngồi xuống thản nhiên vắt chéo chân.

"Haha, thật sự cười đó Cổ Thiếu à! Tôi thà lấy loại đàn ông tôi tệ khác còn hơn cái loại cận bã, súc sinh như anh" Chu Hiểu Lam cười kinh bỉ.

Nét mặt Cổ Thần trầm xuống rồi mồm một, hắn đứng thẳng dậy tiến về phía cô. Chu Hiểu Lam nuốt nước miếng ngả xuống giường, hắn cúi đầu xuống trước mặt cô, hơi thở và giọng nói vang lên lạnh lẽo như ở trên thương trường **"Hiểu Hiểu, mức chịu đựng của anh có giới hạn. Những người sĩ nhục anh là anh cực ghét, mà họ thường hay có cái kết cực chẳng mấy tốt đẹp..."**

Rõ ràng hắn tỏ ra dịu dàng, thương yêu mà cô cứ phản kháng, rồi còn sĩ nhục hắn; thành công đâm mũi dao vào tim hắn. Cổ Thần thực chẳng muốn tổn thương cô đâu nhưng sức chịu đựng của hắn có giới hạn.

Chu Hiểu Lam chưa từng thấy nét mặt hắn lúc này, trước kia chỉ đối với cô là chán ghét cực độ; bây giờ lại là lãnh khốc vô tình pha chút tàn ác, nhìn kĩ sẽ thấy trán hắn xuất hiện vài đường gân xanh.

Chu Hiểu Lam thuận lẽ tự nhiên hỏi "Anh...anh muốn làm gì?"

Hắn không trả lời, tay rút ra viên thuốc màu trắng cắn một nửa nuốt vào miệng rồi nửa ép cô uống nửa kia.

Sau đó thong thả ngồi lại sofa, ánh mắt không rõ suy nghĩ ngắm nhìn con mồi; mà cô chính là con mồi của hắn.

Chỉ tầm khoảng mấy giây sau, thân Chu Hiểu Lam nóng như lửa đốt, liền tiếp lột quần áo trên người mình, miếng cứ kêu nóng.

"Ư...khó chịu...nóng quá....Cổ Thần, rốt cục anh là làm gì tôi?..."

Thấy cô như vậy, cậu nhỏ của hắn đã ngóc đầu dậy thì khi nào, nay còn phải chịu đựng tác dụng của xuân dược thì quả thực rất khó chịu. Nhưng hắn muốn cô là người chủ động...

"Ừm...tôi muốn..."

Chu Hiểu Lam đã không chịu nổi được nữa, cô vói thân hình nóng bỏng đến gần hắn rồi rất tự nhiên ngồi ngay ngắn trong lòng, bàn tay trắng nõn không yên phận mà sờ soạng bờ ngực rắn chắc.

"Em nên nhớ chính mình là người chủ động...Nếu muốn liến cầu xin tôi đi...Sẽ đáp ứng em..." Cổ Thần như đang kiểm chế dục vọng, ánh mắt đỏ ngầu nhìn "con mồi".

"Ha ~...um...cho tôi...thực muốn..."

"Cái cách xưng hô như nào cho phải? Gọi tôi Thần, xưng là em"

Chu Hiểu Lam ưng thuận chiều ý hắn, ham muốn đã chiếm trọn ý chí..

Cổ Thần nhếch môi thỏa mãn bế Chu Hiểu Lam đặt trên giường. Tay nhanh chóng thoát y.

Cự long thô to xuất hiện trước mắt, Cổ Thần ra lệnh "Mau ngấm lấy nó...dùng cái miệng nhỏ của em làm sạch nó đi!"

Chu Hiểu Lam tay nắm nam căn hắn rồi miệng ngậm và mút vào, tạo ra thanh âm "chặc...chặc"

"Ah ~ Tốt...tốt lắm a...mạnh hơn nữa ah, mút mạnh lên ~" Cổ Thần rất hưởng thụ, bắt lấy đầu cô rồi liên cầm mạnh cự vật vào khiến Chu Hiểu Lam đau đớn cuồng hống.

Nhanh chóng dòng tinh dịch trắng chảy vào miệng nhỏ xinh xắn kia hắn mới buông cô ra, Chu Hiểu Lam ho sặc sụa.

Cổ Thần lật Cô dưới thân, cự long to lớn đã đi vào tiểu huyệt hồng hào. Nằm dưới thân hắn hưởng thụ khoái lạc, cô bắt đầu tạo những âm thanh rên rĩ, rồi vào tai Cổ Thần thì như một sự cổ vũ muốn hắn nhanh hơn.

"Ah...ừ ừ...mạnh nữa ah...sướng quá...ừ ~"

Nam căn lại một lần nữa bắn tinh dịch trắng đục vào hoa huy*t, Chu Hiểu Lam vì quá mệt mỏi mà gần thiếp đi nhưng bên trên Cổ Thần lại đánh thức. Hắn mang cô ra khắp cái căn phòng ấy mà tiếp tục luân động, cho dù đến cả phòng tắm hay thậm chí là cửa sổ hắn vẫn đều không chịu dừng, liên tục tạo ra các kiểu tư thế ái muội..

Cuối cùng Chu Hiểu Lam mệt quá mà đã thiếp đi sau một cuộc tình cuồng bạo. Cổ Thần nhìn thiên hạ quận tròn ngủ say trong lòng mà như có cổ nước ấm chảy qua. Đặt một nụ hôn dịu dàng trên trán cô hắn khẳng định "Hiểu Hiểu...em chỉ là của mình anh!"

Thiên a, thực sự chẳng biết mình đang viết cái méo gì nữa.

Ta cũng thực biến thái quá đi! $\geq _ \leq$

Mà chắc kinh nghiệm viết H vẫn của ta cũng chỉ dừng lại mức kém cỏi này thôi nên các nàng thông cảm nha!

Vote và comment rồi ta sẽ quay lại sớm thôi.

Còn giờ lại phải đi chuyển máu gấp đây!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Tỉnh dậy, tinh thần Chu Hiểu Lam cực kì không tốt, thân hình mệt mỏi như vừa trải qua một cuộc tra tấn dữ dội.

Tên nam nhân bên cạnh như đã thức từ lâu, nhân lúc cô ngủ mà ngắm nghía vuốt ve "Hiểu Hiểu tỉnh rồi?"

"..."

"Sao không trả lời hửm?" Cổ Thần bóp nhẹ cánh tay nhưng cũng đủ làm cô nhói nhói.

Quá bức bối, Chu Hiểu Lam hét lên "**Bộ anh mù không thấy tôi đã tỉnh hay sao mà còn hỏi?**"

"Em..." Cổ Thần á khẩu "Em không thể trả lời như bình thường được sao? Chẳng phải hôm qua còn nằm dưới thân tôi mà rên rĩ sao?"

"**Anh cảm nôm, tôi không giống cái loại người kính tởm như anh!**" Chu Hiểu Lam không kiềm chế được mà cho Cổ Thần một bạt tai.

Lực đạo cũng chẳng là nhẹ đi, khuôn mặt hắn ỉn nầm ngón tay, miệng còn có vết máu mờ mờ...

"**Chết tiệt!**" Hắn chửi thề một tiếng rồi mặc quần áo rồi khỏi phòng, nét mặt hắn cực kì là bức bối.

Chu Hiểu Lam nằm trên giường suy nghĩ, phải chăng cô là hơi quá đáng... Lắc lắc đầu vài cái, lại một suy nghĩ khác hiện lên "Hắn như vậy đáng lắm...không cần thương tiếc cái loại nam nhân như vậy"

.....

Cổ Thần ngồi trên ghế, ngón tay đan xen chống cằm tự đắm chìm suy nghĩ, trước mắt là nam nhân với khuôn mặt phong lưu, pha thêm sắc sảo cùng mũi miều, nhìn nam nhân này người ta cũng có thể đoán là một hoa hoa công tử đi!

"Hạo Tiểu, tôi đã làm mọi cách có thể nhưng cô ấy vẫn không tha thứ, vẫn hận tôi..."

Cổ Thần dù chỉ gọi hai tiếng "cô ấy" nhưng Phan Hạo cũng chắc một trăm phần trăm người được nhắc đến là ai kia.

"Tiểu Thần Thần, ta thấy người rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Bàn tọa có nhiều kinh nghiệm trình phục nữ nhân nên ít hẳn sẽ truyền cho người một ít" Phan Hạo Tiểu vuốt râu dù chẳng có, giọng nói nham nham nhở nhở, đùa đùa cợt cợt

Cổ Thần thờ dài, con người này động chút là đùa cợt, nghiêm túc chẳng có "Hạo Tiểu, tôi chẳng có tâm tình cợt nhả với cậu đâu...Còn nữa dừng ngay cái cách gọi Tiểu Thần Thần đi, tôi nhắc cậu đây là lần thứ bao nhiêu rồi?"

"Được rồi được rồi, không đùa với cậu nữa... Mà xem ra cậu cũng xuống cấp nhì! Tìm mọi cách trình phục trái tim nữ nhân những không thành...Đáng tiếc đáng tiếc..."

Cổ Thần lờm anh (Phan Hạo Tiểu) nhưng anh lại chẳng mấy quan tâm, cái hành động này là quen thuộc rồi.

"Cậu có nhỏ nhẹ, nhường nhịn cô ấy chưa?" Phan Hạo Tiểu hỏi.

"Đã lắm"

"Còn nhẫn nhịn hay trở thành thể nô gì đó?"

"Thực hành rồi!"

"Cho bất cứ thứ gì cô ấy muốn?"

"Cũng làm rồi!..." nghĩ ngợi chút, hắn nói tiếp "Nhưng cô ấy muốn tự do tôi không thể thành giao được, tội sợ Hiểu Hiểu sẽ vứt mất khỏi bàn tay mình..."

"Nè tiểu Thần Thần, nếu tôi đoán không lầm thì cô phải hay không cậu là đang giam cầm Hiểu Lam...?" Phan Hạo Tiểu nghĩ hoặc

Cố Thần gật đầu.

"Ai nha~ Tiểu Tổ tổng của tôi ời! Cách yêu và bù đắp cho cô ấy của cậu là vậy sao? Đáng sợ thật!" Phan Hạo Tiểu thốt lên, tên này hành sự như vậy thảo nào làm tiểu thò sợ...

"Nhưng..."

"Theo tôi thấy cậu không nên..." Phan Hạo Tiểu chưa nói hết thì chuông điện thoại hắn đã vang lên, làm động tác dừng lại với anh hắn liền nghe máy.

Không biết người bên kia nói gì mà làm Cố Thần nhàu đôi lông mày, nét mặt thoáng như satan đến từ thiên la địa ngục, bàn tay nắm chặt nỗi đầy gân xanh.

Phan Hạo Tiểu nhìn nét mặt này biết chắc đã xảy ra chuyện không hay, anh lo lắng hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Còn ai nhớ đến con au này hơn nữa? □

Bắt đầu từ chương này thì số từ sẽ giảm đi, thời gian ra chương mới cũng lâu hơn vì con au này bận lắm... Mong mấy nàng đừng bỏ rơi ta! □

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 22

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Cố Thần vừa xuống xe đã thấy Thím Thanh cùng một vài người làm đứng trước cửa.

Họ không giám nhìn hắn, cũng chẳng giám lên tiếng mà chỉ cúi đầu, hai tay nắm chặt lại. Nét mặt người nào người nấy đều trắng bệch, bởi lẽ thiếu gia họ quá đáng sợ đi!

Hắn chẳng buồn nhìn người làm, chỉ tập trung ánh mắt vào Thím Thanh đang lo sợ "Sau khi tìm cô ấy về tôi cần một lời giải thích!" Thím Thanh phụ trách việc trông nom Chu Hiểu Lam về mọi chuyện ăn ở. Cô cư nhiên lại bỏ trốn không tra cứu Thím Thanh thì con ai nữa?

.....

Bầu trời buổi sáng trong xanh những cũng dần trở nên xám xịt. Dự báo sắp có mưa lớn. Gió nổi lên âm ỉ, mạnh mẽ lay chuyển hai hàng cây bên đường, cũng luồn lách vào người nữ nhân đang hấp tấp chạy.

Chu Hiểu Lam quả thực là gặp may mắn. Sau đêm Cố Thần tàn bạo, căn phòng, giường chiếu, đồ đạc cực lộn sộn; chìa khóa xích sắt chẳng may bị rơi trên thảm gần gần giường.

Chu Hiểu Lam phát hiện ra thì vui mừng khôn siết, không nghĩ ngợi nhiều liền mở khóa xích, lập kế hoạch chạy trốn.

Giống như trong phim có từng xem nữ chính áp dụng biện pháp leo từ trên xuống, giờ lại có "cơ hội" thử nó trong lòng lại hồi hộp. Phòng ngủ Chu Hiểu Lam nằm trên tầng hai nên việc leo xuống là hẳn khó khăn, nhưng trốn thoát hẳn mới quan trọng. Cô liền bắt chước dùng ga giường, quần áo cột lại thả xuống từ cửa sổ, cách này chẳng những không an toàn mà còn cực ngu hiểm, rủi ro xảy ra dễ dàng.

Cuối cùng Chu Hiểu Lam cũng leo xuống gần mặt đất, do trượt tay mà rơi xuống cách một hoặc hai mét, tay chân trầy hết; di chuyển lại càng khó khăn.

Ngôi biệt thự này nằm ở vùng hẻo lánh, Chu Hiểu Lam cầm ra tận đường cái mới may mắn bắt được xe...

Đang lúc hưng phấn sắp hoàn thành xong kế hoạch đào tẩu, tiếng hét chói tai vang lên sau lưng thành công kéo cô xuống địa ngục

"Chu Hiểu Lam, em mau dừng lại cho tôi!"

Cô mặc lời đe dọa tiếp tục bước đi, do vết thương nên chỉ cố gắng lê lét thân thể. Nam nhân kia cũng chẳng mất quá nhiều công sức đi tới, nhanh chóng đã đuổi theo sau lưng ôm cô vào lồng ngực, giọng khàn khàn trách móc **"Em sao giám chạy trốn huh?"**

"Cố Thần, làm ơn tha cho tôi! Làm ơn"

"Muốn tôi tha em sao?" Hắn trừng mắt nhìn cô "Năm mới!"

Nói rồi liền vác cô lên, Chu Hiểu Lam dựa dựa một lúc lâu liền một môi thiếp đi...

.....

Tỉnh dậy liền phát hiện mình trong căn phòng tối. À! Không hẳn là tối. Bóng đèn điện màu trắng mờ mờ ảo ảo chiếu xuống cũng đủ để cô quan sát cả phòng dù hơi khó nhìn.

Đôi điện là chiếc tủ gỗ nhìn đã cũ kĩ, đặc biệt những món đồ bên trong không khỏi làm người ta chú ý. Roi da, dao, kéo, các đồ dùng phẫu thuật khác, còn nữa, có cả...đồ chơi tình dục?... Mấy thứ này nếu cô đoán không lầm là để tra tấn đi, vậy...

Chu Hiểu Lam đến giờ mới phát giác thân thể mình đang bị treo trên tường. Hai tay, hai chân bị xích trói, lưng cô bởi vậy mà cũng áp sát bức tường màu đen đằng sau.

Chợt, cánh cửa gỗ bị một lực đạo mở ra. Ánh sáng từ ngoài chiếu vào. Cho dù không nhìn rõ lắm cũng chắc chắn đó là một nam nhân... Là Cố Thần!

"Anh...anh định làm gì? Thả...thả tôi...ra!" Chu Hiểu Lam lắp ba lắp bắp. Không nhận được câu trả lời từ đối phương chỉ thấy hắn đang tiến lại gần...

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Ánh mắt Cố Thần vừa nóng rực lại âm thầm. Hắn từ từ tiến lại gần, quan sát thân hình rồi đến khuôn mặt cô.

Chu Hiểu Lam như muốn ngoi lời khiếu kiện, hướng tầm nhìn vào mắt hắn, dăm dăm rồi như không chịu khuất phục.

Bỗng, máy là điểm nhúu lại. Chu Hiểu Lam như một phản xạ tự nhiên lệch ánh mắt khỏi hắn, quay mắt sang phía khác đồng nghĩa với việc chấp nhận thua cuộc.

"Khục...ha ha ha ha ha" Cố Thần nhếch môi rồi cười phá lên. Nụ cười của hắn tưởng chừng là vui vẻ nhưng thực rất đáng sợ. Hắn ôm bụng cười, khuôn mặt vặn vẹo khó tả, tưởng chừng như chưa bao giờ được cười.

Tiếng cười hân vang khắp cả căn phòng tối đen như mực này rồi lọt và tai Chu Hiểu Lam khiến cô không khỏi rung mình khiếp sợ, có thể nào hắn bị điên rồi không?

Khởi phục lại vẻ lạnh lùng hắn cất tiếng cợt nhả "Hiệu Hiểu a, em nên chạy nhanh chút nữa là có thể thoát khỏi tôi rồi, đáng tiếc đáng tiếc" Đây là đang ám chỉ cô mãi sẽ không rời khỏi hắn, kể cả lão thiên cũng sẽ giúp hắn, cô có chạy đằng trời...

"Tại sao vậy? Sao cứ giam giữ tôi? Tôi mệt mỏi lắm rồi, không muốn nữa đâu" Chu Hiểu Lam mặt cúi gằm xuống, đôi vai hơi run run, nói giọng khàn khàn nhỏ nhỏ những vẫn đủ để hần nghe được.

"Em là không muốn yêu anh hay không muốn sống như vậy nữa?" Cổ Thần đang thăm dò cô.

"Nếu được...tôi nhất định sẽ chọn cả hai. Sẽ rời xa anh rồi..." Chu Hiểu Lam không suy nghĩ nhiều liền thốt ra, thành công làm tim hần như bị nghìn nhát dao cứa vào.

"Im miệng! Em tốt nhất đừng có vượt quá giới hạn của tôi" Cổ Thần chưa để cô nói xong liền găm lên như một cộp dừ tợn **"Em nên nhớ, em chỉ thuộc về tôi! Tất cả cơ thể lẫn trái tim em đều là của tôi! Em không tránh được định mệnh an bài đâu, trốn cũng vô ích"**

Cô thật đây là số mệnh của cô không? Nếu đúng là định mệnh thì cô cũng không muốn phục tùng theo nó, không muốn ở cạnh tên nam nhân này nữa!

"Cổ Thần, từ trong thâm tâm tôi muốn khuyên nhủ anh rằng: Tình đã đi thì đừng cứng đầu nũa lại nó. Nếu không người nhận sự đau khổ không ai khác ngoài anh!" Chu Hiểu Lam nói nhẹ nhàng khuyên nhủ. Sự đau khổ này vốn không nên dành cho cô...và hần.

Cổ Thần âm trầm không phát ra tiếng, bước chân càng ngày càng gần cô. Tay hần là chạm vào khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp kia.

"Quả nhiên người phụ nữ của anh là đẹp nhất. Khuôn mặt này, đôi mắt này làm anh đắm say đến mê muội..." Cổ Thần vuốt ve mặt cô nhẹ nhẹ. Một câu nói của hần lạc đề như vậy cô không hiểu.

"Đôi chân này cũng thực đẹp đi! Nhưng tiếc rằng chủ nhân không cần nó nữa..." Cổ Thần ngồi xổm rồi bắt lấy chân cô, đồng từ híp lại.

"Cổ Thần, anh..." Chu Hiểu Lan cực kì là sợ hãi không nói lên lời.

"Hiểu Hiểu nói xem, đôi chân này chủ nhân nó không cần nó nữa thì có phải không còn tác dụng nữa không?" Chẳng lẽ hần lại muốn...

"Áhhhhhhhhhhhh" Hần một tay không thương tiếc liền rút gấn chân cô. Theo đó tiếng thiết chói tai từ Chu Hiểu Lam phát ra, phải biết như vậy là đau cỡ nào.

Với khuôn mặt trắng bệch, vầng trán đã chảy đầy mồ hôi nhỏ từng giọt, răng cắn chặt máu môi, Chu Hiểu Lam ngất đi trong vô thức và đau đớn.

"Hiểu Hiểu, đừng trách anh..." Cổ Thần ôm lấy cô nhỏ giọng.

....

"Híc híc đừng mà...đừng mà" Chu Hiểu Lam mới thấy ác mộng rồi vùng dậy. Khóe mắt đỏ hoe. Vết thương dưới chân đau nhức đã làm cô nhũn mảy. Chân cô chẳng lẽ đã...

"Cạch" Cửa được một lực đạo mở ra, một nam nhân bước vào... (Thử đoán xem ai!)

Chương này có coi là ngược quá không nhé?

Nhưng dù sao cũng đã thỏa mãn mấy nàng nào thích ngược rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Cánh cửa bị một lực đạo mở ra, nam nhân với mái tóc đen, đeo cặp kính cận trông rất thư sinh, tay cầm cuốn sổ và mặc áo khoác trắng đích thị là bác sĩ đi.

Câu đầu tiên cũng là câu chào hỏi "Chu tiểu thư, hiện giờ cô thấy sao?"

"Bác sĩ...chân tôi...chân tôi" Chu Hiểu Lam làm lơ câu hỏi bác sĩ, giọng nói hết sức hồi hộp cùng lo lắng.

"Yên tâm, nó chưa gãy" Cổ Thần hai tay đút túi quần tiêu sái bước vào liền trực tiếp trả lời cô. Xong quay ra găt đầu với bác sĩ làm kí hiệu.

Bác sĩ hiểu ý đi ra ngoài, để lại căn phòng chỉ còn hần và cô.

"Đây cũng là hậu quả cho việc chạy trốn đi!" Cổ Thần lại tiến gần phía cô nằm rồi cúi người ngồi xuống.

"Cổ Thần, tôi không nghĩ anh lại ác độc tới vậy!" Chu Hiểu Lam liền trừng mắt hướng hần nói. Trên nét mặt cô thể hiện sự căm phẫn tột cùng.

"Ha ha, vậy là em nghĩ trước kia tôi rất hiền lành sao?" Cổ Thần cười ngả ngón "Em sai hoàn toàn rồi! Bản tính tôi em cũng là đã hiểu rõ a!"

Mất lại đầu mất, người ngoài nhìn vào cảm tưởng đây là một đôi tình nhân yêu nhau thắm thiết cũng là chuyện bình thường, nhưng sự thực đâu phải vậy!

"Ot ot ot ~" Giật mình với cái bụng đang rống thành tiếng rõ dãi của mình, Chu Hiểu Lam mặt đỏ như trái cà chua chín, ôm bụng, mặt cúi gằm.

"Đói rồi? Chờ đó anh đi lấy đồ ăn cho"

Cổ Thần y như một tên sai vật không hơn không kém. Hần ta cao tại thượng như vậy mà cũng đi làm nấy chuyện này.

Chu Hiểu Lam ngồi đó thăm mắng mình ngu ngốc, trách cái bụng nhiều hơn.

Cổ Thần ra khỏi phòng lập tức điện thoại vang lên, nhìn tên hiển thị ở màn hình, hần bắt máy.

"...."

"Bắt được rồi? Đưa về tổ chức tự tay ta xử lý" Không biết phía bên kia nói gì mà giọng hần lạnh cực điểm

.....

Chu Hiểu Lam về ngoài tình lặng như chết chứa nhiều suy nghĩ, nhìn vào bức tường lại như nhìn vào một khoảng không vô định.

Tiếng bước chân hòa nhịp với âm thanh leng keng dễ dàng lay tỉnh Chu Hiểu Lam, Cô y tá tay bụng một khay dụng cụ y tế cùng vài vỉ thuốc đi vào cười cười nói nói "Chu tiểu thư, tôi đến kiểm tra chân cho cô"

Chu Hiểu Lam găt đầu hiểu ý, nhấc chân từ trong chăn để ra ngoài. Y tá lại gần tự tay vén cao ống quần bắt đầu kiểm tra.

Y tá cười kiểu xua nịnh, không giấu được vào phần hăm mọ cùng ghen tị "Chu tiểu thư, tôi thực sự rất ghen tị với cô đó, có ông xã cực phẩm lại thương vợ như vậy quả là quá may mắn!"

"Cô thấy anh ta rất tốt?" Chu Hiểu Lam hỏi

"Phải a phải a. Chẳng lẽ cô lại không thấy vậy sao?" Y tá vô cùng ngạc nhiên, Cổ Thần rất nổi tiếng với vẻ ngoài mĩ nam lạnh lùng, nhiều thiếu nữ mơ ước là vợ, thậm chí là tình nhân cũng cam lòng nên hần rất được "tôn sùng" đi. Mà cô gái này hỏi cái câu ngu ngơ đến vậy không ngạc nhiên mới lạ.

Chu Hiểu Lam chẳng lấy làm kinh ngạc, suy nghĩ của y tá này nói riêng và của phụ nữ nói chung về Cổ Thần chỉ là bề ngoài thôi! Còn bên trong chắc mấy người này không thể tưởng được đâu!

Y tá nữ này bâng bó xong cổ chân cô rồi từ biệt đi mất không quên đóng cửa, cùng lúc đó Cổ Thần lại đi vào trên tay xách một chiếc cặp lồng inox.

Hắn dễ cặp lồng xuống bàn, tay mức xối một bát cháo thật thơm ngon, miệng tự động thổi muối thìa cháo trắng lúc này mới hướng Chu Hiểu Lam nói "Hiểu Hiểu, ah~ nào!"

Cảm thấy cái cách hắn thật khiến người ta nổi da gà, cô bắt mắt lên tiếng "Chân tôi đau không có nghĩa là tay cũng gầy"

"Im lặng và ăn nhanh đi!" Cổ Thần vẫn giữ cái vẻ dửng dưng nhưng giọng nói pháp phần ra lệnh.

Cho là không muốn đối co với hắn và cái bụng này lâu rồi không chứa thức ăn, Chu Hiểu Lam thờ dài há miệng ngậm lấy thìa cháo.

Roi miệng rồi mới biết nó ngon thế nào. Thịt băm nhỏ hòa quện với vị cháo trắng dù không phải sơn hào hải vị nhưng với Chu Hiểu Lam thì nó là thượng phẩm

"Như vậy có phải ngoan không!" Cổ Thần mỉm cười nhẹ nhẽ giọng nói.

Hắn bồi cô ăn bát cháo nhanh chóng hết đi. Xoa xoa chiếc bụng căng phồng Chu Hiểu Lam mới thực thỏa mái.

(Viết đến đây mới nhớ mình chưa nói đến việc Chu Hiểu Lam chưa làm vệ sinh cá nhân (đánh răng, rửa mặt...). Mà thôi kệ:)))

Tuần này bận quá không thể đăng chuyện cho mọi người được, không biết còn ai nhớ đến con tác giả này không?

Đừng quên vote và comment cho chương này nữa nhé!:))

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 25

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Sở thích của Chu Hiểu Lam lại có chút đặc biệt. Ăn xong nhất định muốn ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành.

Nhưng tất nhiên là cô phải ngồi xe lăn a. Cổ Thần vừa này nói hắn bận việc rồi đi trước, xong còn bảo sẽ quay lại sớm hơn.

Hai tên vệ sĩ mặt than như chủ, mặc vest đen khuôn mặt lại càng u ám hơn được giao một nhiệm vụ rất quan trọng: Đẩy xe lăn cho thiếu phu nhân:)))

Chu Hiểu Lam chắc chắn không chỉ là đẩy xe thôi mà còn là giám sát nữa, có thể nói một chút gì là bảo vệ đi!

Chu Hiểu Lam chẳng muốn như vậy chút nào, đi hóng gió mà bên cạnh có tên mặt lạnh lăm le giám sát mình, lại còn sát khí trên mặt nữa ai mà thoải mái cho nổi? Dù vậy cô cũng không thể từ chối.

Ai nha thật khổ thân tôi mà! (Đây là tiếng lòng của Chu Hiểu Lam)

Bên ngoài, nói bầu trời trong xanh là không phải, nói là âm u cũng chẳng đúng. Thực khó để miêu tả.

Trộn lẫn vào dòng người nhộn nhịp, Chu Hiểu Lam cảm thấy khó chịu với bầu không khí này. Người người chen chúc nhau dễ dàng xô đẩy. Không có mấy tên vệ sĩ này bên cạnh chắc cô đã bị đẩy đi tận nơi nào rồi.

Nam nhân đối mặt lưỡi trai, đeo khẩu tra che đi khuôn mặt đi qua. Chu Hiểu Lam cảm thấy một vật gì đó được dút vào ống tay áo mình, đa nghi nhìn lại tên nam nhân kia nhưng hắn đã mất hút rồi.

Hắn chẳng lẽ là mặt báo? Vệ sĩ Cổ Thần đứng ngay bên cạnh cô mà giám vượt mặt chắc cũng là một tên hành nghề lâu năm.

"Tôi không muốn đi nữa, đưa tôi về phòng đi!"

Hai tên vệ sĩ nhìn nhau rồi quay sang gật đầu đồng ý, tất nhiên là không nghĩ ngờ gì!

.....

Trụ sở bang Huýt Dạ nằm tại nơi hẻo lánh ít bóng người qua lại. Nơi đây giam cầm vô số tù nhân, ngày ngày lại có vài thiết kểu thăm thiết lọt ra ngoài tạo thêm vẻ kinh dị, u ám.

Cho dù trước mắt diễn ra một cuộc tra tấn dã man, Cổ Thần mặt vẫn không biến sắc, chỉ có thể dùng hai từ "lạnh lùng" để miêu tả hắn bấy giờ.

Hắn ở trong căn phòng tối đen như mực, duy chỉ có cái bóng đèn trắng treo trên bức tường kia. Đầu đó quanh phòng tỏa ra cái mùi tanh, mùi sắt... quả thật rất buồn nôn.

Cổ Thần tay chống cằm, ánh mắt sâu thẳm hiện lên sát khí theo sát nhìn nữ nhân dưới kia, giọng miệt thị "Lâm Đình Đình, có năm lần bảy lượt phá hoại hạnh phúc gia đình chúng tôi, còn muốn bao giờ dừng lại đây?"

Nữ nhân tên Lâm Đình Đình đầu tóc bù xù, khuôn mặt trắng bệch lăm lăm mồ hôi, dòng máu khỏe miệng liên tục chảy, tay chân bị giam bởi dây xích sắt to và dài.

Cô ta còn từ "thảm" để miêu tả. Trước kia là con cháu gia đình khá giả, việc ăn uống cũng có người dâng tận miệng. Bản thân được nuông chiều từ nhỏ khó mà bị ức hiếp.

Trong vòng mấy năm nay, Lâm Đình Đình "may mắn" bị ném trái cái gọi là "địa ngục trần gian", Hành hạ, tra tấn, đau đớn, tui nhục dường như là một vòng xoay liên hồi trong sinh mệnh cô ta.

Lần này nghĩ rằng chạy khỏi được tên ác quỷ Cổ Thần nhưng đời không như là mơ, Lâm Đình Đình lại bị tóm gọn trong lòng bàn tay hắn.

Sức lực cạn kiệt, Lâm Đình Đình thều thào nói "Cổ Thần, làm ơn...làm ơn hãy tha...cho tôi..."

Lời nói này dễ làm người nghe mũi lòng. Bất quá Cổ Thần là ai chứ? Thân phận Cổ tổng tài hay Cổ thiếu gia? Là ác ma hay lão đại Huýt Dạ bang? Dù bạch đạo hay hắc đạo thì trên thường hắn vẫn luôn là "kẻ đi săn", sẽ không dễ mũi lòng trước những "con mồi béo bở". Chẳng ai thay đổi được điều đó...chỉ trừ cô ấy.

"Tha cho cho cô? Chỉ bằng cô chết đi sẽ được toại nguyện!" Cổ Thần nhếch môi, phả ra hơi thở lạnh lẽo "Yên tâm, cô sẽ không dễ dàng chết đến vậy a. Cô phải ném trái cái cảm giác đau đớn tột cùng khi chia rẽ gia đình tôi!"

Lâm Đình Đình quá sợ hãi trước đạo ánh mắt nóng rực này. Nếu cô ta trốn kĩ hơn vậy có phải là đã thoát được rồi không?

Còn nhớ mấy tháng trước, trong lúc cô ta vừa bị bạo hành, rồi nhốt vào cái ngục tối tăm, ánh sáng duy nhất chính là từ cửa sổ. Trăng đêm đỏ rất sáng và đẹp, ánh mắt cô ta dờ dãi hướng cửa. Thảm trách Lão Thiên độc ác.

Nghe cái tiếng lục cục, tâm trạng Lâm Đình Đình càng hoảng hốt. Vội vã nhìn ba phương tám hướng, phát hiện từ ngoài cửa sổ truyền vào một giọng nói nhỏ.

"Lâm Đình Đình, cô muốn trốn khỏi đây chứ? Cuộc sống này chẳng lẽ muốn tiếp tục ném trái nó?" Lời vừa hết liền có một mảnh giấy nhỏ nhỏ ném vào trứng tay, cô ta hiểu ý nhận lấy mở ra đọc.

Dòng chữ trên mặt giấy vừa ngắn gọn, súc tích "Đã kích Chu Hiểu Lam vào ngày hôn lễ với Cổ Thần. Thành công, cô được giải thoát!"

Khuôn mặt Lâm Đình Đình trần kinh, Chu Hiểu Lam sao? Không phải cô ta chết vào vụ tai nạn máy bay năm đó rồi? Bấy giờ lại tái xuất?

Vụ việc Chu Hiểu Lam xuất hiện không làm Lâm Đình Đình tò mò nữa. Việc cô ta có thể làm là thoát khỏi cái nơi quỷ quái này!

Lời nói xúi dục của nam nhân lạ mặt kia thành công hồi thúc được Lâm Đình Đình, chỉ vài ngày sau kế hoạch đã được thực hiện thành công một cách nhanh chóng.

Lâm Đình Đình hoàn thành nhiệm vụ rồi nhận được vé máy bay đến Italia (nước Ý). Thật trớ trêu thay người của Cổ Thần tìm gặp được cô ta chỉ trong vòng hai tháng.

Hắn tra tấn, đánh đập cô ta thực tàn bạo. Cổ thần đều hỏi về nam nhân giúp cô ta bỏ trốn, nhưng cô ta đâu biết đó là ai, không đáp ứng được tò mò của Cổ Thần mức phạt tăng lên đáng kể.

Cổ Thần! Chu Hiểu Lam! Đều tại tất cả các người mà tôi mới ra nông nỗi này. **Tôi không can tâm! Tôi hận các người!!!!**

.....

Vote và comment nào.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Chu Hiểu Lam về mặt đêm chiều như thể xuy nghĩ điều gì quan trọng lắm. Sau khi đọc bức thư do tên nam nhân lạ mặt kia đưa, khát vọng rời xa Cổ Thần tăng lên càng mãnh liệt.

Cụ thể trong tờ giấy đó viết dòng chữ ngắn gọn [Tình Y, tôi nay đúng hai hai giờ anh cho người tới đón em]. Chu Hiểu Lam không nghĩ ngờ vì biết đó là Mộc Hứa Duật, cuối dòng chữ đó đề tên hắn (MHD) mà.

Đương nhiên mặt báo đã bị cô tiêu hủy để tránh bị nghi ngờ, muốn thoát khỏi Cổ Thần thì không thể sảy ra sơ xuất.

Cổ Thần rất tự nhiên bước đến gần Chu Hiểu Lam rồi đưa tay xoa đầu cô, rất nhẹ nhàng hỏi "Còn mệt không?"

Chu Hiểu Lam giật nảy mình, mặt tròn tròn nhìn hắn, miệng lại hỏi một câu ngốc nghếch "Cổ Thần, anh vào lúc nào vậy?"

"Hừ, vào từ rầy giờ mà không đề ý? Tâm tình đang đề chỗ nào a?" Cổ Thần rất nhạy cảm (ý chỉ cảm xúc nhạy bén) có thể biết nãy phần Chu Hiểu Lam nghĩ cái gì.

"Tôi...tôi không. Làm gì có chứ. Không a" Chu Hiểu Lam cười cười, miệng liên tục giải thích, tay còn vẩy vẩy thêm vào cho tăng tính thuyết phục. Bất quai đâu phải vậy, tính tình Cổ Thần đã đa nghi liền đa nghi hơn.

Cổ Thần ngồi xuống giường cạnh Chu Hiểu Lam rồi tiếp tục ân cần hỏi, vẻ mặt không muốn chấp nhứt với cô "Nếu vẫn thấy mệt thì ngủ thêm lát đi!"

Cổ tông tài a Cổ tông tài, người ta là vừa mới tỉnh dậy đó! Ngủ tiếp được chết liền. Tuy trong đầu nghĩ vậy nhưng Chu Hiểu Lam không nói ra, chỉ đáp "Không mệt, không mệt"

"Em có vẻ ngoan hơn chút rồi nhì? Rất tốt!" Chu Hiểu Lam thật khó hiểu mà, mới mấy hôm qua như con mèo hoang mà nay đã thành mèo thuần chủng rồi.

"Nếu biết nghe lời hơn vậy thì có phải anh đã chẳng cần áp dụng biện pháp rồi không?" Giọng điệu hắn không rõ lạnh lùng hay dịu dàng.

.....

Đêm này trời không trăng, cái không khí se lạnh của mùa đông dần truyền đến.

Nhận thấy đồng hồ gần điểm đúng hai hai giờ, trong lòng Chu Hiểu Lam hồi hộp, cảm xúc đan xen hỗn loạn.

Cô một phần muốn rời đi càng sớm càng tốt. Một phần lại không nỡ rời xa Cổ Thần!

Chu Hiểu Lam đánh nhẹ vào đầu mình, cảm xúc của cô quá mâu thuẫn, rất khó chọn.

"Chu Hiểu Lam, mày còn yêu anh ta không?" Nguyên nhân chính là từ đây, Chu Hiểu Lam không thể phân biệt được. Rốt cục tình cảm của cô giành cho Cổ Thần nhiều hay là không còn nữa?

Một luồng gió mạnh thổi vào và, đêm cửa, mái tóc Cô bay phấp phới, vuốt lại mái tóc mình Chu Hiểu Lam mới định hình người trước mắt.

Mộc Hứa Duật treo từ ngoài cửa sổ vào, hần mím cười nhìn cô rồi đưa bàn tay trước mặt, nói "Tình Y, đi thôi!"

"Hứa Duật..." Chu Hiểu Lam dù biết trước nhưng cũng rất bất ngờ vì hắn đến đón cô bằng cách này, nhất thời cứng họng.

Hắn lại tiến thêm mấy bước nữa, vẫn tiếp tục xoe tay trước mặt cô. Hành động này của hắn cho thấy Mộc Hứa Duật muốn cô tự mình quyết định có muốn đi cùng hắn hay không.

Một phút trôi qua mà bàn tay ấy vẫn ngay trước mặt. Xem vẻ mặt Chu Hiểu Lam đang như là đấu tranh tinh thần giữ dội lắm.

"Tình Y, ở bên cạnh hắn sự tự do của em sẽ mất..." Lời nói này quả thực quá đúng đi.

Đúng vậy! Ở bên Cổ Thần tự tại của cô sẽ chấm hết. Và lại, rời xa hắn cũng tốt cho cả hai bên, không còn những cuộc cãi vã nữa.

"Được! Em đi cùng anh" Chu Hiểu Lam suy xét một hồi liền đồng ý, nắm vào tay Hắn.

Mộc Hứa Duật tò về hải lòng, ôm lấy thân hình Chu Hiểu Lam bế lên chiếc máy bay trực thăng ngoài cửa sổ.

"Chu Hiểu Lam! Anh cảm em đi cùng hắn"

Cổ Thần nhận được tin báo có kẻ lạ mặt xâm nhập muốn bắt Chu Hiểu Lam đi. Hắn điên cuồng lái xe từ tập đoàn đến bệnh viện, còn may hắn lắp cammera theo dõi mini trong phòng này nên mới tới kịp. Vệ sĩ đã sớm cho về tổ chức vì không muốn ban đêm chẳng có tên nam nhân nào gần cô ngoài hắn.

"Tôi... Cổ Thần, đừng có cứng đầu nữa, ở cạnh nhau không có hạnh phúc thì chỉ bằng cách xa nhau đi" Vẫn là giọng nói đó, giọng nói nữ nhân của hắn rất lạnh lẽo lại vô tình, như thể có hàng ngàn vết dao cứa vào tim hắn.

"Hiểu Hiểu, rời bỏ anh không có kết cục tốt đâu!" Cổ Thần không bị lời Chu Hiểu Lam làm nhụt chí, gần giọng đe dọa.

"Hứa Duật, đi thôi!" Chu Hiểu Lam xem ra chẳng muốn nói lí lẽ với hắn.

Mộc Hứa Duật nhếch môi hình bán nguyệt ngày càng rõ, bế Chu Hiểu Lam vào còn quay lại lần cuối, làm khẩu hình miệng (**Cổ.Thần.mày thua.rồi!**) Xong liền cùng cô đi mất.

.....

Trình độ viết ngày càng kém, mn thông cảm và góp ý cho ta với!!! T_T

Nhớ vote nữa nha!♥

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 27

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Cần phòng bữa bài với một đồng hồ độn: giường chiếu, đèn cửa, đồ đạc...bị phá nát đến biến dạng.

Trong màn đêm u tối, nam nhân với ánh mắt sắc lạnh, nét mặt biến sắc hướng cửa sổ, miệng mấp máy hai từ "**Khốn kiếp!**" đủ để thấy hấn tức giận cỡ nào.

Xem ra trận chiến này còn kéo dài mãi. Cổ Thần và MỘC HỨA DƯỢT sẽ là kẻ đi sân và Chu Hiểu Lam đích thị là một tiểu thỏ trắng ngây thơ.

.....

MỘC HỨA DƯỢT không trực tiếp đưa Chu Hiểu Lam về căn biệt thự trước kia mà là đến một nơi ở mới.

Được hấn bế vào nhà, Chu Hiểu Lam tò mò hỏi "Hứa Duyệt, sao không về MỘC GIA mà lại ở đây?"

"Ngốc! Nếu về chỗ cũ thì không phải Cổ Thần sẽ tìm thấy sao?" MỘC HỨA DƯỢT không cái nhìn cô mà chỉ hướng phía trước trả lời. Thật ra không phải hấn lo sợ tên Cổ Thần kia tìm tới, mà là một lí do khác.

Nói thật ở căn nhà như này cũng thực chán đi! Không có Cha, mẹ (của MỘC HỨA DƯỢT) và anh ba (MỘC LĂNG) bầu bạn chắc sẽ làm Chu Hiểu Lam nhảm chán đến phát điên mất.

Nhắc đến cha mẹ nuôi thì Chu Hiểu Lam liền nhớ tới ba mẹ ruột mình. Sau khi trí nhớ khôi phục, cô tự trách mình là đứa con bất hiếu. Cha mẹ chắc chán vì chuyện cô gặp tai nạn mà đau buồn cùng lo lắng lắm.

Điều làm Chu Hiểu Lam khó hiểu nhất chính là khi cô trở lại so không thấy bóng dáng hai người? Tuy đã ngẫm tìm hiểu nhưng vẫn không nhận được câu trả lời, chỉ nhận được cái lắc đầu từ trợ lí Trương. Ông ta nói cô không cần tìm gặp họ nữa, đợi thời cơ thích hợp họ sẽ đích thân tới tìm cô.

Cho nên Chu Hiểu Lam không tìm hai người nữa, tự mong họ tới tìm mình thật nhanh. Bởi lẽ cô cũng đã nhớ họ tới chết mất rồi!

Đây nói đúng hơn là một căn biệt thự cô được MỘC HỨA DƯỢT đưa tới. Thiết kế không theo lối hiện đại mà là cổ điển Châu Âu.

Dọc dãy hành lang treo nhiều bức tranh được vẽ bởi họa sĩ Athuner (ché:))) nổi tiếng thế giới, dĩ nhiên giá thành không hề rẻ.

Chu Hiểu Lam nghĩ thầm, tên nam nhân này đúng là thừa tiền nhà! Nhưng cô chẳng hề nhớ rằng vì một lần lỡ phát ngôn là thích các tác phẩm của họa sĩ athuner này mà nam nhân nào đó đã cắt công mua toàn bộ tranh rồi treo ở đây.

MỘC HỨA DƯỢT nhanh chóng bồng Chu Hiểu Lam đứng trước cửa phòng rồi mở cửa đưa cô vào. Căn phòng này phải nói cực kì to, điểm lạ đó là biệt thự xây theo kiểu cổ điển mà phòng này hướng theo xu hướng hiện đại? Cũng thực chẳng hòa hợp đi! Bất quá cô rất thích a.

Bức tường màu chủ đạo là trắng, kết hợp với đồ đạc tinh xảo chuẩn phong cách thiếu nữ. Ở giữa có hai chiếc giường kingsize cực đại. Mà tại sao lại có hai chiếc, Chu Hiểu Lam tò mò hỏi "Sao lại có hai cái giường vậy?"

MỘC HỨA DƯỢT sáng khoái đáp "Dĩ nhiên phải là hai cái rồi! Chân em đang đau đi lại không tiện, anh và em cùng ở chung một phòng vậy không phải dễ dàng hơn sao?"

Chu Hiểu Lam tò về mặt chẳng mấy đồng tình "Không được! Cô nam quà nữ mà lại chung một phòng? Anh chưa nghe câu nam nữ thụ thụ bất tương thân sao?"

"Chẳng lẽ em sợ anh nổi thú tính giữa đêm? Yên tâm, anh nhất định không đụng đến em" MỘC HỨA DƯỢT có chút buồn cười, Chu Hiểu Lam đứng là đen tối quá đi!

"Em...em không có, anh nghĩ nhiều rồi! Dù sao em cũng là phụ nữ đã kết hôn...điều này không tiện..." Chu Hiểu Lam mặt hơi đỏ, càng nói giọng càng nhỏ rồi dừng hẳn.

MỘC HỨA DƯỢT nghe vậy thu lại cái nhếch môi mà mị vừa này, thay vào đó là bộ mặt khó chịu. Hấn rất quả quyết, một là một; hai là hai "Không nhiều lời với em nữa. Chuyện này cứ nghe theo anh"

Hấn đưa cô đặt xuống giường, đồng thời đem bị lún xuống; chất liệu này tốt thật!

MỘC HỨA DƯỢT đến chỗ tủ quần áo gỗ, mở ra chọn một chiếc áo ngủ pijama màu hồng cam in hình mèo con dễ thương.

Sau đó lại hỏi Chu Hiểu Lam "Tình Y, tắm rửa một lát rồi đi ngủ. Để anh giúp em. Tắm khoảng hai mươi phút là xong" Hấn còn giơ tay nhìn đồng hồ.

"Anh...anh tắm giúp em? Không được! Tuyệt đối không!" Xem ra Chu Hiểu Lam phản đối quyết liệt lắm, tay còn làm kí hiệu dấu "X"

.....

MỘC HỨA DƯỢT hình như cũng có tố chất làm nam chính đấy chứ nhỉ mọi người?

Đọc xong hãy Vote và Comment cho chương này nào!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

"Được rồi, được rồi! Không đùa với em nữa. Đi tắm nào" MỘC HỨA DƯỢT nói rồi đưa bộ đồ ngủ cho Chu Hiểu Lam, một tay nhắc bồng cô lên bước phía phòng tắm.

"Để anh xả nước vào bồn tắm" Chân Chu Hiểu Lam không tiện tắm vòi hoa sen nên MỘC HỨA DƯỢT xả nước giúp cô.

Nhanh với lấy lọ hương liệu gần đó nhỏ vài giọt xuống, Chu Hiểu Lam hiểu kì "Anh cho cái gì vào vậy?"

"Một chút hương liệu tốt cho sức khỏe. Mau vào tắm đi! Có gì bất ổn gọi anh, anh ở ngay ngoài" MỘC HỨA DƯỢT xong việc, bỏ lại Chu Hiểu Lam một câu, nhanh chóng ra ngoài.

Chu Hiểu Lam chờ hấn đóng cửa mới cởi quần áo bỏ vào bồn tắm. Nước ấm vừa đủ không quá nóng, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa khắp phòng bay vào khứu giác cô. Chu Hiểu Lam thỏa mãn tận hưởng, tựa đầu lên thành bồn, hai tay để hai bên, mắt nhắm lại.

Xem chừng là quá ba mươi phút, MỘC HỨA DƯỢT lo lắng gõ cửa phòng tắm mấy nhịp, miệng vọng vào "Tình Y, em xong chưa?"

Chu Hiểu Lam bên trong đáp lại "Hào a. Mau vào giúp em"

MỘC HỨA DƯỢT nhanh chóng mở cửa bước vào liền thấy Chu Hiểu Lam quần áo đã thay xong, ngồi trên thành bồn.

Hấn lại bế cô ra ngoài, đặt xuống giường. Kéo chăn đắp ngang eo mới nói "Ngủ ngon!"

Sau đó lại leo sang giường bên kia, xoay người về phía cô cười mỉm.

Điện ngủ xup tât cũng là lúc đồng tử Chu Hiểu Lam nhắm lại. Có vẻ giấc ngủ này đối với vài người mới là yên tĩnh...

.....

Tầm một giờ sáng, trong căn phòng ngủ xa hoa lộng lẫy, tiếng nữ nhân rên rĩ không ngừng nghỉ.

"Không...đừng mà...đừng..." Chu Hiểu Lam mặt mày trắng bệch, vầng trán lấm tấm mồ hôi. Miệng liên tục mấp máy nhưng mắt vẫn nhắm nghiền. Tựa như đang gặp một con ác mộng kinh khủng lắm.

Giọng Chu Hiểu Lam thành công làm người bệnh cạnh tỉnh giấc. MỘC HỨA DƯỢT mở mắt, nhui mày rồi vùng dậy ra chỗ cô.

Hấn nắm lấy hai vai nhỏ lắc lắc, tay vỗ nhẹ vào cái má trắng nõn kia. "Tình Y, mau tỉnh!"

Tựa hồ phải mấy phút trôi qua hoay cô mới tỉnh. Chu Hiểu Lam bật dậy ôm lấy người trước mặt mà nức nở "Híc...huhu...híc..."

MỘC HỨA DƯỢT miệng trấn tỉnh, tay xoa xoa ôm lấy tấm lưng cô. Cô khóc không phải một mình cô đau, hấn cũng... đau.

Khóc một thôi một hồi Chu Hiểu Lam cảm thấy mệt lã ra ngủ. Khí trời buổi đêm rất lạnh, theo phản ứng Chu Hiểu Lam cuộn tròn mình trong chiếc chăn bông mềm mại.

Mộc Hứa Duật ngoay ngoáy ỉc đầu tặc lưỡi. Một khi tỉnh giấc hẳn cũng chẳng thể nào ngủ thêm được nữa. Bèn lôi chiếc máy tính sách tay bắt đầu làm việc. Mắt chăm chú vào màn hình máy tính, cũng may mấy quan tâm người bên cạnh trông chừng, sợ có lại gặp ác mộng.

....

Căn phòng tối sẫm với một đồng hồ đèn chai rượu nằm lẩn lóc.

Cổ Thần cứ ngồi uống lên tục, miệng lẩm bầm như kẻ điên. Ví dụ như "Tại sao?..." hay "Đừng bỏ anh..."

Nhìn đáng về hẳn bấy giờ chẳng ai nghĩ đó là một Tổng tài Cổ thị cao cao tại thượng cả.

Xem hẳn đi, bộ vest đen xộc xệch, cà vạt nói lông, cục áo hở ba nút, đầu tóc thì rối tung rối mù. Nhìn chẳng khác nào rất thảm hại.

Trên bàn, máy tính sách tay mở và tên nam nhân nào đó lải nhải nãy giờ. "Thần Thần a Thần Thần. Sao cậu có thể ngu ngốc vậy chứ? Cư nhiên để tên kia bắt mất cô ấy đi... Quá ngốc nghếch rồi! Nếu tôi là cậu (xin lược bỏ một ngàn từ). Thì ra là Phan Hạo Tiểu a.

"**Cầm miệng lại cho tôi!**" Cái tính nhiều lời của Phan Hạo Tiểu mãi chẳng đổi. Cổ Thần đã nhừ đầu lại đau tai, mặt mày khó chịu. Tay gồng gân xanh đập bộp xuống mặt bàn thủy tinh gây nứt một chút, mắng.

Phan Hạo Tiểu biết mình chọc nam nhân này giận rồi nên biết điều ngậm miệng. Tự động tắt màn hình máy tính "À...tôi mệt rồi, đi nghỉ đây. Cậu...cậu hãy thông suốt nha. Tạm biệt!"

Bỗng nhiên Cổ Thần gục xuống bàn, chắc là say rượu đi. Lắm bầm một câu rồi ngủ hẳn "Có chết...anh cũng không...buông tay!"

.....

!

Vote và comment nào.

Đừng đọc chưa nữa mà! ☐

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Buổi sáng hôm nay rất đẹp trời, Chu Hiểu Lam nổi hứng muốn đi loanh quanh cho thoải mái, ở bên trong nhà lâu ngày cũng nên ra ngoài hít thở khí trời đi.

Mộc Hứa Duật một mực muốn đẩy xe phụ cô nhưng Chu Hiểu Lam nhất quyết từ chối. Chi là đi vòng quanh cái hoa viên ngắm hoa thôi nên không nhất thiết cần hẳn đi cùng.

Gắng co một hồi Mộc Hứa Duật nghe lời đi vào thư phòng giải quyết tài liệu. Còn Chu Hiểu Lam tự mình đẩy xe lên.

Đúng như cô dự đoán, hoa viên biệt thự này quả nhiên cực to. Bên trong trồng nhiều loại hoa quý hiếm.

Xe dừng lại, trước mắt Chu Hiểu Lam hoa lưu ly được trồng rất nhiều; hồng, xanh lam, xanh ngọc, tím nhạt... muôn màu muôn sắc.

Chu Hiểu Lam đặc biệt thích loại hoa này, có thể vì vẻ đẹp cũng có thể vì ý nghĩa của nó.

Bất cứ loài hoa nào cũng tượng trưng cho một điều gì đó và lưu ly cũng vậy.

"Xin đừng quên tôi!" Một cái ý nghĩa quá sâu sắc đấy nhí?

Có một truyền thuyết của người Đức giải thích tên của loài hoa xinh đẹp này.

Một ngày nọ, có một hiệp sĩ trẻ và người yêu đang đi dọc theo bờ sông Danube. Cô gái trông thấy mấy cánh hoa mọc sát ven bờ, rất thích thú, cô kêu người yêu hái cho mình.

Nhưng than ôi, trong lúc đang cố hái chúng, chàng hiệp sĩ trượt tay ngã xuống dòng sông đang chảy xiết. Do chiếc áo giáp nặng nề và vướng víu nên chàng không thể vượt qua được bờ sông dù đã cố hết sức.

Cảm thấy mình đang nhanh chóng chìm xuống, chàng ném hoa lên bờ cho người yêu và bằng tất cả hơi thở tàn của mình trước khi chìm mãi, chàng gọi nàng như một lời trăng trối "Đừng quên nhau nhé..." rồi ngã xuống. Người yêu đau khổ đã không bao giờ quên chàng, nâng cái nhành cành hoa trên đầu cho đến khi chết. (Thực cmm ỉng xẹt mà! Ai thấy vậy không? ☐)

Đang ngồi suy nghĩ vu vơ được một lát liền nghe thấy tiếng gọi mình, Chu Hiểu Lam theo phản ứng quay ra liền bắt gặp "Anh ba, là anh sao?"

Mộc Lăng vui vẻ tiến lại gần rồi cúi xuống ôm cô vào lòng, nói "Tình Y, em vẫn khỏe chứ?"

"Ừm, em ổn! Anh sao giờ mới tới? Không có người tán ngẫu làm em chán chết đi được! " Chu Hiểu Lam giả bộ hờn dỗi, chu môi hồng nhuận trông thực dễ thương.

"Ha ha..." Mộc Lăng buống cô ra cười hai tiếng, bồi thêm một câu "Hào a! Giờ sẽ không buồn chán nữa, anh quyết định ở đây vài ngày tán ngẫu cùng em "

"Đến rồi thì mau vào ăn cơm, sắp tới trưa rồi! " Phía bên kia bỗng xuất hiện thêm lời nói nữa, là của Mộc Hứa Duật.

Hắn với bộ dáng tiêu sái hướng chỗ hai người đi tới, đến nơi liền đẩy xe vào nhà giúp Chu Hiểu Lam, Mộc Lăng theo sau.

Vào đến phòng ăn cùng lúc thức ăn được người làm bưng ra. Tuy chỉ có ba người nhưng đồ ăn chất đầy bàn, thực phẩm toàn đồ xa xỉ...

Nhanh chóng đẩy cỗ tiến vào rồi bê cô đặt trên ghế, Mộc Hứa Duật mới an vị bên cạnh, Mộc Lăng ngồi sát cô, thành ra Chu Hiểu Lam hiện giờ kẹp giữa hai nam nhân.

Mộc Hứa Duật tăng cường gấp cho cô nào là thịt gà, thịt bò đến rau xanh, củ quả. Không chỉ Mộc Hứa Duật mà Mộc Lăng cũng rất tích cực, chẳng mấy chốc cái bát trên bàn lấp đầy thành một cái núi nhỏ.

Mộc Hứa Duật hỏi nhều đôi lông mày với cảnh tượng trước mặt. Mộc Lăng hiểu ý mới thu lại bàn tay đang gấp thức ăn cho cô mà tập trung ăn cơm.

Không khí có phần lạnh lẽo hơn vì chẳng ai mở lời. Có thể mỗi người đang chìm trong cảm xúc riêng của mình đi?

.....

Dùng bữa xong, Chu Hiểu Lam vào phòng nghỉ ngơi, sau khi no bụng sẽ dễ chìm vào giấc ngủ sâu.

Mộc Hứa Duật bước đi vào thư phòng, nhắc nhở Mộc Lăng đi theo.

Mộc Hứa Duật đưa mắt nhìn Mộc Lăng trước mặt, câu mở lời làm người ta nghe không hiểu ý nhưng Mộc Lăng dễ dàng nhận biết.

"Anh rất yêu Tình Y! Em hiểu chứ?"

Mộc Lăng gượng cười ngồi xuống ghế đối diện hẳn, miệng trả lời "Em biết!"

"Nếu đã hiểu thì anh không phải giải thích gì nữa, nếu còn tiếp tục đóng trách anh không nể tình thân " Đối với Mộc Hứa Duật hẳn muốn gì chắc chắn phải có được, dù dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa. Thậm chí không giành được thì sẽ phá nát nó

luôn... Hân là cực đoan tới vậy.

Mộc Hứa Duật tựa tiểu phi tiêu xoay ghế hương cửa sổ nhìn tới. Không biết có phải trùng hợp hay không mà tầm mắt rơi đúng vào nữ nhân kia đang ngủ, khuôn mặt muốn xinh đẹp liền có bấy nhiêu mê hoặc.

"Em cũng đã biết! Tình cảm này đã là không thể giữ lấy nên đã chuẩn bị tinh thần buông tay, anh không cần lo..."

Mộc Lăng không để Mộc Hứa Duật trả lời liền rời đi, trước khi bước ra khỏi cửa lại tiếp "Huống hồ còn có thêm đối thủ, sẽ chẳng dễ tới vậy!" rồi đi khỏi.

Mộc Lăng đương nhiên biết tình cảm với Chu Hiểu Lam sẽ bất thành. Ngay từ lần đầu gặp gỡ anh đã có chút phản ứng với cô.

Nhưng cũng chẳng chỉ có một mình anh, còn nhiều lắm! Tiêu biểu như Mộc Hứa Duật, tí như Cố Thần đi?

Mấy nam nhân này Mộc Lăng đâu không lại. Chỉ bằng buông tay sẽ dễ dàng hơn nhiều....

.....

Vote và Cmt để anh em!

Xin lỗi nhiều vì đã không ra chương mới sớm..

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

Sau mấy tuần tĩnh dưỡng, đôi chân Chu Hiểu Lam cuối cùng đã khỏi hẳn. Cô không cần ngồi trên chiếc xe lăn kia nữa, có thể thỏa thích tự do chạy nhảy...chẳng còn bất lợi gì cả.

Trong mấy tuần này, Chu Hiểu Lam đích thị là "ăn không ngồi rồi". Tạm thời là chưa có kế hoạch gì đi, ở biệt thự cả ngày làm sâu gạo...

Phải nói, Tinh thần Mộc Hứa Duật so với Chu Hiểu Lam hoàn toàn khác biệt.

Mộc Hứa Duật không chỉ tham gia vào bạch đạo mà trong hắc đạo, tầm ảnh hưởng của hắn không nhỏ.

Gần đây, bang Cẩm Thiên Hân luôn luôn trong làm ăn đều gặp trở ngại lớn.

Buồn bán, vật chuyển vũ khí thì bị lấy cắp, nhiều trụ sở bị đánh bom cũng gây ra thiệt hại nặng nề về kinh tế cũng như thành viên bang.

Mộc Hứa Duật cho dù không suy nghĩ cũng biết điều này là rất đáng nghĩ ngờ. Hiển nhiên là có người cố tình tranh chấp với hắn.

Còn không phải là Cố Thần sao?

Hiện tại, Mộc Hứa Duật ngồi trong phòng làm việc phê duyệt một số tài liệu quan trọng.

Bỗng từ ngoài cửa, thư kí hân gõ cửa.

Mộc Hứa Duật nói "Mời vào!" cũng không ngừng đầu lên, tiếp tục công việc.

Thư kí bấy bộ dạng kính cẩn, lời nói có chút gấp gáp "Mộc tổng, Huyết Dạ bang cư nhiên muốn cùng chúng ta giao đấu, còn nói chính thức trở thành đối thủ của Cẩm Thiên!"

Thư kí hân họ Trương gọi Tâm Lục.

Trương Tâm Lục này không chỉ đảm nhận chức thư kí mà còn là trợ thủ đắc lực dưới trướng Mộc Hứa Duật. Mọi việc trong bang Trương Tâm Lục cũng đảm nhận nhiều.

"Hừ, giao chiến?" Mộc Hứa Duật lúc này mới ngừng đầu lên, lại nhàu mày thật chặt.

"Vậy việc này chúng ta phải tính sao?" Trương Tâm Lục hỏi tiếp, tuy đảm nhận nhiều việc trong bang nhưng trước khi làm đều phải thông qua sự cho phép của Mộc Hứa Duật.

"Dịch tới đương nhiên giao chiến! Nói thành văn trong chuẩn bị cho tốt, chuẩn bị cả vũ khí nữa. Trận chiến này không thể không thắng!"

"Vâng! Thuộc hạ đã rõ!" Trương Tâm Lục nhanh chóng tuân lệnh rời đi. Cho dù làm việc cho Mộc Hứa Duật nhiều năm nay nhưng cái tính khí lạnh lùng của hắn Trương Tâm Lục nhất định chưa quen. Chẳng muốn ở cạnh hắn lâu chớ mang họa vào thân.

Quả nhiên, Cố Thần muốn cùng hắn giao chiến. Mộc Hứa Duật trong lòng hừ lạnh vai tiếng.

.....

Tựa hồ tám vài ngày sau, hai bên Huyết Dạ bang cùng Cẩm Thiên bang hội ngộ.

Địa điểm giao chiến có chút thú vị, là ở trong rừng. Tuy nguy hiểm nhưng cũng không hẳn là vậy, càng nguy càng hấp mầu...

Từ phía đông khu rừng, những tiếng súng chói tai, tiếng nổ của động cơ với những tiếng xào xạc của lá cây làm người nghe chẳng chút thoải mái.

Tám hai, ba chiếc bị rượt đuổi bởi một đoàn xe khác đoán chắc gồm bốn, năm chiếc.

Tuy rằng địa điểm ở trong rừng nhưng đây không phải rừng tự nhiên mà là rừng nhân tạo, chủ yếu giành cho khách tham quan muốn cắm trại, nên có mấy con đường được đổ một lớp bê - tông, ô tô con có thể đi được.

Đằng sau, nam nhân áo đen tay chìa súng vào đoàn xe phía trước, bắn liên tục.

Ô tô đi trước tắt nhiên nê được, lại bắn trả. Sự việc cứ vậy diễn ra cho tới lúc cả đoàn xe đua nhau đi vào lối mòn trong rừng.

Người ngồi ô tô thứ nhất đổ xe xuống, cũng không biết đặt xe chỗ nào, nhanh chóng ẩn nấp.

Kế tiếp đổ xe xuống là ô tô đằng sau, mấy nam nhân mở cửa bước xuống lục soát chiếc xe trước mắt. Hiển nhiên là không còn ai.

Bất chợt, "phằng...phằng...phằng" Tiếng súng cực chói tai phát ra từ bụi rậm không xác định được phương hướng.

Kẻ hứng chịu không ai khác là một nam nhân trong đám người đang lục soát kia, nam nhân đó bị liên tiếp ba phát đạn gim vào tim, miệng phun ra máu đỏ, ngã xuống chết không nhắm mắt.

Đám người lục soát rất nhanh cũng nấp vào một bụi rậm nào đó. Thời gian trôi qua không quá dài, khu rừng bấy giờ đầy xác chết, mùi máu tanh nồng nặc bao quanh, không khí như bị ô nhiễm.

"Vậy là chẳng kẻ nào thắng? Nhảm chán thật!" Cố Thần chẳng biết từ đâu bước tới gần đồng xác chết, đằng sau gôm vài tên thuộc hạ kính cẩn. Hân lấy chân đá đá vào một thi thể rồi nói.

"Haha, sẽ là hòa nhau sao?" Giọng nói rất chính là hướng từ Mộc Hứa Duật truyền đến. Giọng Cố Thần, hân dẫn theo vài tên thuộc hạ.

"Tôi muốn cùng anh tham gia cái "trò chơi chết chóc" này thật vui vẻ, nhưng không ngờ đám thù hã kia vô dụng đến vậy!" Cố Thần ánh mắt tựa tiểu phi tiêu "Mộc Hứa Duật, trò chơi này anh còn muốn tiếp tục không?"

"Phản thường là có ấy sao?" Mộc Hứa Duật khi thế không giám đối diện Cố Thần, hai từ "có ấy" hân (CT) hiển nhiên biết là ai.

"Cố ấy không phải phản thường! Mà nếu anh thắng trò chơi này, Hiểu Lam cũng chẳng thể nào thuộc về anh!" Cố Thần thần tâm tức giận, phản biện. Chu Hiểu Lam đầu phải dò vật mà đem ra nói. Hắn lại bồi thêm "Mộc Hứa Duật a, tôi cảm thấy câu nói cái gì của thi mẫu mãi sẽ là của mình, cho dù người ta muốn cướp cũng khó lòng lấy được rất hay, có thể áp dụng thực tế!"

Lời Cố Thần nói không phải để phát biểu cảm tưởng, càng không phải để giảng đạo lý với hắn (Mộc Hứa Duật). Cái chính nhằm đánh dấu chủ quyền lên người Chu Hiểu Lam.

Mộc Hứa Duật rất hiểu thắng, chẳng chịu thua "Tình đã hết sẽ khó lòng lấy lại, cũng nên buông tha nhau để được hạnh phúc không phải sao? "

Ý chỉ muốn nói tình cảm có gánh cho hắn (CT) đã tận, đến với Mộc Hứa Duật hắn mới thực sự coi là hạnh phúc!

"Nếu không liền đi chứng minh xem, lời tôi sai hay anh nói đúng!" Cố Thần nhếch môi hiểu chiến.

Mộc Hứa Duật đáp trả lại cũng cái nhếch mép đầy ma mị, không thêm nói gì nữa liền đi mất.

.....

Ta biết chương này khá nhảm nhí nhưng mấy nàng đọc tạm đi, trong đầu chỉ còn chút chất xám này thôi a:3

Vote và comment nữa nhoa! ☐

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

"Tình Y, chuẩn bị đi! Hôm nay chúng ta cùng đi chơi, nhanh nào!" Mộc Hứa Duật vỗ vỗ bả vai Chu Hiểu Lam, tràn đầy sức sống nói.

"Đi chơi? Hứa Duật, anh thật sự rảnh vậy sao? Lại cùng em đi chơi! " Chu Hiểu Lam mắt ngạc nhiên, mở to không tin.

Mộc Hứa Duật thường ngày công việc bận rộn, cô và hắn gặp nhau nhiều nhất một tuần chỉ tám sau, bảy lần. Nay lại muốn cùng cô đi chơi, Chu Hiểu Lam ngạc nhiên không phải lạ.

"Hôm nay nghỉ một ngày ở cạnh em chẳng lẽ không được? Với lại em ở trong nhà lâu như vậy phải cần ra ngoài thư giãn chút chứ!"

Mộc Hứa Duật không nói thì Chu Hiểu Lam cũng thừa nhận, ở trong căn biệt thự này lâu cô cảm thấy bản thân như bị giam hãm.

Thư giãn bên ngoài giúp cho đầu óc tỉnh táo, thoải mái. Còn có thể giúp tâm trí khôi phục đến bình thường. Không hiểu có phải còn yêu hắn hay không mà thần tâm chẳng tự chủ nghĩ tới hắn...

Một công đôi việc!

"Được! Vậy em liền đi chuẩn bị!"

Chu Hiểu Lam vỗ tay một nhát liền đứng dậy chạy lên phòng. Mộc Hứa Duật gọi với " Lấy nhiều đồ một chút, chúng ta ở đó hai ngày "

Chu Hiểu Lam không quay lại, miệng nhanh nhẹn đáp " Được a "

Mộc Hứa Duật đứng dưới chân cầu thang, dứt hai tay túi quần, nét mặt gần mắt đi về tràn đầy sức sống vừa nãy, thay vào đó là đồng tử vùi tã tã gợn sóng " Tôi sẽ không thua " Hắn lời nói hơi khó hiểu, là không thua ai a?...

.....

Thời điểm Mộc Hứa Duật và Chu Hiểu Lam ngồi trên máy bay tư nhân là hai mươi phút sau.

Chu Hiểu Lam mới chợt nhớ hỏi hắn

"Chúng ta đi đâu?"

"Đi Hawaii, em thích không? Nghe nói rất đẹp!"

Chu Hiểu Lam mong ước từ lâu được tới đó, nay Mộc Hứa Duật đưa cô đi thì cảm kích không thôi!

Máy bay cất cách, đầu óc Chu Hiểu Lam ong lên một hồi, rất nhức. Lấy hai tay che tai mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Chu Hiểu Lam chính là không thích ngồi máy bay, dù đã đi qua nhiều lần cũng không quen thuộc.

.....

Đi máy bay tư nhân dĩ nhiên là nhanh hơn máy bay thường, khoảng hai tiếng đã đến nơi, làm thủ tục cũng dễ dàng

Mộc Hứa Duật cùng Chu Hiểu Lam bước xuống máy bay, nhanh chóng đi tới khu resort. Hắn và cô không cần tự đặt phòng, có người đã đặt giúp.

Mộc Hứa Duật không trực tiếp đưa cô đến tắm biển, hắn nói cô về phòng nghỉ trước, tắm rửa thật sạch sẽ, rồi tới đến cùng hắn tới khách sạn dùng cơm

Khu resort này xây theo quy mô lớn, có khuôn viên rộng rãi, cây cối, hoa màu trồng nhiều, tạo cảm giác sáng khoái lạ thường.

Tiền nghỉ dưỡng đối ra tắm hai trăm vạn nhân dân tệ một ngày một đêm, con số này không nhỏ, cho nên đến đây toàn mấy đại gia, người bình dân muốn nghỉ dưỡng sẽ không chọn nơi như vậy.

Ít người ở đối với Chu Hiểu Lam là chuyện tốt!

Cô không thích ở chung với quá nhiều người, vừa bất tiện lại vừa có thời cơ cho kẻ sáu giờ trò đồi bại.

Không hiểu sao tuần này lịch kiểm tra dồn vào nhiều quá!

Ta bận ôn không thể viết truyện được, thật xin lỗi mọi người! ☐

Vote và comment ủng hộ ta nào!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sự hồi hận muộn màng

Bình mình là khoảng thời gian vào sáng sớm đẹp nhất, khi mặt trời dần xuất hiện sau những đám mây trắng bồng bênh.

Biển gợn sóng lăn tăn, gió ủa vào làm mái tóc Chu Hiểu Lam bay phấp phới.

Chu Hiểu Lam xem ra hướng thụ lắm, nhắm nghiền đôi mắt, hai tay dang rộng hít thở khí trời.

Đang sau, Mộc Hứa Duật ngắm nhìn, tìm chẳng hiểu sao lệch nhịp đập. Ngoại hình Chu Hiểu Lam bây giờ muốn có bao nhiêu xinh đẹp liền có bấy nhiêu, mặt trắng nõn, môi hồng...rất kiều diễm.

"Hứa Duật, bình mình đẹp quá! " Bỗng Chu Hiểu Lam thốt lên một tiếng "Anh thấy sao?"

Ảnh mắt cô tỏa sáng, bình mình trên bãi biển quả nhiên giúp con người ta cảm thấy thư thái..

"Đẹp! Rất đẹp! " Nghe có vẻ Mộc Hứa Duật khen ngợi mặt trời, nhưng nhìn kĩ mới thấy, đôi đồng tử kia không hướng nhìn nó mà là quay về phía Chu Hiểu Lam.

"Loài chim Hải Âu sừng thật!" Nhìn lên cao, đoàn chim Hải Âu dang cánh bay lượn đảo qua đảo lại, uy phong lẫm liệt...

"Sung sướng?" Mộc Hứa Duật khó hiểu, nhủ mày nhìn đàn chim. Làm động vật cũng sung sướng sao? Định lí này hần mới nghe lần đầu!

"Phải! Chúng có thể tự do bay lượn trên trời, tự do làm việc chúng thích, chẳng bị ràng buộc bởi ai.. "

Mộc Hứa Duật cơ hồ hiểu được, cũng không đáp lại, tự mình chìm vào suy nghĩ riêng.

Cái Chu Hiểu Lam cần đó chính là sự tự do chiếm vị trí đầu tiên. Chẳng phải ở cạnh hần cô rất thoải mái sao? thích làm gì thì làm chẳng phải sao? Ừm...tuy là có vài lúc hần muốn trối buộc cô bên mình...hần sợ cô rời bỏ hần.

"Tĩnh Y, chúng ta mau đi dùng bữa!"

Mộc Hứa Duật nhanh chóng thay đổi chủ đề này bằng chủ đề khác.

Nhắc tới ăn mới nhớ, từ sáng đến giờ vì muốn ngắm bình mình nên Chu Hiểu Lam chẳng có gì bỏ bụng, cái bụng nhỏ cũng hơi réo lên rồi, xoa xoa vài cái, cô liền đồng ý.

Thời điểm này là năm giờ sáng, bãi biển cũng ít người qua lại. Nếu tính thời gian dùng bữa xong là sáu giờ, vẫn còn rất sớm!

.....

Hai người một nam một nữ quay trở về khu resort. Vì gần biển tất nhiên toàn bộ là hải sản.

Chu Hiểu Lam không phải ghét cay ghét đắng mấy món hải sản này, cũng chẳng coi là quá thích. Đối với mấy món đồ ăn nhanh như pizza, gà KFC hay đại loại như hamburger thì nhất định trong lòng cô luôn đứng vị trí quan trọng. Trong bữa ăn, Chu Hiểu Lam ăn duy chỉ một hai món cá.

.....

Không tính quá sai, sau khi ăn xong là lúc sáu giờ. Bãi biển so với lúc trước đã đông người hơn, tuy vậy cũng chẳng quá nhiều.

Quả nhiên, trang phục đi biển quả đẹp đi! Nhất là mấy cô gái chân dài, da trắng, mặc bikini đi qua đi lại trước mắt Chu Hiểu Lam.

Người ta nói, tính háo sắc trong người dù có cố che dấu thế nào thì trong một lúc nào đó nhất định sẽ lộ ra!

Chu Hiểu Lam ánh mắt sáng ngời, hai tay vồ chằm còng điệu cười biến thái nhìn mấy cô em chân dài mặc bikini đang chạy nhảy mà thích thú, nếu nước miếng mà chảy ra thì tuyệt nhiên giống lắm...giống mấy lão dâm dê dê tiện...

Chu Hiểu Lam mãi ngắm mấy nữ nhân nà chẳng biết bản thân hiện giờ ma mị cỡ nào.

Thân hình ba vòng hoàn hảo, bộ đồ bơi liền thân đủ che đi ba vòng. Tuy không hở hang những cực kì quyến rũ, câu nhân.

Mấy nam nhân gần đó mặt đỏ ngăm nhìn.

Phía sau, Mộc Hứa Duật xuất hiện một mảng tối. Khuôn mặt đen hơn đít nòi, mắt trừng lên, nhủ lại.

Tất cả sự việc lúc nãy đã bị hần thu hết vào mắt. Tĩnh Y của hần cư nhiên là thích mấy nữ nhân kia? Hơn nữa ánh mắt còn thèm thường tới vậy! Hần sợ, thực sự sợ cô sẽ vụt khỏi tầm tay mình, chẳng phải do Cổ Thần cướp mắt, mà chính là do Tĩnh Y của hần tự nguyện đến với một nữ nhân khác...nếu chuyện ấy xảy ra, hần thà chết quách cho rồi.

Còn nữa, những tên ngựa đực kia căng mắt nhìn cô làm hần tức phát điên, nữ nhân của Mộc Hứa Duật hần muốn là nhìn được sao?

Mộc Hứa Duật liền lói ra một chiếc áo choàng mỏng, thùng thình bước tới chìm vào người Chu Hiểu Lam.

Có chút giật mình, Chu Hiểu Lam quay lại, vừa đúng lúc chạm đúng đồng tử âm trầm của hần, thần tâm hoảng sợ cùng khó hiểu "Hứa Duật, anh sao vậy? "

_____oOo_____

Vote và comment nào!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Miệng Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Mộc Hứa Duật lẳng lặng không đáp, kéo lấy Chu Hiểu Lam về phía chiếc ghế tựa dưới bóng cây dừa xanh mát nhẩn cô ngồi xuống rồi nói

"Ngồi yên đây chờ anh về, anh đi lấy nước trái cây "

Mộc Hứa Duật đã bước hai bước, Chu Hiểu Lam mới hoàn hồn không quên gọi

"Anh mang nhiều trái cây về nha, nhiều cam một chút! "

Hần gật đầu, lại nhắc tiếp "Nhớ ngồi yên đó đừng chạy lung tung! "

Chu Hiểu Lam thật không thể hiểu nổi tâm trạng nam nhân này như thế nào, hi nộ vô thường, nhiều khi còn khó hiểu hơn đàn bà ấy chứ!

Cuối cùng, Chu Hiểu Lam rút ra một kết luận: Chắc chắn tâm trạng Mộc Hứa Duật như là giai đoạn tiền mãn kinh ở phụ nữ, vạ lần không nên chọc tới!

Thật không biết nếu Mộc Hứa Duật biết được suy nghĩ của Chu Hiểu Lam như vậy có bị thỗ huyết không nữa!

Chu Hiểu Lam hai tay gối đầu, mắt nhắm lại, mặt nhăn nhó do ánh nắng gay gắt chiếu xuống. Cũng đã tắm từ mười phút kể từ lúc Mộc Hứa Duật rời khỏi, hần làm cái gì mà lâu vậy a? Chu Hiểu Lam cảm nhận được cái khát khô cổ họng là thể nào rồi.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra liền thấy bóng dáng Mộc Hứa Duật bước tới, tay bung một cái khay to chất đầy hoa quả và nước trái cây.

Khoan đã, hần có dẫn thêm hai người nữa có chút quen thuộc.

Chu Hiểu Lam dụi dụi đôi mắt, thị lực mới khá hơn một chút. Ai mà không quen được chứ, là Triệu Vinh Kì và Mạc Vi! Tại sao hai người họ lại ở đây? Lần này coi như cô xong đời, lúc trước còn chơi khăm bỏ thuốc sỏ vào nước uống của Triệu Vinh Kì, không biết anh ta còn nhớ không?

Ba người tiến nhanh đến, Mộc Hứa Duật đứng giữa, bên phải là Chu Hiểu Lam, bên phải là Triệu Vinh Kì cùng Mạc Vi.

" Đây là Vinh Kì và Mạc Vi " Mộc Hứa Duật giới thiệu " Còn đây là Tình Y, ba người làm quen với nhau đi! "

Mạc Vi xoè bàn tay ngỏ lời trước

" Chào cô, tôi tên Mạc Vi "

Chu Hiểu Lam có chút gượng gạo, xong cũng bắt lấy, miệng cười nhẹ.

Tiếp đó đến lượt Triệu Vinh Kì, anh chỉ gật đầu xem như chào hỏi.

" Chúng ta có phải đã từng gặp qua nhau không? Nhìn cô hơi giống một người... nhưng tiếc đó là nam nhân "

Chu Hiểu Lam bị nói trúng tim đen, run sợ như sắp nhận thở đáp

" Ha ha, người giống người là chuyện bình thường a, trùng hợp, trùng hợp thôi! "

" Được, nếu đã quen biết nhau rồi vậy bốn người chúng ta cùng gia nhập lại một nhóm đi! Càng đông càng vui mà! "

Mộc Hứa Duật xem ra cùng hai người này có quan hệ coi như là thân thiết, liền rù.

Bất quá, trái tim Chu Hiểu Lam sắp muốn rớt ra rồi. Càng đông càng vui cái con khỉ! Mộc Hứa Duật, anh hại em rồi đó!!!

Ánh mắt kia trừng trừng lửa giận hướng Mộc Hứa Duật phóng tới.

Mộc Hứa Duật khó hiểu nhìn Chu Hiểu Lam vẻ mặt vô tội. Hắn đã làm nên lỗi lầm gì rất lớn sao?

.....

Nam nhân vẻ mặt âm trầm, đối diện hắn lại là một người đàn ông khác.

Khác với cái nam nhân vẻ mặt âm trầm kia, người này nét mặt tràn đầy nghiêm túc, đôi khi hiện lên vài ý cười nhìn rất muốn đánh đòn.

Lúc này, Phan Hạo Tiểu mới hỏi nam nhân vẻ mặt âm trầm

" Thần, cậu để Chu Hiểu Lam cho hắn ta, chẳng lẽ không còn muốn cô ấy nữa? "

Cố Thần liếc anh kính bị một cái, tầm nhìn rời khỏi chiếc máy vì tính, miệng phàn

" Ăn nói hàm hồ! "

Phan Hạo Tiểu bị mắng, mặt sụp xuống nhưng vẫn tiếp tục hỏi, thật xứng với cái danh « Bóng đèn mặt dày kiên trì của năm »

" Vậy rốt cục vì sao cậu muốn để Chu Hiểu Lam ở bên cạnh Mộc Hứa Duật?

" Cậu cái đồ nhiều chuyện này! Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi muốn nhường Hiểu Hiểu ở bên cạnh cái gã nam nhân xấu xa kia sao? Hắn và tôi coi như là đưa ra một trận quyết đấu đi. Nếu ai giành được tình cảm của Hiểu Hiểu trước, người đó có quyền ở bên cô ấy, ngược lại người kia phải bỏ cuộc, từ nay không đến gần Hiểu Hiểu nữa bước! "

" Vậy nếu Mộc Hứa Duật giành được Chu Hiểu Lam thì cậu tính thế nào? "

" Ngủ giấc! Cậu nghĩ tôi sẽ dễ yên? Huống hồ, Mộc Hứa Duật chắc chắn chẳng bao giờ giành được Hiểu Hiểu... "

Phan Hạo Tiểu nghĩ cũng thực mất hứng, sao mỗi câu anh đều bị mắng vậy?

" Nếu trường hợp xấu nhất Mộc Hứa Duật giành được Chu Hiểu Lam, rồi nhanh chóng khừ tiêu cậu, cậu thất bại thảm hại, không được gì còn mất cả chỉ lẫn chài vậy cậu định giải quyết như thế nào?

Cố Thần nghe xong mặt đầy vẻ u ám, từ nãy đến giờ bị Phan Hạo Tiểu làm phiền hỏi đi hỏi lại, còn bị tên này nói lời tiêu cực như vậy không khác nào đang rủa hắn và Chu Hiểu Lam vẫn mãi chẳng ở bên nhau được cả!

Tâm trạng bực bội trong người còn bị người nào đó làm hại bực bội hơn, Cố Thần nghĩ hắn tìm được con mồi để bản thân phóng tiết rồi a!

Nghĩ là làm, Cố Thần vội đạo ánh mắt đầy lửa giận, miệng mắng Phan Hạo Tiểu phóng tới

" Cái gã nam nhân ngủ giấc, xấu xa, dễ tiện, bi ối, biến thái, vô liêm sỉ này!!! Nếu còn không im miệng lão tử nhất định thiến chết nhà ngươi a! Người gì đầu mà phiền phức vậy không biết? Còn không mau cút khỏi mắt ông? "

Câu cuối cùng căn đúng lúc chiếc gạt tàn nhắm thẳng tới đầu Phan Hạo Tiểu. Cũng may, lực đạo không mạnh nên anh dễ dàng tránh được.

Biết mình làm Cố Thần con giận tăng lên ngàn ngót. Phan Hạo Tiểu chạy thực mạng ra cửa chính, miệng la hét

" Thần, đừng ném a! Mình đi ngay mà! "

Quả nhiên sau khi xả giận, Cố Thần liền thấy tâm trạng tốt hơn vạn phần..

__oO__

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Author: Karly Dương

Ánh sáng mặt trời nhẹ chiếu qua khung cửa kính tạo thành một điểm sáng nhỏ. Chu Hiểu Lam cơ hồ chưa muốn thức giấc, khuôn mặt ma mị, tình xảo, đôi mắt nhắm nghiền, bạc mồi đỏ mọng cầu nhân. Không ai có thể phủ định nữ nhân này bộ dáng thực hoàn mĩ

Bỗng " Xoạt, xoạt " dèm cửa bị một lực tác động bật mở. Ánh sáng mặt trời chính thức lan vào khắp phòng, cũng chiếu vào nữ nhân khuôn mặt tình xảo kia. Chu Hiểu Lam khẽ nhủ đôi lông mày lá liễu, miệng kêu " Chậc " một cái tỏ ra rất khó chịu. Liền nhắc chân lên, tất cả che lấy mặt, người cũng quặn tròn lại im lặng ngủ tiếp.

Mộc Hứa Duật cũng thật hết cách với nữ nhân này, lộ vẻ ai oán

" Con sâu lười này! Mặt trời lên cao ba tấc rồi mà còn không chịu dậy? "

Giọng nói không to, nhưng vẫn đủ nghe. Bất quá người trên giường kia vẫn như vậy nằm lì trên đó không chút động tĩnh.

Thật hết cách với cô a!

Mộc Hứa Duật đi tới giật nhẹ chân xuống, sức lực vẫn chưa đủ liền kéo mạnh hơn, rồi lại kéo mạnh hơn nữa, giống như đây là một cuộc kéo co vậy.

Cuối cùng chân đã kéo xuống hết phần nửa, Chu Hiểu Lam bất ngờ bật dậy, ai oán trừng gã nam nhân kia, miệng mắng

" Hứa Duật, em thực rất buồn ngủ, đừng phiền em, anh lại chỗ khác chơi đi a "

Đầu tiên lời nói mạnh bạo truyền vào lỗ tai, sau đó nhỏ dần xuống, nhìn lại mới thấy Chu Hiểu Lam là đang ngủ gục đi, ngồi mà cũng ngủ được sao?

Bất quá đây vẫn là sâu lười của mình hần mà!

" Tỉnh Y, còn muốn chìm tiếp và giấc mộng? Em là không muốn đi chơi sao? "

Quả nhiên là cao kiến, một lời nói liền đánh trúng sở thích Chu Hiểu Lam. Mọc Hứa Duật chẳng cần đồ giành, cũng không cần chờ đợi gì nữa, Chu Hiểu Lam đã mở mắt, lại vươn vai và cái rồi xò dép đi vào nhà vệ sinh.

" Hứa Duật, sáng hảo! Anh chờ em một chút thôi, sẽ nhanh a! "

Lời nói khoẻ khoắn, sáng khoái đầu còn nhìn ra tâm trạng uể oải lúc nãy nữa.

Mọc Hứa Duật hai khoe môi giắt giắt. Nếu hần không sang phòng cô gọi cô dạy thì chắc phải tới trưa cô mới thức.

.....

Đợi tầm một lúc Chu Hiểu Lam tắt cả đã chuẩn bị xong, cùng Mọc Hứa Duật ra ngoài đứng lúc gặp Mạc Vi phòng kế bên và Triệu Vinh Kì phòng kế bên nữa bước ra, Chu Hiểu Lam nói

" Mọi người, sáng hảo! "

Hai người kia gật đầu rồi cũng chào hỏi lại lẫn nhau. Mọc Hứa Duật nhìn một lượt, lại suy nghĩ một chút.

" Được rồi, kế hoạch hôm nay chính là dạo phố a "

" Woa~ đi chơi anh nói thì ra là dạo phố sao? Thú vị! "

Chu Hiểu Lam hiện tại đang cao hứng, miệng cười tươi. Ở Hawaii khung cảnh tươi đẹp như vậy, chắc hẳn đi dạo vui không kém.

" Sâu lười này! Lúc này còn uể oải không muốn dậy, mà bây giờ lại phấn khích tới vậy! "

Mọc Hứa Duật có chút buồn cười vì sự đáng yêu này, không tự chủ được lấy tay nhéo má cô, hoàn đề quên hai người nào đó bị xem như bình hoa đi động đậy nhìn. Chu Hiểu Lam gat tay hần sang một bên, phồng má. Được rồi, Mọc Hứa Duật hẳn thừa nhận anh hùng khó qua ải mỹ nhân, bảo bối nhà hần thật đúng là một tiểu hồ ly quá cầu nhân mà!

" Em bận rồi! "

Tiếng nói này phát ra từ Triệu Vinh Kì, trông nét mặt hần hiện giờ nhăn như đít khi, chắc đang bực bội chuyện gì đó.

" À, anh cũng bận vài việc rồi, hay Tỉnh Y và Mạc Vi cùng đi chơi nha? "

Hai nữ nhân đồng thanh đáp một tiếng " Được ". Nhìn thoáng qua cũng thấy vẻ mặt Chu Hiểu Lam mừng còn không kịp chỉ dừng nói đến tự hết, đi chung cùng hai nam nhân kia hi nộ vô thường, khó đoán, nên dễ dàng nổi nóng bất cứ khi nào. Cũng may có Mạc Vi đi cùng, lại chung sở thích với Cô nữa, sẽ chẳng sợ chán a.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Author: Karly Dương

Chu Hiểu Lam và Mạc Vi ra ngoài liền nhìn ngay thấy một chiếc xe BMW xuất hiện ngay trước cổng khu resort, người đàn ông ngồi trong xe mở cửa bước xuống đi đến lại gần, anh ta nét mặt không đổi, cung kính, cúi đầu một góc bốn mươi lăm độ trước mặt hai vị tiểu thư.

" Tôi là Tỉnh Tiên, trợ lí của Mọc tổng. Ngài ấy nói tôi lái xe giúp hai cô "

Anh ta nói xong, hai tay dơ ra tỏ ý mời.

Chu Hiểu Lam chỉ gật đầu rồi mở cửa xe ngồi vào, Mạc Vi cũng vậy. Thư Kì Tỉnh Tiên quan sát một chút, thấy có thể đi liền khởi động xe. Chiếc xe lăn bánh, nhanh dần, tạo ra một lớp bụi mỏng

" Tiểu thư, hai người muốn đi đâu vậy? " Tỉnh Tiên nhìn gương chiếu hậu hỏi

" Mạc Vi, cô muốn tới đâu? " Chu Hiểu Lam quay sang phía Mạc Vi, thảo luận nơi muốn tới. Kết quả chính là đi tới khu trung tâm thương mại gần đây nhất.

.....

Trung tâm thương mại « New Star» nổi tiếng với nhiều mặt hàng lớn; từ thời trang, ẩm thực cho tới phương tiện giao thông, đồ gia dụng với nhiều mặt hàng lớn khác, so với nơi này mà nói tuyệt nhiên đều là những thương hiệu nổi tiếng, chất lượng tốt. Nhưng giá cả đều xa xỉ, người bình dân rất ít khi chọn nơi này mua sắm

Tỉnh Tiên đỗ lại trước cổng, ra khỏi xe rồi chạy lại đằng sau mở cửa cho hai cô. Không biết có phải cả hai là người ngoại quốc hay không mà tất cả ánh mắt hầu như chỉ tập trung vào họ, vừa bước xuống xe lại chịu tác động nhiều nhiều phía như vậy khiến Chu Hiểu Lam cảm tưởng mình như là con khi trong vườn bách thú đang nhảy nhót vậy.

Bước ra được ba bước vẫn thấy những đạo ánh mắt kia không giảm, thậm chí còn tăng lên. Không riêng gì Chu Hiểu Lam, Mạc Vi cũng chẳng thể tự nhiên được, đành quay đầu vào xe. Bọn họ muốn đổi địa điểm khác, lần này nhất định phải chơi thật thoải mái. Bất quá, chẳng ai nghĩ ra chỗ nào thú vị cả.

Tỉnh Tiên đang ngồi lái xe, nghe bọn nó cũng muốn góp vui, bỗng nhiên anh ta nghĩ ra một địa điểm mới và nghe được từ người dân quanh đây. Cũng là nơi mua sắm, những nó không hiện đại và xa xỉ như trung tâm thương mại, vậy còn cái gì khác ngoài khu chợ có tiếng ở đây nào.

Chu Hiểu Lam và Mạc Vi đồng ý, thư kí Tỉnh Tiên không phải là lạnh lùng, chỉ là có chút khó gần mà thôi, được cái lúc nói chuyện với anh ta thì thú vị.

Khu chợ ngoài trời này tính ra được xây từ đầu năm ngoái, coi như là một khu chợ mới. Diện tích không quá rộng nhưng đủ lớn, chứa nhiều gian hàng khác nhau: Thực phẩm – thời trang – Đồ dùng gia đình... Quả nhiên chất lượng sản phẩm không tệ, giá cả phải chăng, hợp lí phù hợp với người bình dân.

Nếu so sánh với khu chợ mới này với cái trung tâm thương mại New star kia thì chắc chắn Chu Hiểu Lam chọn ở nơi này hơn, lúc họ xuống xe không bị nhiều ánh mắt xăm soi, nhìn quanh lại thấy ở đây buồn bán đông vui tới vậy... Thoải mái hơn nhiều.

" Mạc Vi, chúng ta đi quanh xem thử, có thể mua chút đồ "

Chu Hiểu Lam, Mạc Vi đi song song. Vi cả hai đều sinh ra trong một gia đình đặc biệt, bình thường khi mua đồ đều tới những trung tâm thương mại nổi tiếng nên đối với ở đây rất hiểu kì, mặt này vui vẻ chạy loạn cả lên, thư kí Tỉnh Tiên đi sau thật nói hết nói với hai vị tiểu thư này.

Dừng lại trước khu vực bán thực phẩm, bước qua mấy quầy hàng bán đồ ăn vặt, lúc này ánh mắt Chu Hiểu Lam sáng như sao trời, cảm thấy miệng khô khát liền liếm khoé môi, thấm nuốt nước miếng. Không lâu sau nhanh như chớp dắt tay Mạc Vi phóng và ngồi yên vị trên một chiếc bàn gỗ.

Mạc Vi bị kéo tay, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, định thần lại mới thấy mình đang ở trong một gian hàng đồ ăn vặt.

" Tỉnh Y, cô muốn đi ăn sao, chọn chỗ này? "

Hình như Mạc Vi đối với chuyện ăn uống không mấy để tâm, cô đương nhiên thích cái khác.

" Ủm ừm! Tôi rất đói a, ngồi xe lâu như quả muốn ăn một chút! "

" À! "

Mạc Vi khẽ kêu một tiếng, nhưng tầm khoảng ba mươi phút trước bọn họ và hai nam nhân kia đã ăn sáng ở khu resort rồi mà, thức ăn chỗ đó được mang ra nhiều như vậy nữa, chỉ có tầm thời gian ngắn ngủi cỡ vậy mà Chu Hiểu Lam đã đói... vậy có hoi...

" Tinh Y cô không sợ bị mập sao? "

" Ha Ha, sợ mập gì mập gì chứ? Tôi còn lo mình không tăng cân nổi lên đây này!"

Chu Hiểu Lam nói một tiếng

Mạc Vi hỏi vậy đúng thật là buồn cười.

Khi trước lúc gặp lại Cố Thần không biết hẳn phải bồi dưỡng bao nhiêu thức ăn có hàm lượng dinh dưỡng cao cho cô. Chu Hiểu Lam cao hơn một mét sáu mươi mà chỉ nặng chưa đến bốn lăm cân đây chẳng phải suy dinh dưỡng sao, thực làm hẳn rất sốt ruột, rất đau lòng, hẳn liền tiếp thực hiện kế hoạch nhanh chóng nhét đầy cơ thể cô bằng một đồng thực phẩm nhưng bắt quá, lâu như vậy Chu Hiểu Lam mới có thể tăng lên hai, ba cân. Thật không hiểu tại sao cơ thể cô lại hấp thụ kém đến vậy nữa!

Chu Hiểu Lam đứng chẳng khác gì khác tính của hội chị em phụ nữ mà!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Mùa Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 36

Author: Karly Dương

Quán ăn này không quá đông khách, nhìn quanh chỉ tầm hơn vài người, cách trang trí trong này nhìn vừa mắt, mang đúng bản chất ở Hawaii, thoáng mát lại dễ thương tới vậy.

Phục vụ là một cậu thanh niên trẻ bước đến, trên tay cầm hai cái danh sách thực đơn, một cái đưa cho Chu Hiểu Lam, cái còn lại của Mạc Vi.

" Hoan nghênh quý khách, xin hỏi hai cô đây muốn dùng khẩu vị như thế nào? "

Chu Hiểu Lam chỉ tay vào thực đơn, gọi xem ra có chút nhiều món, song lại nhìn Mạc Vi

" Mạc Vi, cô dùng gì vậy? "

" A, tôi uống một li Phúc Bồn Tử được rồi! "

" Vậy xin quý khách đợi một lát, đồ ăn sẽ được chuẩn bị nhanh chóng. "

Cậu nhân viên phục vụ cúi đầu xuống, lẳng lặng đi về hướng phòng chế biến thực phẩm.

" Mạc Vi, đi ăn mà sao cô gọi ít món vậy? Thật là...! "

Chu Hiểu Lam hai tay chống cằm, mắt hướng về phía Mạc Vi, miệng có chút gì đó là trách móc đi.

Mạc Vi lắc đầu tặc lưỡi, Chu Hiểu Lam nghĩ ai cũng ăn được nhiều giống mình sao? Chẳng qua cô có chút đặc biệt, ăn hoài mà vẫn giữ nguyên cân nặng, nếu là những nữ nhân khác cân bản đã mập như heo mẹ rồi.

" Vừa này đã ăn sáng ở khu nghỉ dưỡng, tôi đã no muốn chết, đâu thể gọi nhiều giống cô như vậy chứ? Tinh Y, tuy cô sở hữu thân hình vừa vặn nhưng đừng chú quan, ăn vào đủ thôi, đừng ăn vật nhiều, nếu không sẽ rất xấu xí, đảm bảo nam nhân không ai vừa mắt! "

" Mạc Vi à Mạc Vi, nhìn xem cô kia! Đây là thể kí hai mốt rồi đó a, nữ nhân ai nói phải dựa vào nam nhân mới sống được? Dù sao cần phải thay đổi hủ tục cổ đại đó đi, nữ nhân chúng ta vứt bỏ đám nam nhân kia còn sống tốt hơn đó ấy chứ! "

Không giống với Chu Hiểu Lam, Mạc Vi tính tình hơi cổ hủ, nếu nói không lầm thì cô ấy ảnh hưởng từ bà nội, từ nhỏ đã được dạy phải thực nữ đoan trang, khó tránh ảnh hưởng tới tận bây giờ.

Phục vụ bung từng món đặt lên bàn ăn, nào là gà rán, khoai tây chiên, hăm-bơ-gơ, xen-guych... Đây đủ các thể loại đồ ăn nhanh. Mạc Vi nhìn mà mắt chữ O miệng há hốc.

" Không phải chứ Tinh Y, cô muốn ăn hết những thứ này? "

" Đương nhiên a! Khó khăn lắm mới có cơ hội thưởng thức mấy thứ này, nếu tôi không chú động bây giờ thì chắc chắn rất lâu sau mới có cơ hội "

Chu Hiểu Lam vẻ mặt chảnh như đỉnh đóng cột, khó khăn lắm mới không có nam nhân kia bên cạnh, sao không ăn a?

.....

Mới đầu nhìn một lượt khu chợ mới này hai cô nương nhà ta cảm thấy hứng thú bao nhiêu thì bây giờ nhàm chán bấy nhiêu.

Cả ba đi được một lúc nhìn thấy căn nhà bằng gỗ cũ kĩ, lợp bằng mai ngói, nhìn không kiên cố cho lắm nhưng miễn cưỡng vẫn ở được, cánh cửa khép hờ, chỉ cần một con gió thổi qua liền làm cho nó lay chuyển tạo ra tiếng " Kèo kẹt... kèo kẹt ". Điều kì lạ là tại sao khu chợ này đông người mà ngôi nhà này nằm tại một góc nhỏ không ai ngờ tới, chưa thấy chủ nhà đâu cả.

Người phụ nữ gần đó nhìn ba người họ rồi tới gần nói

" Các người đứng đây quá lâu, trong ngôi nhà này có một bà lão, chồng và con không biết lí do gì đã mất hết, bà ta nói mình làm nghề coi bói, nhưng nhiều lúc la hét om sòm cũng làm cho người dân quanh đây nghi ngờ bà ta mắc bệnh thần kinh, nguy hiểm lắm! "

Người phụ nữ đó rời khỏi. Tuy lúc này trời nóng nhưng Mạc Vi cảm thấy toàn thân ớn lạnh, lay cánh tay Chu Hiểu Lam.

" Tinh Y, vậy chúng ta mau đi thôi!"

" Đừng gấp a! Bà ta làm nghề coi bói, hay chúng ta vào xem thử! "

Cái bản tính tò mò và hiếu kì của Chu Hiểu Lam mãi không đổi, nhiều là còn gây ra hoạ lớn.

" Bà ta... mắc bệnh đó... đừng vào... nguy hiểm lắm "

Mạc Vi giọng nói run run, tìm đập liên hồi.

" Tôi thấy Mạc tiểu thư nói rất đúng, ở đây không an toàn đâu! "

Tinh Tiên lên tiếng, đôi lại là nữ nhân khác chắc đã sợ hết hồn mà vị Mộc tiểu thư này lại có hứng thú đến vậy.

" Haizz~ Sao mọi người nhát gan vậy? Thế này đi, tôi thử vào xem xem, còn mọi người ở đây chờ được không? "

Chu Hiểu Lam suy nghĩ một chút, miệng cười tinh nghịch.

" Không thể, Mộc Tổng đã giao phó cho tôi bảo vệ cô, không để cô gặp nguy hiểm, được rồi để tôi cùng vào "

Tinh Tiên miễn cưỡng đồng ý. Giờ chỉ còn lại Mạc Vi, thấy mọi người ai nấy đều đi vào, ở lại một mình sợ hãi, hết cách liền vào cùng họ.

Chiếc cửa gỗ to lớn hiện ra trước mắt, bản gỗ, vật dụng xung quanh dính không ít bụi. Xem chừng rất lâu không có người dọn dẹp.

" Ai đó? "

Giọng của một bà lão bước ra sau cánh sau cánh cửa căn phòng khác. Bà ta ăn trông tầm ngoài sáu mươi tuổi, chống gậy, khuôn mặt nhăn nheo, hốc mắt đỏ lừ rất đáng sợ.

" A, lão thái bà, tôi nghe nói bà biết coi bói, muốn đên đây thử xem "

Chu Hiểu Lam lên tiếng đáp lại.

" Các người muốn coi bói? Đi theo ta vào trong "

Nói rồi bà ta chống gậy vào phòng, bước chân chậm chạp, có chút chập chững.

" Mau ngồi xuống đó! "

Lão bà chỉ tay vào chiếc ghế gỗ to giữa căn phòng, trên tường có dán các loại bùa giấy màu vàng, viết một kí tự bằng chữ hán dạng phồn thể,nên Chu Hiểu Lam nhìn cũng không đoán nổi chữ gì.

Bà tay tay cầm một chiếc hộp nhỏ đựng đầy các que gỗ và một nắm đồng xu, ngồi xuống ghế, nhìn qua một lượt hỏi

" Ba người các người ai muốn coi bói "

" Tôi muốn coi trước a "

Chu Hiểu Lam lần đầu đi xem bói rất háo hức, tò mò.

" Được, người cầm chiếc đồng xu này xóc lên, rồi với chiếc hộp này cũng vậy sao cho các que gỗ này rơi ra ngoài một cái "

Chu Hiểu Lam cầm đồng xu lão bà đưa cho, úp trong tay lắc lên, đồng xu rồi trên mặt bàn. Tiếp đó cũng cầm hộp, xóc lên, một hồi thì một que gỗ rơi ra.

Lão thái nháu mày nhìn " Có phải lúc người được sinh ra thì trong nhà có người mất không? "

" A, phải, đó là ông nội tôi "

Lúc trước nghe mẹ mình kể lại, lúc Chu Hiểu Lam sinh ra thì ông nội bị tai nạn giao thông khi đang trên đường tới bệnh viện nơi mẹ cô nằm, thành ra cả nhà vừa có chuyện vui lại vừa có chuyện buồn.

" Haizz~ Chà trách người đoán mệnh, hai người các người yêu nhau nhưng khó đến được với nhau lắm. Dù có gắng thế nào đi chăng nữa thì mọi đau khổ cũng vẫn đến với các người... "

Chu Hiểu Lam trong lòng nhói lên một chút, mặt trầm ngâm buồn rầu

Cô và Cố Thản còn có thể không?

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Author: Karly Dương

Mạc Vi nghe lão bà này biết coi bói thì nghi ngờ nhưng bây giờ xem nét mặt của Chu Hiểu Lam mà nói thì đã tin răm rắp, cũng muốn thử xem. Mạc Vi các bước thực hiện giống hệt Chu Hiểu Lam lúc nấy, xóc đồng xu và chiếc lọ.

Lão bà ngồi quan sát rồi đưa ra kết luận, mà cái kết luận này lại làm Mạc Vi đau lòng, khóc một tiếng rồi chạy ra khỏi nhà, Chu Hiểu Lam cùng Tinh Tiên phản ứng nhanh theo sau.

Mạc Vi là nữ nhân mà không hiểu sao sức chạy lại tốt tới vậy, ước chừng chạy được rất xa, bọn họ đuổi theo tốn rất nhiều công sức, cũng may Tinh Tiên chạy vọt tới tóm được cánh tay Mạc Vi kéo lại.

" Học học... Mạc Vi, cô chạy gì mà nhanh vậy?... Một quá! "

Chu Hiểu Lam dừng lại, cái hai tay chống lấy đầu gối, thở hổn hển.

" Hic... hic Lão bà kia nói tôi nhân duyên chưa bắt đầu đã kết thúc, hic hic "

Mạc Vi vừa khóc vừa kể nê, đầu tóc rối tung, quần áo xộc xệch, gò má hơi đỏ có thêm vài giọt nước mắt chảy xuống khiến người ta nhìn vào rất thương tâm.

" Haiz~ được rồi cô nương à! Không đến được với người ấy thì chắc chắn còn có rất nhiều người khác muốn cùng cô tạo nên một đoạn nhân duyên mà! Đừng khóc nữa, Khóc vậy xấu lắm a! "

Chu Hiểu Lam ra sức dỗ dành Mạc Vi, vuốt vuốt lưng, cô cảm thấy an ủi Mạc Vi như là đang tự an ủi chính bản thân mình vậy, gặp được nhân duyên gắn kết một đời không phải chuyện dễ dàng gì.

" Tinh Y, cô... còn không nói thật cho tôi biết?... Hic hic, rằng chúng ta đã từng quen biết? Còn... muốn giấu diếm tới bao giờ? "

" Mạc Vi, cô... "

Trong lòng Chu Hiểu Lam có bất ngờ, có hoảng hốt nhìn Mạc Vi. Song, bèn quay sang phía Tinh Tiên nói với anh ta

" Anh có thể để chúng tôi cói chút không gian nói chuyện được không? "

Tinh Tiên gật đầu rồi khỏi, tạo một khoảng trống bao quanh bọn họ. Đến lúc này Chu Hiểu Lam mới hỏi Mạc Vi

" Cô biết rồi sao? "

" Phải, tôi đã biết cô là Mộc Tinh từ lúc chúng ta gặp nhau trên bãi biển rồi! Cô biết vì sao tôi không vạch trần tỏ ra quen biết cô không? Tôi muốn cô tự thừa nhận với tôi, thật không ngờ người tôi yêu lại là một nữ nhân, lúc trước còn giả nam nhân đùa bốn tình cảm tôi! "

Mạc Vi lau nước mắt dừng khóc, lời nói hơi kích động, có chút giận và thập phần trách móc, cô nói một tràng dài, cảm nhận trong lòng nhói lên từng đợt. Đúng vậy, nhân duyên của cô chưa bắt đầu mà đã kết thúc, nhìn lại thấy nực cười.

" Không phải, tôi không giả thành nam nhân đùa bốn tình cảm của cô, hơn nữa cũng không biết cô... thích tôi, thật xin lỗi! "

" Ha, xin lỗi là được sao? Tôi không cần! "

Nói rồi Mạc Vi chạy vọt đi bỏ lại Chu Hiểu Lam buồn rầu, cứ như vậy cô lại mất đi một người bạn rồi.

" Mộc tiểu thư, Mộc tổng xảy ra chuyện rồi " Tinh Tiên thở mạnh, mặt nghiêm trọng.

.....

Thời điểm hai người đến đã tầm năm, sáu giờ chiều. Mặt trời lặn dần xuống núi, hoàng hôn xuất hiện rất đẹp.

Chu Hiểu Lam nghe Tinh Tiên nói Mộc Hứa Duật ra biển chẳng may bị đuối nước, không biết hiện giờ tung tích ra sao.

Nhưng nhìn hoàn cảnh bây giờ bờ biển chỉ là cát đặc và người qua lại, đội cứu hộ chẳng thấy đâu, cũng không thấy ai tìm kiếm Mộc Hứa Duật cả. Chu Hiểu Lam nhủ mảy, nét mặt nghi ngờ, có khi nào cô bị chơi khăm?

" Này Tinh Tiên anh... "

Chu Hiểu Lam quay người định nói với Tinh Tiên nhưng chà nhìn thấy anh ta đâu, lại đi nơi nào rồi?

" Tỉnh Y! "

Giọng nói này quen quen, Chủ Hiểu Lam thấy trên biển có một chiếc ca nô lớn, trước đó là một dãy đèn led uốn thành hình chữ

" I love you " màu vàng, trên ca nô lại đặt rất nhiều ngọn nến nhỏ, sáng rực.

Mộc Hứa Duật từ trên ca nô bước xuống, tay ôm chín chồi hoa hồng đỏ rực, lại tiến dần về phía Chu Hiểu Lam, một thân vets đen quý nửa gối xuống, mở hộp nhẫn và đưa bó hóa trước mặt Chu Hiểu Lam nói

" Tỉnh Y, đồng ý gả cho anh được không? Anh biết quyết định này rất đột ngột, nhưng anh không thể chờ đợi giây phút nào được nữa, anh càng biết em chưa thể được quên được anh ta, anh không cần em phải lập tức yêu anh, chỉ cần bên cạnh anh để anh bảo vệ được cho em, như vậy đã tốt lắm rồi! Vậy nên gả cho anh nhé? "

Chu Hiểu Lam nhìn hắn, chính xác hơn là nhìn vào đôi đồng tử đen này của hắn. Cô đang cố hết mức để tiêu hoá lời tò tỉnh này, tâm trạng rất bất ngờ, sau đó là khó xử.

" Hứa Duật, nhưng em... không yêu anh! "

Nghe xong, nét mặt Mộc Hứa Duật thoáng cái gương gao, không nghĩ cô lại thẳng tính tới vậy.

" Không sao! Không yêu anh cũng được, anh yêu em đủ rồi "

Bạn đầu đã nói cô không giành cho hắn được trái tim của mình nhưng ở bên cạnh hắn thì hắn rất hạnh phúc rồi, hắn không muốn buông tay.

" Nhưng đối với anh không phải rất thiệt thòi sao? "

" Chỉ cần bên cạnh em thì nó chẳng hề hấn gì cả! "

" Em... em "

Chu Hiểu Lam không nghĩ ra cái lí do nào hợp lí nữa, rút tay lại muốn chạy trốn, lại để mặc Mộc Hứa Duật thống khổ, tay cầm nhẫn và hoa đồng loạt rơi trên mặt cát biển..

_____oOo_____

He he, giờ Mộc Hứa Duật có chính thức hắc hoá không các nàng nhé?

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Author: Karly Dương

Về đêm là thời gian quán bar My Love hoạt động mạnh ở vùng đất Hawaii này. Những tiếng nhạc xập xình, những chiếc đèn led gắn trên tường và những điệu nhảy điên cuồng phần nào đã làm cho không khí nơi đây sôi động.

Nhưng trái ngược với vẻ sôi động đó, căn phòng này lại là một mảnh lạnh lẽo, những chai thủy tinh đựng rượu vút lẩn lóc trên mặt bàn, rơi trên mặt đất. Không biết chủ nhân của chúng đã uống nhiều đến chừng nào.

Mộc Hứa Duật tay phải cầm một chai rượu vang nồng độ cồn cao, hắn uống một ngụm nhiều đến nỗi ban đầu chai rượu còn nguyên nhưng giờ chỉ đến nửa chai.

Quần áo xộc xệch, cả vạt kéo xuống hơn nửa, trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, hai má ửng đỏ và đôi môi có chút rướm máu đủ để thấy năm nhân này rất tàn tạ.

" Ha ha, thật không ngờ người như Mộc tổng tài đây lại đau khổ vì tình, đáng ngạc nhiên thật! "

Cái giọng chế diễu này dễ dàng đoán được người nói là Triệu Vinh Kì, anh ta một bộ dáng hào sảng bước vào ngồi ở chiếc sofa đối diện hắn.

" Đây có được xem là lượt nhàn quả không nhỉ? Hôm nay anh đã được ném thử mùi vị chị ấy từng trải, đau không? "

Hai từ chị ấy Triệu Vinh Kì nhấn mạnh, còn nhếch miệng cười cợt.

" Cô ấy sống ổn không? "

Mộc Hứa Duật nghe Triệu Vinh Kì nói tỉnh lại một ít, hỏi

" Hừ, chị ấy có sống tốt không sao anh không tự xem đi! Không ngờ tình cảm hơn mười năm không bằng bốn, năm năm của cô ta ở cạnh anh, em thấy mấy chị ấy rồi khỏi còn người mất nhân tính như anh, đau khổ gì đó rồi sẽ nguôi ngoai!"

Triệu Vinh Kì lời nói găm nhẹ, tức giận và xả giận vào nam nhân trước mặt.

" Phải, bị người yêu mình từ chối đau thật, anh hiểu được cảm giác của cô ấy rồi! Lỗi tất cả tại anh hại cô ấy tổn thương, nhưng Tỉnh Y mới là nữ nhân anh yêu... mất cô ấy rồi phải làm sao bây giờ? "

Mộc tổng trên thương trường ai ai cũng biết, giờ đây về lạnh lùng độc đoán biến đầu mất, tỏ ra rất yếu đuối, thậm chí nước mắt không tự chủ rơi xuống.

" Khốn kiếp! Anh lại vì một nữ nhân mà đau khổ như vậy? " Triệu Vinh Kì chửi thề " Đã không có được thì giành lấy biến nó thành của mình đi! Nếu mãi vẫn không được thì hủy hoại nó cho rồi. Đây là em vì nguyên vọng chị ấy muốn anh hạnh phúc mà làm, thành công hay không phải tùy thuộc vào chính anh thôi! "

" Ý em là... "

Mộc Hứa Duật hai mắt loé lên tinh quang, bàn tay rời khỏi mặt, não bộ cơ hồ đang tiếp thu hết lời nói của anh ta.

Triệu Vinh Kì sẽ không biết chủ kiến lúc này của mình đã làm ba người trong vòng xoáy định mệnh đau khổ thế nào ở tương lai.

.....

Chu Hiểu Lam sau khi chạy về resort không theo thói quen tắm rửa mà vọt lên trên giường.

Cô nằm sấp, úp mặt vào gối, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh một Mộc Hứa Duật tò tỉnh với mình, lại có bóng dáng Cố Thần lẫn lộn trong đó nữa.

Cô biết Mộc Hứa Duật luôn thích mình nhưng không ngờ đến hần ta tò tỉnh lúc này.

Lúc trước cô có nghĩ ra cách từ chối tò tỉnh, còn tập duyệt qua một lượt, bắt quả vào thời điểm quan trọng không nói được chữ nào, chỉ có thể như con rùa rút cổ chạy mất, chắc Mộc Hứa Duật hẳn buồn lắm đây.

Càng nghĩ càng phiền não, Chu Hiểu Lam vò tóc mình trên đầu rồi tung rơi mù.

Cô nghĩ mình cần thư giãn, xong liền bước xuống giường ra khỏi phòng, lúc này chẳng biết có phải bất ngờ mà gặp Mạc Vi.

" A, tôi... "

Chu Hiểu Lam chưa nói xong thì Mạc Vi đã hất mặt đi, vào phòng đóng mạnh cửa " Rầm!", cô nàng này tức giận thật rồi!

Tiếp tục do xui xẻo cô gặp Triệu Vinh Kì hai tay đút túi quần, vừa nhìn thấy cô, anh ta không khỏi hừ lạnh vài tiếng rồi đóng mạnh cửa phòng.

Chu Hiểu Lam mặt đơ không hiểu sảy ra chuyện gì nữa, chửi thề

" TMD nó, ta cũng chẳng thêm nói chuyện với các người nữa!!! "

Chẳng hứng thú đi dạo với cái tâm trạng bực dọc này nữa, cô quyết định: Về phòng! ngủ!

Hôm nay toàn xui xẻo gặp mấy cái chuyện không đâu!...

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: (H nhẹ)

Sự hồi hận muộn màng

Author: Karly Dương

Trời đêm này trắng sao toả sáng, lấp lánh hiện lên bầu trời quang đãng, từ xa mùi hương hoa phảng phất quanh đây, dịu dàng dễ chịu.

Bất giờ kim đồng hồ đã điểm mười hai giờ đêm, bất quá Chu Hiểu Lam không thể chợp mắt, cho dù mở cửa sổ cho hương hoa truyền vào hoặc ngắm trăng, đếm sao nhưng chu công vẫn không chịu cùng cô đánh cơ (ý là ngủ)

Với tâm trạng lo âu tất nhiên chẳng dễ dàng có mộng đẹp, Chu Hiểu Lam rất bức bối, cứ lần qua lần lại trên giường tạo thành đồng chân ga lộn xộn.

Chuyện đã đến mức này, cô muốn cũng chẳng kịp!

Vẫn vor suy nghĩ đôi chút, tiếng mở cửa thành công kéo cô ra khỏi, giờ mới nhớ hoá ra cô chưa khoá cửa mới để người khác vào được, chẳng lẽ là trộm?

Chu Hiểu Lam hai chân trần run run bước xuống giường, cô nhẹ nhàng hết mức có thể vì không muốn bị phát hiện.

Tiện tay gần đó với ngay chiếc lọ sứ cắm hoa đặt trên tủ đầu giường, rồi đi hướng cửa chính.

Chu Hiểu Lam từ bé đến lớn chưa từng gặp qua chuyện này, đây là lần đầu tiên cô đối mặt với nguy hiểm, khó tránh tay run rẩy, trán đổ mồ hôi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đến lúc nó dừng lại, Chu Hiểu Lam bỗng lao tới, cầm lọ cắm hoa tư thế đập.

Nhưng cô dù cho đột ngột thế nào thì cũng chậm hơn người kia một bước.

Hắn ta kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cái eo thon gọn, môi lưỡi cùng cô dây dưa.

Chu Hiểu Lam hai mắt trừng lớn, gầy dựa muốn thoát khỏi vòng tay cứng cáp này.

Người kia không dừng lại mà còn tiếp tục đẩy dữa, đầu lưỡi hắn ta chạm vào lưỡi cô, như một phản xạ truyền ra xúc cảm tê tê giống bị điện giật nhẹ. Cái hôn này quá mức ác liệt, Chu Hiểu Lam ngửi được mùi rượu vang nồng, đôi môi kia chiếm thế thượng phong, cắn nát cái miệng nhỏ đến nỗi dịch miệng trào cả ra ngoài.

Lúc cô cảm thấy mình cạn kiệt đường khí thì mây mẩn đôi môi mùi rượu vang chịu buông tha cho cô, một sợi chỉ bạc tồn tại giữa hai người.

Nhìn gương mặt phóng đại trước mắt khiến Chu Hiểu Lam thất kinh, là Mộc Hứa Duật, hình như đang trong cơn say mềm.

" Ừm, Hứa... Hứa Duật anh uống rượu? "

Mộc Hứa Duật không trả lời, dùng đôi mắt mê ly nhìn nữ nhân dự hoặc, chẳng biết có phải trùng hợp mà chiếc áo cô đang mặc bị hở nửa vai.

Hắn cảm thấy thân dưới bắt đầu nóng như lửa đốt, mặt cũng đỏ dần.

Bỗng chốc, Chu Hiểu Lam bị nam nhân kéo mạnh đẩy lên giường, chui vào lòng hắn.

Sau đó lại là một nụ hôn triển miên. Hắn một tay chống lên một tay cõng quàng áo cô, Chu Hiểu Lam cả kinh vội trấn tĩnh, đồng thời tay cũng ngăn cản hắn làm loạn.

" Hứa Duật! Dừng lại mau lên! "

Không quản tâm mệnh lệnh, Mộc Hứa Duật giữ chặt tay cô trên đỉnh đầu tiếp tục làm nốt phần việc của mình.

" Tĩnh Y... cho anh! Hãy cho anh được không? "

"Đừng mà, anh mau tỉnh táo lại "

Hắn câu hỏi không được đồng ý khiến hắn tức giận, mạnh mẽ muốn cỡi. Chu Hiểu Lam thật không thể chịu đựng, gắng có một hồi tay liền thoát khỏi chế ngự của hắn, giằng cho hắn một cái tát, tiếng đánh vang vọng lớn, đảm bảo đánh không nhẹ.

Mộc Hứa Duật kinh ngạc, không ngờ có một ngày Tĩnh Y lại ra tay đánh hắn, hắn cảm thấy trên má hơi rát, hoá ra móng tay cô cào trên mặt hắn gây sát da.

Mộc Hứa Duật nhoeo niêng cười, nhưng chẳng phải vì vui, mặt hắn dần có chút méo xeo, nhăn nhó, trừng mắt.

" KHÓN KHIẾP! "

Hắn hét lên, giắt phẳng quần áo cô ra, cúi đầu vào hõm cổ mảnh khảnh mạnh bạo hôn xuống tạo nên nhiều dấu vết đỏ thẫm.

" Mộc Hứa Duật, anh còn làm vậy tôi sẽ khinh bỉ, hận anh cả đời "

" Vậy em hận đi! Hận anh càng nhiều thì càng không dễ dàng quên anh, như vậy trong tâm em sẽ chỉ nhớ đến anh! "

Mộc Hứa Duật cỡi khoá quần, cự long thô to như một con quái vật, gân xanh nổi đầy và trên đỉnh dịch trắng chảy ra không ít.

Chu Hiểu Lam nhìn cái kia mà mặt tái mét, nhưng trông thế nào kích thước này vẫn không bằng tiểu khuynh đệ của Cố Thần, và lại của Cố Thần vẫn dễ nhìn hơn.

Đúng là muốn đánh vào mặt mình mà! Đây là giờ phút nào cô còn có thời gian đánh giá các tiểu khuynh đệ, chẳng những vậy là Cố Thần, nghĩ đến tâm có chút nhưng nhớ hắn...

Thấy cô bị phân tâm, Mộc Hứa Duật đã dứt cự long thô to vào tiểu huyết nhỏ bé, Chu Hiểu Lam cảm thấy đau muốn chết đi cho rồi, không hiểu sao cô thấy những người động vào mình ngoài Cố Thần ra đều thật kinh tởm.

Nỗi nhục nhã này cô không muốn, đau cả thể xác lẫn tinh thần.

Nước mắt từ đầu đã chảy dài, long lanh tựa những hạt châu quý giá.

Mộc Hứa Duật tìm đau như cắt, không nghĩ nữ nhân của hắn kinh tởm hắn tới vậy. Nhìn cô khóc hoa lệ dài vũ căn bản hắn đã mềm lòng.

" Đừng... Đừng khóc, không cho em khóc nữa, anh dừng lại mà! "

Nước mắt chảy vào bao nhiêu đều bị hắn hôn lấy ngăn chặn, cuối cùng hắn rút nam can ra, chính tay mình đắp chăn cho cô, chắc có lẽ mỹ nhân trên giường khóc mệt nên đã ngủ mất, Mộc Hứa Duật hôn trán cô rồi ra khỏi phòng đóng cửa nhẹ. Không ai biết rằng trên đồng tử hắn đã uom ướn từ lúc nào.

_____oOo_____

Chẳng biết ai nhớ tui hơn333

Tui mong Vote và cmt lắm a ~

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

Sự hối hận muộn màng

Author: Karly Dương

Tiếng ồn ào của động cơ, cả tiếng nói chuyện và tiếng bước chân cũng thật ồn. Tuy không quá nhiều nhưng cũng đủ làm Chu Hiểu Lam nháu mày khó chịu.

" Ừm... Đây ... "

Cái thứ đập ngay vào đôi đồng tử đen lầy là một khoang cửa sổ, bên ngoài là... Khoan đã, bên ngoài là mây, một đám mây rất lớn trắng xoá?

Chu Hiểu Lam không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết mờ mắt thật to, cổ hiểu tại sao mình lại ở đây.

Quay sang bên cạnh liền gặp ngay cái nam nhân yêu nghiệt nhìn chăm mình, hần vội giải thích

" Em đây rồi? Chúng ta cần về gấp nhưng em mới tới vậy, muốn em ngủ thêm chút nên anh mang em lên máy bay, hành lí cũng soạn đủ rồi, đừng lo lắng! "

Nghĩ đến việc đêm hôm trước hai người họ vừa thân mật, Chu Hiểu Lam thật không biết phải đối mặt với Mộc Hứa Duật thế nào, chỉ ảm ừ rồi hướng mắt ra cửa sổ, có chút khó xử.

Mộc Hứa Duật trong lòng nghĩ cô ghê tởm hần, tim hơi đau nói, chẳng nói gì nữa, không khí cứ vậy từng chút nặng nề.

" À, ừm Tinh Y, khỏe chứ? "

Nói thật lúc đầu Chu Hiểu Lam không để ý đây là khoảng hạn nhất, bên trong có bốn người, cô và Mộc Hứa Duật, đằng sau Mạc Vi, Triệu Vĩnh Kỳ ngồi.

Vừa nãy là Mạc Vi hỏi cô, tùy chẳng còn thân mật là bao nhưng Chu Hiểu Lam rất vui, đây là dấu hiệu cho thấy cô ấy đã có một chút gì đó gọi là tha thứ cho cô.

" Mạc Vi, tôi rất khỏe, cảm ơn cô "

Chu Hiểu Lam giọng điệu chân thành, Mạc Vi nghe xong cũng không nói gì tiếp, lấy ra cái tai nghe đeo vào, hướng mắt cửa sổ ngủ.

" Tinh Y, đói chưa? Có muốn dùng một chút thức ăn sáng không? "

Lời lẽ quan tâm, dịu dàng như vậy bỗng chốc khiến cô cảm thấy thất thố. Từ chối tình cảm của hần mà hần vẫn hướng cô đối tốt, tuy rằng đêm qua hần thô bạo, mạnh mẽ cưỡng bức cô nhưng dù sao cũng là do rượu, không thể kiểm soát được nên có thể bỏ qua.

" À, không "

Chu Hiểu Lam chẳng biết trả lời ra sao, ảm ừ từ chối sau đó quay mặt ra nơi khác.

Mộc Hứa Duật có vẻ đến giới hạn cuối cùng, tay nấp chặt nỗi giận xanh, mặt đen hơn đất nòi, im lặng.

.....

Thời điểm máy bay hạ cách, Mộc Hứa Duật và Chu Hiểu Lam về tới nhà đã là hơn tám giờ tối.

Người làm đã về hết vì chỉ làm theo giờ, hơn nửa Mộc Hứa Duật không cũng không thích trong nhà có nhiều người.

A, còn có một quần già đã làm việc lâu năm ở đây nữa, nhưng hiện tại không nhìn thấy ông ta ở đâu cả.

" Bên biệt thự Mộc gia có việc, quần già sớm đã về đó rồi "

Nhìn thấu được suy nghĩ của cô, hần nói.

" Em muốn ăn gì? "

" Thôi anh ăn đi! Em không đói! "

Chu Hiểu Lam từ chối hần, đi khỏi. Bỗng nhiên, vừa bước đi được một, hai bước liền có một lực đạo kéo cô ra sau.

" Em khinh bỉ anh, ghét anh, ghê tởm đúng không? Tại sao từ sáng cứ đối với anh biểu hiện như thế hả? "

" Anh mau buông em ra, không phải em ghét anh, được rồi em đi nghỉ đây, đừng phiền em! "

Chu Hiểu Lam ở máy bay đã mệt, về còn mệt hơn, và lại bị Mộc Hứa Duật mắng, lời nói to xuyên vào tai cô khiến cô càng khó chịu. Cô gạt mạnh cánh tay mình khỏi hần.

" Tinh Y mau dừng lại cho anh "

Bước chân cô hơi khựng lại nhưng bỏ mặc lời hần ngoài tai vẫn tiếp tục bước. Hần sao cứ muốn gây chuyện vậy?

" Em... em được lắm! "

Nói rồi, Mộc Hứa Duật hùng hổ lao đến, nắm tay kéo Chu Hiểu Lam bước lên cầu thang, sao đó nhốt cô vào một căn phòng.

" Anh đúng là đã quá cứng chiều khiến em thành hư mất rồi! Em cứ trong đó mà suy nghĩ kĩ đi. Hừ! "

" Mộc Hứa Duật, anh đang làm làm cái quái gì vậy hả? Mau thả tôi ra! Tôi lệnh cho anh mau thả tôi nhanh lên!!! "

Chu Hiểu Lam gào thét, hai tay ra sức đập cửa nhưng vô dụng. Tiếng mũi giấy và đập với nền đất nhò dần, chắc hần già nam nhân kia đi mất rồi.

Còn gần cửa cô ngày càng tăng, thực khó mà kiểm chế được. Có thứ hồng hộc như muốn đứt hơi, vuốt ngực tự trấn tĩnh lại bản thân mình.

Mộc Hứa Duật nói đúng. Mấy năm nay hần đối với cô là bộ dạng nhân nhượng hết mức, có thể vì vậy cô rất không làm theo những gì hần nói.

Bất quá, hần không thể vô lí nhốt cô ở đây được! Quá đáng lắm. Kể cả cha mẹ và... Có Thần nữa còn chưa có suy nghĩ đó. Hần là cái gì mà muốn nhốt cô chứ?

Một cơn gió hơi se lạnh thổi vào. Lúc này, Chu Hiểu Lam mới nhìn thấy cửa sổ mờ, hơn nữa còn mờ rất to. Đây chẳng phải ông trời cho cô cơ hội sao?

Khoé miệng Chữ Hiểu Lam nhếch lên thành hình bán nguyệt.

Mộc Hứa Duật, tôi mà ra được căn phòng này nhất định tìm anh tính sổ!

Chu Hiểu Lam tự hứa với mình như vậy...

_____oOo_____

Hiện này chẳng hiểu sao dịch bệnh lười hoành hành nhiều quá các nàng ạ.."(

Vì nó mà ta rất lâu mới đăng truyện được nè!

Hon nữa còn gấp trực thiếu chất xám ==

Số ta đúng là khổ quá đi!

Haizz~~~ (+_+)

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muốn Mãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Author: Karly Dương

Bóng đêm tĩnh mịch, ánh trăng sáng chiếu vào căn phòng tối tạo thành những vệt sáng nhỏ.

Nam nhân trong phòng chính là điểm nhấn, hần quay lưng về phía cửa sổ, ánh trăng soi sáng bóng lưng hắn, có đơn mà tĩnh mịch.

Trên tay có cầm một tấm hình nhỏ của một cô gái, khuôn mặt ẩn hiện đầy sức sống, miệng cũng cười tươi.

Đường như muốn hoà với cái nữ nhân làm một, hần nhoen miệng khẽ nhếch. Bất quá nụ cười nhẹ này chẳng mấy hoà đồng cùng lời hần nói.

"Tại sao đã lâu tới vậy em vẫn không thích anh "

Đôi khi có nhiều câu hỏi không cần có câu trả lời đáp lại, có lẽ chính chủ nhân của nó đã biết lời giải đáp rồi chẳng?

Tĩnh yêu là gì?

Là đắng cay, mặn ngọt hay hi vọng ái ố? Hần muốn tự mình nếm trải thử, nhưng không ai cùng hần phối hợp.

Mộc Hứa Duật khẳng định rằng: Trong hơn hai mươi năm sống trên đời chưa từng có loại truyện nào làm hần khổ tâm như bây giờ.

Có thể là một đối tác làm ăn, một bản hợp đồng hơn trăm tỉ... Hần cảm thấy rất dễ dàng giải quyết được.

Vậy tại sao trong vấn đề tình cảm không dễ dàng như vậy?

"Mộc Tĩnh Y, em là độc được của anh "

Phải! Đích thị Chu Hiểu Lam giống như một loài hoa anh túc, quần lấy hần, khiến hần say mê, điên đảo. Đến nỗi chỉ cần rời xa thì tâm trạng liền cảm thấy bất ổn khó chịu.

.....

Chu Hiểu Lam đã xem rất nhiều bộ phim cổ trang, chủ yếu được nhồi nhét vào đầu mấy cảnh "vượt ngục" của nữ chính.

Lúc đó có chỉ thấy hăm mộ bọn họ thật! Trèo tường y như spiderman, mức độ dũng cảm đạt tới mức "lever", kinh khủng quá luôn.

Nhiều lần Chu Hiểu Lam muốn bắt chước làm đó, rất muốn thử cảm giác lần đầu trở thành nữ anh hùng của thế kỉ, có khả năng leo tường như king khoong.

Nhưng ước mơ chi là mơ ước, cha mẹ có sớm đã nghĩ có bị giải đoạn "thần kinh không ổn định", sợ xanh cả mặt, ép cô từ bỏ suy đó, ổn định tinh thần nên cô vẫn chưa thực hiện được, bây giờ lại có cơ hội, hay là...

Nghĩ là làm, cô liền giống mấy nữ nhân trong phim, dùng ga giường buộc chặt lại với nhau thả xuống qua cửa sổ.

Sau đó Chữ Hiểu Lam từng bước leo xuống, cố gắng bám chắc cái ga giườngrồng, cảm giác bất an xộc lên đại não, truyền qua các xung thần kinh khiến cô sồn gai ốc, mồ hôi tuôn ra như nước.

Trước lúc leo thì thích thú lắm cơ, mà khi leo mới được một phần ba thì hoàn toàn mất cảm giác vui sướng. Dem cô so sánh với người bị thiếu năng thật chẳng khác nhau là mấy.

"Khốn kiếp! Tĩnh Y em làm cái quái gì vậy? Bám chắc tay vào, cầm cho thả tay "

Bỗng một giọng nói quen thuộc truyền qua thính giác, làm cô giật thót tim xuyết chút nữa buông tay.

Mộc Hứa Duật hần muốn điên lên với cô ngốc này rồi mà!

Hần cùng một vài vệ sĩ áo đen đứng dưới, hai ba người đi lên phòng cô đang leo xuống, giữ chặt tấm ga giường, đồng thời thả xuống chiếc dây thừng bắt cô nắm lấy theo mệnh lệnh Mộc Hứa Duật.

Năm phút trôi qua, Chu Hiểu Lam cuối cùng được "lôi" xuống một cách an toàn và đã hoàn thành "xứ mệnh vượt ngục cao cả của thế kỉ".

Mộc Hứa Duật chạy nhanh đến ôm chặt cô trong lòng, lấp ba lấp bắp vì sợ hãi

"Tĩnh... Tĩnh Y, may quá... em không sao!... Tốt quá rồi... em không sảy ra chuyện gì "

Mộc Hứa Duật hần không thể tưởng tượng nổi loại chuyện này.

Nếu hần không phát hiện ra từ camera, tức tốc chạy đến đây thời thì chẳng biết Tĩnh Y của hần sẽ sảy ra chuyện gì? Hần nhất định không chịu nổi con ác mộng này.

Cảm nhận được trái tim hần đập phập phồng trong lồng ngực rộng lớn, hơi thở gấp gáp và mồ hôi ướt đầm, bỗng nhiên Chủ Hiểu Lam có chút tự trách lên lời.

Mộc Hứa Duật tiếp theo mạnh bạo dắt tay cô về phòng hần, mắng cô một trận lên thần, tất cả tức giận đều ủa ra như nước lũ, xem ra muốn điên thật rồi.

Chu Hiểu Lam nghe xong không tự trách nữa, và lại muốn động thổ cãi lại.

"Hừ, Bò bà nói cho anh biết, người gây chuyện chẳng phải là anh? Tự nhiên bị từ chối tò tình xong quay ra cãi nhau cùng tôi, nhốt tôi lại. Tôi không tức giận thì thôi đi còn được dà lần tới, bực bội chết mất! "

"Anh đang lo cho em. Tĩnh Y em không thể ngừng nháo được hả?"

Hần mắng cô này giờ chẳng phải vì cô? Chu Hiểu Lam còn đứng đó nói hần?

"Tên đáng ghét! Tôi cứ thích nháo đó, cứ muốn từ chối tình cảm của anh đó, anh làm gì được nào? Anh không thấy nhục nhã à? Tôi chỉ muốn Có Thần thôi!"

Lời vừa nói ra Chu Hiểu Lam thấy mình như biến thành nữ phụ phản diện độc ác trong tiểu thuyết, cô cũng không thể kiềm chế cảm xúc của mình.

Mộc Hứa Duật hai tay nổi gân xanh, hai chữ "nhục nhã" có phần thật mạnh, thật dài truyền vào đại não hần, còn có kết quả cô thừa nhận tình cảm với ai kia...

"Chát!!! "

Âm thanh này hiển nhiên ai ai cũng hình dung ra được đang xảy ra loại chuyện gì.

Mộc Hứa Duật hai mắt mở to, tay phải run rẩy, trái tim như ngừng đập.

Chu Hiểu Lam vạn lần không ngờ nổi bản thân bị một cú đánh từ hần - người luôn cung chiều yêu thương cô.

Bàn tay cảm nhận sự bông rất trên mặt, hướng nhìn hần.

Mộc Hứa Duật sợ hãi, run lấy bầy, thấy khoé môi có chạy máu, đôi mắt ướt đầm kia trùng hần, một trăm phần trăm lực đạo của hần rất mạnh.

Hắn cuống quýt xin lỗi, muốn chạm vào cô nhưng mới tiến được nửa bước thì bị cô đuổi ra ngoài. Chỉ đành chấp chững bước ra, đóng cửa lại.

Chu Hiểu Lam leo lên giường, chồm chồm khóc đến bù lu bù loa.

Còn ở ngoài, Nam nhân thất tình ngồi thụp xuống dựa lưng vào cửa, ôm đầu. Nước mắt chảy dài, đây cũng chính là lần thứ hai hắn vì người con gái mình yêu mà đau khổ.

Từ nay, quan hệ giữa Chu Hiểu Lam và Mộc Hứa Duật chính thức thay đổi...

_____oOo_____

Bỗng nhiên cảm thấy lướt đọc giảm dần, lướt vote và cmt càng ít thấy hụt hẫng quá! T~T

Thời gian của ta bị hạn hẹp, nên hiếm lắm mới đăng chương mới được. Cả công sức của ta đó!

Mấy nàng có thể bấm vote và cmt ủng hộ nỗ lực già đáng thương được không?

Một vote và một cmt từ các nàng làm động lực nhiều cho ta lắm x(((

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Mùa Màng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 42

Author: Karly Dưong

Bóng dáng nam nhân cao lớn, nguy nga đang đứng trước khung cửa sổ. Ánh trăng khẽ chiếu lên mặt hắn, rồi lan dần ra cả thân hình nồng đậm hương vị lạnh lẽo của hắn.

"Đến lúc rồi, mau chuẩn bị đón công chúa của tôi về thôi!"

Trong căn phòng thật sự còn tồn tại lãnh khốc nam nhân nữa. Người này cúi người một góc bốn mươi lăm độ với chủ nhân của mình.

"Mọi thứ tôi giao như thế nào rồi?" Cổ Thần lên tiếng.

"Chủ nhân, tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn chờ lệnh của ngài!"

Tuệ Khâm cũng được coi như có chút máu mặt trong Bang Huyền Dạ. Bởi lẽ hắn (TK) bán tính vô tình, giết người không nương tay và được đào tạo bởi chính Cổ Thần chủ nhân.

Thành viên trong bang Huyền Dạ đều hiểu một đạo lý: Thứ nhất không thể đắc tội với Cổ Thần. Thứ hai dĩ nhiên là cũng không thể đụng đến tên Tuệ Khâm này.

"Công chúa của tôi thật sắp trở về rồi!"

Giọng điệu Cổ Thần phát ra phảng phất hương vị ngọt ngào, xen lẫn sự mong chờ.

Tuệ Khâm hẳn sống trên đời này đã hai mươi hai năm nhưng vẫn không thể hiểu nổi về tình cảm mà Cổ Thần trao cho Chu Hiểu Lam.

Đối với Tuệ Khâm tình ái giống như một con dao hai lưỡi. Nó có thể cho bạn sự hạnh phúc nhưng cũng có thể mang lại sự đau khổ tột cùng.

Tại sao cứ phải thương nhớ cô nhân (ý chỉ người yêu cũ) để rồi bận lòng? Thay vì vậy sao không chặt đứt mối quan hệ ràng buộc đôi bên, rồi cứ cho cổ nhân "một chuyến" đến địa giới (âm phủ) chẳng phải nhanh hơn? Với hắn vậy là cách giải quyết tốt nhất. Hắn ta chắc chắn sẽ chẳng bao giờ vướng vào cái gọi là tình ái đâu.

Cổ Thần tỉnh ý lắm, Tuệ Khâm do chính tay hắn đào tạo nên nhìn mặt sẽ hiểu được chút ít những gì hắn ta (TK) nghĩ, chỉ đành lặc đầu, nói

"Được rồi mau lui ra đi!"

Tuệ Khâm nghe vậy cúi chào, bước chân lặng lẽ rời khỏi không chút tiếng động, để lại Cổ Thần với một đồng xuy nghĩ ngổn ngang.

.....

Chu Hiểu Lam quần khăn, bước ra khỏi phòng tắm. Thân hình trắng nõn, giương mặt hoa lệ cùng vài sợi tóc rơi xuống gáy khiến nam nhân ai nhìn vào đều say mê.

Mỗi lần một mối, suy nghĩ mông lung, Chu Hiểu Lam chọn cách ngâm mình dưới bồn tắm giúp khuấy khoả đầu óc. Lúc đó cô nghĩ rất nhiều thứ về tình yêu với Cổ Thần và mối quan hệ giữa cô cùng Mộc Hứa Duật.

Chu Hiểu Lam với chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường, ngồi xuống, sau đó nhấn một cuộc gọi cho Mộc Hứa Duật.

Đầu dây bên kia sau hai tiếng "tút" thì bắt máy, giọng nói vẫn dịu dàng trầm ấm nhưng nghe có chút mệt mỏi, khàn khàn.

"Sao vậy Tinh Y?"

"Chúng ta nói chuyện đi!"

Mộc Hứa Duật nói "Được" rồi tắt máy.

Chu Hiểu Lam đặt điện thoại xuống, khẽ nhăn mũi, đứng dậy mặc quần áo.

.....

Mộc Hứa Duật xem chừng đã đợi ở chiếc bàn gỗ đặt cạnh trên một chiếc cây cỏ thấp cao lớn được hơn mười phút rồi. Hắn không nhúc nhích, đôi mắt như muốn nhìn xuyên thấu điểm nào đó (là kiểu dơ đó các nàng)

Hắn không biết Chu Hiểu Lam muốn nói chuyện gì với mình, nhưng lại có linh cảm liên quan tới Cổ Thần.

"Mộc Hứa Duật! Mộc Hứa Duật!"...

Chu Hiểu Lam đánh thức hắn suy nghĩ, người kia liền bừng tỉnh. Hắn thấy được khuôn mặt hắn yêu, cùng với dấu tay đỏ do hắn gây nên.

"Tinh Y, đau không?"

Mộc Hứa Duật với tay đến định chạm vào má cô, Chu Hiểu Lam né tránh, hắn đặt tay xuống cười lạnh.

"Chúng ta vào chuyện chính thôi!" Chu Hiểu Lam nói "Đêm hôm qua em đã suy nghĩ rất nhiều thứ, em đã biết được hoá ra thân tâm vẫn luôn yêu Cổ Thần. Em biết anh có tình cảm với em, nhưng em chỉ coi anh như gia đình. Buông bỏ đi! Chắc chắn sau này anh sẽ gặp được một cô gái tốt!"

"Tinh Y..."

"Gọi em là Chu Hiểu Lam, tên thật của em!"

Hắn biết một khi cô đề nghị gọi bằng tên thật thì lúc đó đã muốn bắt đầu rũ bỏ quan hệ giữa hai người.

Mộc Hứa Duật tựa tiểu phi tiểu, nhàn nhã ngồi trước

"Ha, muốn anh buông tay thì cũng được thôi. Bắt quá..."

" Bất quá cái gì? "

" Bất quá tên Cổ Thần kia còn phải trải qua kiếp nạn cuối cùng nữa..."

Về đằng sau Chu Hiểu Lam nghe không rõ, cô thấy có chút choáng váng: Trong trà có thuốc mê!

Trước khi ngất, Chu Hiểu Lam liền nhận thấy Mộc Hứa Duật là tên xảo quyệt.

Nhưng lúc cô nhận ra thì đã quá muộn rồi.

Cái mặt nạ dịu dàng tốt bụng hẳn đeo lên đã không còn che giấu được bản tính của hắn nữa: Con cáo già xảo quyệt...

_____oOo_____

Tác giả vì vướng vào khi thi học kì nên bây giờ mới viết chuyện được cho mấy nàng.

Bỏ bê chuyện quá lâu ta thật có chút tự trách... Nhưng biết làm sao được ☹

À, tiện đây ta muốn thông báo một chuyện: Mỗ tác giả đã bắt đầu làm video đăng trên Youtube về Tik Tok Trung Quốc, tên tài khoản là Douyin House. Mấy nàng ai có hứng thú thì ủng hộ ta nghen ☺☺☺

Còn nữa, đọc truyện xong nhớ vote và cmt cho ta nhé!

Yêu nhìu☺ ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Chu Hiểu Lam mơ màng tỉnh dậy là cảm thấy đầu choáng váng, đồng tử bị mờ nhìn không rõ. Cô muốn đưa tay ra chạm vào đầu nhưng phát hiện cả người đang bị trói lại trên ghế. Chu Hiểu Lam cựa quậy, cố gắng thoát khỏi sợi dây thừng nhưng vô lực.

"Nương nó! Tên Mộc Hứa Duật khi thật đúng bị ối, lại gáim hạ thuốc mình!?"

Chu Hiểu Lam nghĩ lại cảnh vừa rồi càng cảm thấy bức bối, miệng không tránh khỏi chửi thề, lời nói lại rơi vào thính giác nam nhân kia.

"Ha, tôi bị ối là do em ép! Ngay từ đầu đồng ý làm nữ nhân tôi thì có phải sẽ không gặp hoàn cảnh hiện giờ không? "

Mộc Hứa Duật cười cười, hắn đứng dựa lưng vào tường. Bởi vì ở đây là khu nhà kho bỏ trống rất lớn, hàng hoá đã chuyển hết ra ngoài nên giọng nói hắn vang lên, càng thể hiện sự xảo quyệt vốn có.

" Anh... anh lại muốn làm cái gì?"

Chu Hiểu Lam có chút sợ hãi, không hiểu nổi tại sao lúc trước mình tin tưởng được cái nam nhân dạng vô sĩ này.

" Anh làm gì thì lát nữa em sẽ rõ a. Việc em cần làm là ngoan ngoãn chờ đợi "

Hai người đối đồng tử giao đầu, ánh mắt gắt gao như muốn tạo ra khối lửa, không ai chịu nhường ai. Cuối cùng, Chu Hiểu Lam lại là người bỏ cuộc.

" Mộc Hứa Duật, đừng là đi! Được không?"

Chu Hiểu Lam với bộ dáng nhu từ, nét mặt chân thành khuyên nhủ. Dù thế nào cô cũng không muốn hắn và mình rơi vào con đường đau khổ này.

Bất quá Mộc Hứa Duật lại chẳng muốn vậy a, hắn chẳng mấy chần chừ từ chối.

" Muộn rồi... "

.....

Hiện tại Cổ Thần rất gấp rút, hẳn lo lắng an nguy Chu Hiểu Lam. Tên Mộc Hứa Duật kia không giữ lời hứa mà còn muốn độc chiếm nữ nhân của hắn (CT) đầu.

Càng nghĩ càng thấy phẫn nộ, nếu không phải nể mặt Chu bảo bối thì Cổ Thần hẳn đã tiễn tên kia xuống âm ti rồi!

(Mọi người thích cái tên Chú bảo bối kia hom? (•̀•́)≡)

" Tuệ Khâm, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì ăn nguy cô ấy cũng phải đặt trên đầu "

Tuệ Khâm đứng đó, cảm thấy quả nhiên bất mãn mà, chủ nhân như vậy mà...

" Chủ nhân, ngài tại sao lại phải như vậy? Cô ta có cái gì tốt chứ, cô ta..."

" Im miệng! Lại dám ở trước mặt tôi chỉ trích Hiểu Hiểu? Người tương mình là cái thứ gì chứ? "

Cổ Thần tựa hồ rất tức giận, sắc mặt tối lại. Được rồi, hắn thừa nhận bất cứ việc gì có liên quan tới Chu bảo bối thì chính bản thân hắn đều không kìm nén được xúc động.

" Nếu cậu còn coi tôi là chủ nhân thì nhanh chóng mà nghe lệnh, không được làm trái ý. Càng chẳng thể... " Cổ Thần vừa đi vừa nói, sau đó quay đầu phía sau nhìn Tuệ Khâm, nói tiếp "Càng chẳng thể đụng tới bảo bối của tôi! "

Tuệ Khâm nghe xong cơ hồ có chút run run, cắn môi. Nói vậy thôi, mệnh lệnh của chủ nhân hắn là phải luôn tuân thủ.

Một lát sau, chiếc máy bay trực thăng tư nhân chở bọn họ tới căn nhà kho của một biệt thự lớn.

Đằng sau vị trí hắn đứng có tám khoảng hai, ba mươi tên vệ sĩ áo đen. Cổ Thần hạ lệnh bọn họ chờ ở ngoài, khi có chỉ thị của hắn mới được vào. Còn hắn và Tuệ Khâm cùng vào trước.

Hừ, thật chẳng biết Mộc Hứa Duật đang tính toán cái gì đi chọn nhà kho làm nơi gặp mặt, nghĩ ngợi chút hắn thấy có linh cảm xấu.

" Tuệ Khâm, đừng quên những lời tôi nói! Nhiệm vụ của cậu đơn giản như vậy thôi nên cố mà hoàn thành cho tốt! Đừng bận tâm đến tôi "

Cổ Thần quả thực hơi sợ hãi. Hắn không phải sợ đối mặt với Mộc Hứa Duật mà là đang lo lắng cho an toàn của Chu Hiểu Lam.

Nếu lỡ như...

Không thể có lẽ như được! Cô ấy nhất định phải ổn.

Cổ Thần bắt đầu kiên quyết.

" Mộc Hứa Duật a Mộc Hứa Duật, cái tên tiểu nhân nhà ngươi lại có thể vì tình mà bất chấp a "

Cổ Thần cuối cùng cũng chạm mặt hắn. Hai nam nhân này bộ dáng tiêu sái, thâm trầm một chín một mười, chẳng ai tỏ ra sợ hãi.

Lại liếc mắt thấy Chủ Hiểu Lam của hắn, Cổ Thần bỗng thấy vui mừng, sau liền thay đổi bộ dáng hiện tại vì hắn nhìn cô đang bị trói, sợi dây thừng kia như cổ ý trời chặt, như hung hăng muốn cứa một vết dao vào tim hắn.

Cổ Thần phẫn hận, găm lên

"Thằng khốn! Mày lại giám trời cô ấy?! Bão bối của tao mà mày cũng muốn tổn thương?"

"Ha ha, chỉ là trời thôi mà làm gì thấy nghiêm trọng đến vậy đâu? Chỉ là cái vết thương nhỏ..."

Cổ Thần ánh mắt hiện ra tư máu dự tợn nhìn bộ dáng Mộc Hứa Duật cột nhà, nắm tay nổi gân xanh, dễ dàng nghe thấy các khớp xương va chạm tạo ra âm thanh "rắc... rắc"

Cổ Thần cúi áo khoác ngoài, nói lòng că vạt và cục áo sơ mi, bẻ cổ tay sau đó xống lên hướng Mộc Hứa Duật giờ nắm đấm

"Đã liên động thù sao?"

Mộc Hứa Duật giằng tay đỡ, sau đó cũng tấn công trực diện...

Hai nam nhân như hổ báo lao tới, trên mặt Mộc Hứa Duật đầy vết thương. Cổ Thần cũng chẳng khá hơn là bao.

Chu Hiểu Lam nhìn một hồi cảnh tượng trước mắt rồi lo sợ nhắc Cổ Thần cẩn thận.

Cổ Thần nghe cô giọng nói thì bị mất tập trung, liền bị nắm đấm của Mộc Hứa Duật đánh tới, ngã trên nền đất.

Mộc Hứa Duật mong chờ thời cơ đến, điên cuồng đánh vào người Mộc Hứa Duật.

Chu Hiểu Lam sợ hãi, tâm can đau đớn, khóc lớn lên cùng gào thét

"Á! Mộc Hứa Duật dừng lại đi mà!!! Cầu xin đừng đánh anh ấy nữa mà! Hic...hic "

Cổ Thần nghe bão bối nhà hân khóc thê thảm đến vậy thì trái tim gắt gao không thôi

May mắn hẳn tìm được đòn chí mạng của Mộc Hứa Duật, đá văng hẳn ta ra xa, đối ngược tình thế.

Tấn công một hồi nhận thấy nắm nhân kia đã nằm sống soài, và lại thân mình có chút đau nhức Cổ Thần mới ngưng tay. Nhưng không ngờ tên kia vẫn chẳng chịu bỏ cuộc, còn ra một cái thủ đoạn tàn độc.

"Tao đã không có được cô ấy thì các người cũng đừng mơ được yên ổn "

Nói rồi, Mộc Hứa Duật từ túi áo rút ra một con chip nhỏ.

Cổ Thần trừng mắt, đây là thuốc nổ!!!

Hắn nhận thấy nguy hiểm, liếc mắt ra hiệu cho Tuệ Khâm. Anh ta hiểu ý, chạy tới chỗ Chu Hiểu Lam cời trời giúp cô.

Chu Hiểu Lam được thả ra, muốn lao đến chỗ Cổ Thần nhưng Tuệ Khâm đã bắt lấy tay cô, lôi ra khỏi nhà kho.

"Các người muốn chạy đâu cho thoát đây?"

Mộc Hứa Duật tức điên, trừng hai con mắt, tay định bấm vào nút đỏ của con chip.

Cổ Thần nhanh hơn một bước, đá lấy con chip từ tay hắn, khiến con chip bay xa, rồi một phát lại đá vào mặt hắn.

Nhìn vậy đã hiểu ý của Cổ Thần, hắn đang kéo dài thời gian cho Chu Hiểu Lam rời khỏi. Tính mạng hắn thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là cô được bình an. (đọc đến đây mọi người đừng mắng là ánh đại gái nhà)

Khi Tuệ Khâm lôi kéo Chu Hiểu Lam ra ngoài thì đập vào mắt hắn là một đồng xác chết rải rác.

Đúng là Mộc Hứa Duật đã cho người sử li vệ sĩ của Cổ Thần.

"Nguy rồi! Chu nhân ngài ấy..."

Tuệ Khâm hốt hoảng muốn chạy vào, nhưng chưa đến nửa bước đã thấy nhà kho bị nổ tung, những mảnh sắt vụn bắn tứ phía, hắn quay lại ôm lấy Chu Hiểu Lam nằm sấp, bảo vệ cô khỏi khói lửa.

"Khôngggggg Cổ Thần! "

Chu Hiểu Lam gào khóc, Cổ Thần của cô vẫn ở trong đó!

Chu Hiểu Lam một môi ngất đi, trong đầu vẫn còn hiện lên hình ảnh của hắn và cái tên gọi Cổ Thần.

_____oOo_____

Tặng mọi người một số thứ ở dưới đây, bảo đảm xem xong là ngỡ ngàng ☐

(lưu ý là xem và buổi tối hoặc ban đêm nhé)

Có thích và trầm trồ không nè? Chẳng hiểu sao dạo này ta lại "cuồng" Annabelle nữa

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Ba năm, quãng thời nói dài thì không dài, mà nói ngắn thì không ngắn nhưng cũng đủ làm thay đổi một con người.

Thời gian không chờ đợi bất cứ ai cả, cứ vậy mà dòng đã trôi đi. Đồng hồ quay hai mươi tư giờ thì hết một ngày, bốn mùa Xuân – Hạ – Thu – Đông đều thay phiên nhau tiếp diễn.

Ngôi mộ Cổ già hiện tại là một mảng thành tỉnh, cỏ dại mọc tươi tốt hoà cùng nguồn không khí trong lành.

Nữ nhân với khuôn mặt điểm lệ, bộ váy dài trắng, tay cầm một bó hoa Phù Dung lẳng lặng từng bước đi tới.

Trước mặt liền hiện lên một cái mộ lớn, cỏ dại đã được nhổ lên sạch sẽ, bên cạnh lại có cái cây xà cừ cổ thụ. Nhìn tấm ảnh đặt trên bia mộ thì không ai không biết tới người này, một bộ dáng tiêu sái, điển trai.

Nữ nhân đặt bó hoa xuống, quỳ gối, giơ tay chạm vào bức ảnh, nước mắt trực chờ chảy ra.

"Thần, em rất nhớ anh! "

Chu Hiểu Lam không thể cảm nhận được quãng thời gian trong ba năm nay mình sống thế nào.

Là buồn bã, bị thương, túng quẫn hay tuyệt vọng?

Thật đáng cười làm sao. Lúc trước Cổ Thần là người chăm lo cho bia mộ của cô khi cô "mất", mà hiện giờ tình thế lại đổi ngược, cô thường xuyên thăm mộ Cổ Thần.

Sẽ có điều kì diệu xảy ra không nhỉ? Cổ Thần sẽ giống như cô lúc trước bỗng nhiên không chết mà quay trở về không?

Nghe đến điều này làm Chu Hiểu Lam kì vọng. Bất quá cô chính là tưởng bơ quá rồi! Chính mắt mình nhìn thấy nhà kho nổ tung, mà Cổ Thần không có rời khỏi, hẳn chẳng phải đã...

"Hic... hic, Anh à tên đại ngốc, đại lừa đảo! Hic... Trước đó đã hứa cùng người ta sống hạnh phúc mà giờ dám thất hứa. Đồ xấu xa! "

Chu Hiểu Lam hai tay ôm lấy mặt, khóc nức lên, nghẹn ngào buông lời trách móc, trong lòng đau khổ.

Bỗng nhiên, điện thoại trong túi kêu, màn hình hiển thị hai chữ Ma ma, cô nhấn nút nghe.

"Hiệu Lam, tối nay không có việc gì thì về nhà đi! Cả nhà ta lâu rồi không cùng nhau ăn một bữa, cha và mẹ nhớ con lắm "

"Dạ vâng, con biết rồi! "

"Con lại đi thăm mộ nó à? "

Thấy giọng con gái khản khản, Chu phụ nhân chẳng cần suy nghĩ cũng biết hiện tại Chu Hiểu Lam đang ở đâu. Bà rất lo cho con gái, ba năm nay nó sống cứ như người mất hồn.

"Dạ, đúng vậy. Mỗi giây phút con đều bắt gặp nhớ đến anh ấy, muốn gặp anh ấy"

"Hiệu Lam ngoan, đừng khóc nữa! Mẹ tin rằng Cổ Thần nó trên trời linh thiêng, chắc chắn cũng biết được tình cảm con giành cho nó rất sâu đậm"

"Con biết rồi mẹ"

Cúp điện thoại, thở dài một hơi, Chu Hiểu Lam nói "Thần, ngày kia lại tới thăm anh, tạm biệt"

.....

Bây giờ tới tại biệt thự Chu gia, bàn ăn đầy ắp sơn hào hải vị, một bữa tối giành cho quý tộc.

Chu Lão gia ngồi an vị trên ghế, bên trái là Chu phu nhân, bên phải là Chu Hiểu Lam.

Chu Hiểu Lam liếc mắt nhìn nam nhân nửa đối diện mình. Bộ quần áo tây trang hàng hiệu, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt dịu dàng, ôn nhu như nước.

Chu Hiểu Lam đánh giá hẳn đồng thời hẳn cũng đánh giá cô, đạo ánh mắt hai người chạm vào nhau làm cô cảm thấy hơi khó chịu, mắt tự nhiên liếc đảo mắt ra chỗ khác.

Từ lúc bước vào nhìn thấy nam nhân này, thấy bà mẹ rón rã đẩy cô ngồi gần hẳn thì Chu Hiểu Lam sớm đã biết được bọn họ định làm gì rồi.

Quả nhiên, đúng như cô đoán. Chu Lão gia mờ mờ lờ lờ nói

"Hiệu Lam, cha rõ con đối với Cổ Thần là một mảng thâm tình, dù cho ba năm nay đã qua cũng không đổi. Nhưng con gái à, người đã mất thì không sống lại được nữa. Con xem, cuộc đời này vẫn còn rất dài, không nên vì cố nhân mà rời bỏ cuộc sống phía trước, nếu có thể Ba mẹ rất muốn con cùng vị Hồ thiếu gia – Hồ Liễu này kết hôn, gia đình nhà bên cũng xem là môn đăng hộ đối với chúng ta, con cùng cậu ấy kết hôn cha mẹ sẽ yên tâm hơn nhiều! "

Bỗng chốc không khí căn phòng chìm xuống, chỉ còn nghe thấy tiếng thờ của mọi người.

Chu Hiểu Lam trầm mặt, tay buông xuống hai chiếc đĩa, sau đó lau miệng, đứng dậy nói

" Cha, mẹ, Hồ thiếu mọi người cứ tiếp tục dùng cơm, còn hiện tại có chút mệt mỏi muốn lên phòng nghỉ ngơi "

Chu lão gia nhìn con gái bước lên cầu thang thì thở dài, nhưng nhanh chóng phục hồi lại tinh thần quay sang hướng Hồ Liễu thỉnh lỗi

"Hồ thiếu gia, còn bé nó chắc là mệt nên không thể tiếp cậu được nữa, mong cậu thông cảm cho nó!"

"A, Chu Lão gia ngồi đừng bận tâm tôi, Chu tiểu thư mệt vậy cứ để cô ấy nghỉ ngơi, chúng ta tiếp tục dùng bữa a"

Nghe Hồ Liễu khách sáo, Chu Lão gia mỉm cười gật đầu, lại quay sang Chu phu nhân, nhắc bà ấy lên xem con gái như thế nào.

Chu phu nhân đáp " Được " rồi đi đến phòng Chu Hiểu Lam, đứng ngoài cửa phòng bà có nghe thấy tiếng khóc thút thít của cô. Bà liền cảm thấy tâm can như bị ai bóp chặt vậy. Vợ chồng bà chỉ có một đứa con gái duy nhất này còn không thể lo cho nó có một cuộc sống hạnh phúc, không biết nó còn phải chịu bao nhiêu khổ cực nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45

Author: Karly Yang

Chu Hiểu Lam liếc nhìn Chu phu nhân từ ngoài cửa bước vào. Đôi mắt, sống mũi đỏ hoe.

Chu phu nhân vội ôm cô vào lòng, xoa lưng rồi an ủi cô.

"Con gái, được rồi đừng khóc nữa! Cha con chỉ là muốn tốt cho con nên mới làm vậy, ông ấy thực sự rất lo sau này khi chúng ta mất sẽ không còn ai chăm sóc cho con được"

"Mẹ... con biết hai người chỉ muốn tốt cho con... nhưng mà con không thể... yêu thêm một ai nữa rồi, trái tim con chứa Cố Thần đã quá đủ..."

Chu Hiểu Lam khịt khịt mũi, vừa nói vừa nấc lên trông rất đáng thương.

Chu phu nhân thở dài, để cô gục vào lòng, tay vỗ lưng cô.

"Tiểu hài tử ngốc nghếch, con hiện tại nằm trong lòng mẹ lại làm ta nhớ đến con của hai mươi mấy năm trước. Lúc đó khá ái, nhỏ bé vậy mà giờ đã lớn lên thực xinh đẹp. Nhưng cho dù thế nào thì vẫn là tiểu bảo bối của chúng ta, cha mẹ thấy con thực đau lòng..."

"Khi con vừa mới từ trong bụng mẹ được sinh ra, cha con ông ấy yếu đuối lắm, bé con trong tay vừa khóc vừa khen con dễ thương, không biết có phải muốn làm người ta chết cười hay không, đến mẹ còn không khóc trông khó coi vậy nữa!"

"Mẹ từng nói ông ấy: Anh thường ngày uy nghiêm, chịu đau cũng không nhăn mặt, giờ vừa khóc vừa nói mà để ai nhìn thấy xem có bị cười cho không!?"

Bà dừng lại một chút, cúi xuống nhìn Chu Hiểu Lam, hỏi:

"Con biết ông ấy trả lời thế nào không?"

Chu Hiểu Lam hiểu kì, lắc lắc đầu.

Chu phu nhân nói tiếp

Ông ấy đáp " Còn gái chúng ta sinh ra đã động lòng người, nghiêng nước nghiêng thành, đi đến chỗ nào hoa nở chỗ đó, người ta nhìn thấy không ghen tị đi còn cười được? Mà có cười thì chính là cười bán thân không có phúc, tuyệt đối không phải cười anh! "

Chu Hiểu Lam bị thu hút vào câu chuyện xưa. Cô không ngờ thường ngày cha đối xử với cô có chút nghiêm khắc nhưng hoá ra lại là thương cô đến vậy.

"E hèm! Hai người là đang nói xấu gì tôi đó? "

Cuộc nói chuyện bị cắt đứt bởi tiếng của Chu Lão gia, ông nói với chất giọng hơi đùa cợt. Chu Hiểu Lam biết ông muốn dỗ mình vui.

"Sao anh lại lên đây? Hồ Liễu về rồi?"

Chu phu nhân hướng Chu Lão gia hỏi

"Ừ, cậu ta nói có chuyện gấp nên về trước rồi, còn muốn anh giúp nói lời chào với hai người vì không muốn làm phiền "

Chu Lão gia tiến lại phía hai người, kéo một chiếc ghế gỗ, ngồi xuống, sau đó nhìn Chu Hiểu Lam, nắm lấy tay cô.

" Hiểu Hiểu, cha chỉ muốn con có được hạnh phúc thôi nên đừng giận cha nữa được không? Con giận như vậy thì trái tim bé nhỏ của ta sao chịu nổi? "

Chu Phu nhân và Chu Hiểu Lam cùng phì cười, Chu Hiểu Lam thấy thật hiếm khi cha đối với mình bày ra dáng vẻ của một lão ngoan đồng. Sự thất thi cô không có giận cha, và lại còn thấy hạnh phúc vì được chiếm trọn tình yêu của phụ mẫu.

"Ừm, con không giận cha "

"Hảo, con gái ngoan thực hiểu chuyện a "

" Bất quá đây là lần cuối cùng, cha không được ép con lập hôn ước với người ta nữa đấy! "

Chu lão gia thở dài, gật đầu đồng ý nói "Được rồi!"

.....

Chu Hiểu Lam hiện tại ngồi trong phòng làm việc kiểm tra lại sổ sách, khuôn mặt rất nghiêm túc, đôi lông mày hơi nhíu lại.

Từ ngoài chuyển ra tiếng gõ cửa, thư kí bước tới trước mặt cô, nói.

"Chị Chu, tôi nay bảy giờ ba mươi phút chúng ta thay đổi lịch phải đi gặp khách hàng, chị thấy sao ạ? "

Từ Đồng là một cô thư ký đã làm việc cho Chu Hiểu Lam trong ba năm nay, bề ngoài hoạt bát, vui tính, nhỏ bé nhưng hiệu suất làm việc rất được, nghe nói còn tốt nghiệp đại học Hà Tĩnh loại xuất sắc – Một ngôi trường mà không phải muốn làm học được làm cấp trên như cô tuyệt nhiên không thể bắt lỗi được gì, và lại có chút yên tâm. Vì bản tính tốt bụng nên cô rất yêu quý Từ Đồng, cô để cô ấy gọi mình là chị Chu, Từ Đồng cũng rất vui vẻ đồng ý.

" Là tổng giám đốc Hồ Liễu bên Hồ thị sao? "

" Dạ đúng vậy a, bên đó hẹn chị ở nhà hàng Sun set bàn công chuyện " Từ Đồng nhìn lịch trình trong tay, đáp.

Hừ, bàn công chuyện sao? Cô không thêm tin đầu nhé! Chắc chắn tên Hồ Liễu này muốn nói chuyện hôn ước với tôi qua, chẳng lẽ biểu hiện của cô chưa đủ diễn tả từ chối quyết liệt đâu? Vậy để xem anh ta muốn làm cái gì.

"Ừm, vậy em đồng ý đi! Còn gì nữa không? "

Từ Đồng dạ dạ vâng vâng báo cáo một lượt, sau đó đi ra ngoài.

Chu Hiểu Lam ngồi đầm chiêu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Hồi Hận Muộn Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Author: Karly Yang (Điểm Bào)

Chu Hiểu Lam lúc đến một nhà hàng năm sao thì có một nữ phục vụ chào cô, hỏi

"Xin hỏi quý khách đi mấy người?"

"Tôi đi cùng một người tên Hồ Liễu"

"A, cô là Chu tiểu thư đúng không ạ!? Mời cô đi theo tôi "

Chu Hiểu Lam gật đầu, nữ phục vụ tiếp đó dẫn đường, đến trước một chiếc bàn thì dừng lại, chấp hai tay phía trước sau đó nói chúc quý khách ngon miệng.

"Hiểu Lam, em mau ngồi "

Hồ Liễu cười mỉm, xoè bàn tay làm động tác mời.

Cô ngồi xuống, anh ta đưa cô chọn thực đơn. Chu Hiểu Lam chọn đại vài ba món sau đó đến lượt Hồ Liễu.

Đồ ăn rất nhanh đã được mang ra, Hồ Liễu cầm lên chiếc ly đựng rượu vang, nâng cốc.

"Hiểu Lam, cùng anh uống một ly "

Giọng anh ta không khản đục, và lại còn có chút trong trẻo nhưng vào tai Chu Hiểu Lam lại nghe chán ghét như vậy.

Cô làm vẻ mặt khó chịu, chạm cốc anh ta, uống hết sạch.

Hồ Liễu nét mặt hơi gượng cứng lại, anh ta cảm thấy mình bị coi thường, lòng tự kiêu dâng lên, nhưng sau đó nhanh chóng đè ép nó xuống, nhấp môi uống rượu.

"Hồ tổng, chúng ta không thân thiết đến mức gọi bằng tên họ thân mật, tôi thấy anh cứ kêu tôi Chu Tiểu Thư là được " Chu Hiểu Lam gương mặt nhìn anh ta, vẻ chán ghét biểu lộ càng rõ " Còn nữa, trong công việc có sảy ra vấn đề gì thì anh mau nói ra để thảo luận luôn đi, tôi không có nhiều thời gian như vậy "

Hồ Liễu cup mắt xuống, không ai nhìn thấy đồng từ anh ta đang có cái dạng biểu đạt gì loé lên, chỉ biết mấy giây sau anh ta nâng khoé miệng cười

"Haha, em thật rất thần thần a. Vậy được, chúng ta trước hết hãy xưng hô vậy, sau này kết hôn từ từ đổi "

Hai từ kết hôn Hồ Liễu nhấn khá mạnh, ví như điều đó chắc chắn sẽ sảy ra.

Chu Hiểu Lam hít vào, thờ mạnh cô giải thích bằng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể.

"Rất xin lỗi Hồ tổng, hôn lễ gì đó theo như anh nói chẳng bao giờ được tổ chức đâu. Tôi nhất quyết không đồng ý! "

"Hừ, em tưởng nói hù là hù được? Dù sao cái quyết định này không phải do em chỉ đạo "

"A, thế sao? Hôm qua tôi đã cùng gia đình bàn quá rồi, họ nói hôn nhân của tôi mặc tôi quyết định, cha tôi còn muốn gửi anh lời xin lỗi vì hủy hôn ước đấy!"

"Cái gì? Sao có thể? Hôm qua không phải đã nói rất kĩ lưỡng rồi à? "

Hồ Liễu nhủ mảy, tay nắm thành nắm. Rồi rằng anh ta và lão già họ Chu kia đã đồng nhất quan điểm, sao có chuyện đổi ý giữa chừng?

"Chuyện đã nói xong vậy tôi cũng nên đi rồi, Hồ tổng anh cứ tiếp tục dùng bữa "

"Cô đứng lại! Tôi không đồng ý! Nếu còn bước tiếp thì để xem cha mẹ cô có được yên ổn hay không? "

Hồ Liễu nói hơi lớn tiếng, thú hút sự chú ý của mấy thực khách bàn bên cạnh, sau một chút rồi họ cũng rời đi ánh nhìn.

Chu Hiểu Lam thấy anh ta ý định động đến gia đình mình thì tức giận, hỏi

"Vậy anh như thế nào mới từ bỏ? "

Hồ Liễu nhìn cô, hất cằm về chiếc ghế đối diện mình, Chu Hiểu Lam thờ dài, hiểu ý quay về chỗ cũ.

"Thực chất anh ngay từ đầu gặp em thì đã thích em rồi! Em xem, anh còn có tâm ý chuẩn bị cả nhẫn đây này "

Nói rồi anh ta cảm hộp nhẫn mở ra, chiếc nhẫn kim cương hiện lên lấp lánh, mờ ảo.

Hồ Liễu không đợi cô đồng ý thì đã nâng tay cô lên, nhưng chưa kịp đeo nhẫn thì Chu Hiểu Lam đã rút tay về, cười nhạt.

"A! Là nhất kiến trung tình sao? Hồ Tổng thực chất đây là thích tôi hay... thích khối tài sản của cha tôi a? "

Về mặt giọng gao của anh ta mơ hồ đã nói lắt cã, bắt quả anh ta vẫn cứ muốn che dấu thêm.

"Haha, em nói gì vậy? Anh không hiểu, xem ra em nghĩ quá nhiều rồi "

"Khốn khiếp tên tra nam, bà đây không thêm nói với mi! Có rắm mau đánh, có gì mau nói, cứ giả tạo như vậy là muốn ai chơi cùng anh? Đàn ông không thể từ chối tay của mình phát triển mà cứ chăm chăm vào khối tài sản giả định người ta không thấy nhục à!?" "

Con tức giận của Chu Hiểu Lam bộc phát phun một tràng.

Thấy bên kia Hồ Liễu mặt đỏ bừng bừng, trán, nắm tay nổi gân xanh, cô đứng là đã nói trúng tim đen của anh ta mà.

Anh ta cứ nhủ mảy rồi thu liễm cũng rất khéo léo, thốt ra nhiều lời ghê tởm hướng Chu Hiểu Lam.

"Chu Hiểu Lam a Chu Hiểu Lam, có ngồi từ nãy giờ mà không cảm thấy chỗ đó của mình đang khó chịu, thân nhiệt bỗng chốc nóng lên à? "

Nói mới để ý Chu Hiểu Lam hiện tại ngồi gồng những gì hần ta vừa nói, một cổ khí chịu bao chầm lấy cơ thể cô, cô muốn nấp đây nó! Chẳng lẽ... xuân được!? Không sai chính nó!

"Khốn khiếp... Anh bị ối, vô liêm sỉ giám hạ được tôi! "

Tay cô run rẩy chỉ anh ta.

Hồ Liễu nhếch môi cười khẩy, xong anh ta đứng lên vòng qua chỗ cô, hai tay dễ dàng chế ngự nhấc bổng cô dậy, ánh mắt đậm tà hiện rõ.

"Chu Hiểu Lam, là cô ép tôi. Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Chị bằng ngoan ngoãn cùng tôi hưởng thụ, để tôi lấp đầy cô, thỏa mãn cô đi "

Chu Hiểu Lam ý thức càng ngày càng mơ hồ, hơi thở gấp gáp, khó khăn phản kháng, suy yếu dần trong lòng anh ta.

Ta chỉ muốn nói chương sau có H... Ai mong nè? (♡ ㄣ ♡)

Mấy nàng nào có Instagram thì kết bạn ta đi, nick ta là @tiểu.diem.bao (Điểm Báo) nha nha

Bạn đang đọc truyện *Sự Hối Hận Muốn Mãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.